

Vịt Nhỏ Xấu Xí, Em Là Của Tôi!

Contents

Vịt Nhỏ Xấu Xí, Em Là Của Tôi!	2
1. Chương 1: Đắm Chìm Trong Hạnh Phúc	2
2. Chương 2: Phát Hiện	3
3. Chương 3: Cuộc Sống Mới	5
4. Chương 4: Osin Cầm Cãi	6
5. Chương 5: Đi Học Lại	8
6. Chương 6: Sự Thật Đau Lòng	8
7. Chương 7: Có Phải.....tôi Đã Yêu Em	10
8. Chương 8: Tôi Không Cho Phép Em Đau Lòng Vì Người Đàn Ông Khác	11
9. Chương 9: Dự Tiệc (p1)	12
10. Chương 10: Dự Tiệc (p2)	15
11. Chương 11: Dự Tiệc (p3)	17
12. Chương 12: Tổ Tình	18
13. Chương 13: Anh Muốn Biết Lí Do	20
14. Chương 14: Khải Kiến Minh	21
15. Chương 15: Thỏa Thuận	22
16. Chương 16: Bắt Đầu Theo Đuổi	23
17. Chương 17: Người Đó Là.....anh	24
18. Chương 18: Kế Hoạch Theo Đuổi (p1)	25
19. Chương 19: Kế Hoạch Theo Đuổi (p2)	26
20. Chương 20: Ngốc, Tôi Yêu Em!	28
21. Chương 21: Được, Em Đừng Hối Hận, Người Xa Lạ!	29
22. Chương 22: Ừ Thì Yêu!	30
23. Chương 23: Em Hãy Cho Anh Biết, Làm Sao Để Quên Em	32
24. Chương 24: Hợp Tác	33
25. Chương 25: Cô Thật Đáng Thương	35
26. Chương 26: Anh Không Đủ Tư Cách	36
27. Chương 27: Phạm Ngọc Trân, Rất Thú Vị	39
28. Chương 28: Anh.....đồ Xấu Xa	40
29. Chương 29: Trần Minh Phong, Mày Phải Chết	41
30. Chương 30: Công Viên Giải Trí	42
31. Chương 31: Chị Em Kết Nghĩa	45
32. Chương 32: Không! Đó Không Phải Là Sự Thật	46
33. Chương 33: Em Sẽ Mạnh Mẽ	50
34. Chương 34: Anh À! Em Cô Đơn Lắm!	51
35. Chương 35: Thực Ra Người Đó Là.....phong	53
36. Chương 36: Em.....đã Là Quá Khứ Rồi	55
37. Chương 37: Anh Nhớ Tất Cả.....ngoại Trừ Em	57
38. Chương 38: Anh Yêu Em	59
39. Chương 39: Tai Nạn	61
40. Chương 40: Anh Trai	64
41. Chương 41: Cô Là Một Đứa Con Gái Lãng Lơ	66

42. Chương 41: Cô Là Một Đứa Con Gái Lãng Lơ	67
43. Chương 42: Yêu Sao? Chắc Vậy Rồi	68
44. Chương 43: Tổ Tình Bằng.....tin Nhắn	70
45. Chương: Tác Giả Có Điều Muốn Nói	72
46. Chương 44: Ừ Tôi Là Vậy Đó	72
47. Chương 45: Em Còn Yêu Tôi Không?	74
48. Chương 46: Tôi Sẽ Đợi	78
49. Chương 47: Tôi Sẽ Cho Cô Chết, Phạm Ngọc Trân	81
50. Chương 48: Vợ, Em Hư Lắm	83
51. Chương 49: Kết Cục	84
52. Chương 50: Hạnh Phúc Trọn Vẹn	87

Vịt Nhỏ Xấu Xí, Em Là Của Tôi!

Giới thiệu

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:-Phạm Ngọc Trân (cô) – 20 tuổi, nhà nghèo, khuôn mặt không được xinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vit-nho-xau-xi-em-la-cua-toi>

1. Chương 1: Đắm Chìm Trong Hạnh Phúc

-Alo em nghe nè anh – cô bắt máy

-Đi chơi không em – đầu dây bên kia, không ai khác chính là Khang

-Đi đâu giờ anh – cô

-Quán trà sữa – Khang

-Ok anh qua đón em đi – cô cười

-15p nữa nhé vợ yêu – khang

-Xí, ai là vợ của anh đâu mà vợ yêu – cô cười hạnh phúc

-Rồi cũng sẽ là vợ thôi – khang cười chọc ghẹo

-Xí – cô nói rồi cúp máy cái rụp luôn, khuôn mặt cô đang đỏ lên, cô với khang quen nhau cũng được 2 năm rồi, khoảng thời gian này đối với cô là hạnh phúc nhất, cô luôn đắm chìm trong thế giới màu hồng mang tên là hạnh phúc... Dẹp dòng suy nghĩ đó qua 1 bên, cô đi vào toilet để thay đồ, tuy cô không xinh lắm nhưng nhìn cũng được, cô mặc chiếc váy màu hồng nhạt rất đơn giản không quá cầu kì, chiếc váy này là do khang tặng cô nhân dịp sinh nhật lần thứ 19, cô rất quý trọng nó....

-Cô với khang hiện giờ đang yên vị trong quán trà sữa mang tên ấm áp

-Quý khách dùng gì ạ - cô phục vụ

-Cho tôi 1 trà sữa bạc hà, 1 cafe – khang

-Vâng đợi xíu – cô pv nói rồi chạy vào, sau 5p đem ra 2 ly nước.....

-Em uống đi – khang đẩy ly trà sữa bạc hà về phía cô

-Cảm ơn anh – cô cười hạnh phúc đoán lấy

-Trời dạo này lạnh lắm, ra ngoài nhớ khoác thêm áo khoác, mang tất và bao tay nữa, à cần thiết thì đội mũ len luôn, chứ không em bị cảm thì khổ, sống một mình – khang lo lắng cho cô, cô rất hạnh phúc về điều đó, anh quan tâm cô từng li từng chút một

-Em lo gì, bị cảm thì có anh bên cạnh rồi – cô cười hp

-Không phải lúc nào anh cũng bên em đâu – khang mắng yêu cô

-Em biết rồi mà- cô cười tươi, cô đã quen với sự lo lắng quan tâm từng chút một của anh rồi....

-Thôi về nào, trời trễ rồi – khang

-Đi thôi – cô cười tay trong tay với khang đi về

-Em vào nhà đi, trễ rồi – cô với khang đang đứng trước cửa phòng trọ của cô

-Em biết rồi, anh về cẩn thận – cô ôm khang – ngủ ngon

-Ngủ ngon – khang hôn lên trán cô, rồi cúi xuống hôn lên bờ môi kia của cô, cô hạnh phúc đáp trả, khang đẩy cô vào phòng trọ của cô, tay đóng nhẹ cửa lại, đẩy nhẹ cô xuống giường, tham lam mò vào váy của cô, từ từ kéo nó lên, hôn xuống cổ trắng nõn nà của cô, cô như bị kéo vào nụ hôn đó say đắm, nhưng khi chiếc váy rơi xuống đất cô mới bừng tỉnh....

-Khang...đừng....- cô khó khăn nói ra

-Cho anh – khang cứ hôn

-Đừng....em..xi...n...xin..anh - cô cố gắng nói ra, đẩy anh ra, anh cũng buông cô ra, cô vội vã mặc chiếc váy vào

-Thôi em ngủ đi anh về - khang nói rồi bỏ về, cô thở dài, nằm xuống nhanh chóng đi vào giấc ngủ.....

2. Chương 2: Phát Hiện

-Tít tít....

-Cô vợ tay tắt đồng hồ báo thức, lại ngày mới trôi qua, cô thay đồ rồi nhanh chóng đi học....

-Hey, tới rồi à – cô bước vào tươi cười với con bạn thân

-Ừ - bảo my

-Sao vậy – cô thấy vẻ mặt my là lạ

-Mày với anh ta còn quen nhau không – my

-Còn chi vậy – cô cười khi nhắc đến anh

-Chia tay liền cho tao – my nghiêm mặt

-Tại sao chứ, mày bị gì vậy, tại sao lại kêu tao chia tay với anh ấy – cô bàng hoàng hỏi

-Mày không cần biết lí do và cũng đừng nên biết lí do, chỉ biết tao là bạn thân của mày và tao luôn muốn tốt ầy – my

-Nhưng tao cần biết lí do – cô quát lên

-Rồi thời gian sẽ ầy biết, nhưng tao khuyên mày chia tay sớm bớt đau khổ - my

-Đau khổ? Đó giờ tao chỉ chìm đắm trong màu hồng mang tên hạnh phúc, chứ chưa từng trải qua 2 từ đau khổ - cô cười

-Không lúc nào cũng sẽ chìm đắm trong hạnh phúc đâu – my

-Mày lạ lắm – cô

-Thôi bỏ đi, rồi mày sẽ hiểu – my nói rồi quay lên

-Cô khó hiểu nhưng rồi cũng thôi, tập trung vào bài học....

-Reng....reng..... – ra chơi 15p

-Xuống căn tin thôi – cô lôi my

-Từ từ - my nhăn mặt vì bị cô lôi

-Cô với my gọi món rồi cùng nhau nhâm nhi, nói chuyện trên trời dưới đất, thì cũng hết giờ ra chơi. Cô quay lại với các tiết học, thì cuối cùng cũng hết buổi học, cô dọn dẹp đồ đạc cho vào balo...

-Về thôi – my cười

-Ừ - cô

-Tạm biệt – cô bước xuống

-Ừ - my

-Về cẩn thận – cô

-Cảm ơn – my rồi chạy xe đi luôn, cô liền chạy qua nhà anh, nhà anh khá gần với phòng trọ của cô... cô mở cổng bước vào, do cô thường qua nhà anh chơi nên không còn lạ gì nữa, bước vào căn nhà không thấy ai, nên cô đi lên lầu tìm phòng anh, cô dừng trước căn phòng, chợt cô đứng hình trước lời lẽ đó, chân cô không thể nhích lên được, nước mắt cô tuôn rơi....

-Sao anh chưa chia tay với con nhỏ xấu xí đó nữa – giọng một cô gái vang lên

-Từ từ đã em, anh cũng muốn nhưng chưa biết nói sao – giọng con trai, nó điển người khi giọng đó chính là khang

-Hay anh yêu cô ta rồi, không muốn xa – cô gái đó vang lên giọng hờn dỗi

-Nào có, anh yêu em – khang

-Vậy chia tay đi, anh đâu có yêu cô ta – cô gái đó

-Anh biết rồi, anh sẽ nói – khang

-Cô như gục ngã, sự thật quá đau lòng, khang không yêu cô, khang đùa giỡn với cô ư? Cô như sụp đổ, nước mắt cô rơi lã chã, thoát khỏi dòng suy nghĩ khi nghe tiếng rên của cô gái, cô đưa mắt nhìn vào, trước mắt cô thấy khang và ả ta đang trên giường, cô khóc bật thành tiếng.....

-Em em đứng đây lâu chưa – khang run hỏi

-Sao, anh không muốn em ở đây ư? – cô cười lạnh

-Không có, ý anh..... em nghe hết rồi sao – khang

-Cứ cho là vậy – cô đứng đưng đáp

-Anh xin lỗi – khang

-Xin lỗi? hừ, tôi đếch cần lời xin lỗi đó của anh, tôi cần lời giải thích – cô cườì khinh bỉ

-Giải thích gì đây, cô nghe hết rồi - ả ta khinh khỉnh đi ra hất mặt nói với cô

-Cô tránh qua một bên, đừng sửa bậy, tôi cần anh ta giải thích – cô đẩy nhẹ ả ta ra

-Giải thích gì, đó là sự thật, anh ấy yêu tôi và muốn chia tay với cô, cô có hấp dẫn gì đâu mà muốn anh ấy mãi yêu - ả ta lừa mai cô

-Thì ra anh yêu cô ta chỉ vì cô ta hấp dẫn và đã lên giường cho anh thỏa mãn, còn tôi thì cự tuyệt anh nên anh mới chán chứ gì, dơ bẩn – cô ghen ngào

-Anh xin lỗi – anh đau khổ nói

-Anh có yêu em không – cô đau khổ hỏi

-Đã từng – 2 chữ phun ra từ miệng anh khiến cô như chết sững

-Đã từng, tức là bây giờ không còn, được tôi hiểu rồi, tạm biệt anh, chúc anh hạnh phúc – cô nói rồi đi luôn

-Nước mắt cô chực trào tuôn rơi chạy ra khỏi nhà anh, bên ngoài trời cũng mưa rất lớn, cô đôi mắt vô hồn cứ đi mà không biết mình đang đi đâu, cô rất đau tại sao anh lại đối xử với cô như vậy, cô ngã bên đường khóc nức lên..... cô đâu biết ở chỗ nào đó, có một người còn đau khổ hơn cô gấp trăm ngàn lần, vắng đây là Khang. Anh rất yêu cô và vẫn còn yêu cô, anh nói ra lời đó con tim anh còn đau khổ hơn, anh muốn bây giờ cô đau khổ rồi buông bỏ còn hơn để sau này cô đau khổ mãi mãi. Anh chỉ biết nhấp nhấp 3 từ “anh xin lỗi”

3. Chương 3: Cuộc Sống Mới

-Cô mệt mỏi lắm, đau khổ lắm, vết thương đó đã làm con tim cô chết đi rồi, mãi mãi chắc cũng không bao giờ chữa lành, cũng tốt không yêu không khổ. Cô quyết định sẽ thay đổi cuộc sống này để quên anh. Cô sẽ chuyển trường, chuyển chỗ ở, cắt hết mọi liên lạc và hình bóng của anh. Cô chuyển đến khu nhà trọ gần trường mới, cô cũng làm quen với ngôi trường mới, ở đây tuy cũng là con nhà giàu nhưng họ khá thân thiện, trừ một số thành phần nhỏ, đặc biệt là các bạn ở lớp cô, nhà giàu cực kì nhưng rất thân thiện dễ thương, không khinh miệt cô. Điều này làm cô vô cùng hạnh phúc, còn my cũng chuyển trường theo cô. Cô quyết định đi tìm việc làm.....

-Sáng hôm sau, cô đi khắp cái thành phố này nhưng cũng không tìm được việc làm nào, chỗ không nhận cô vì cô chưa có bằng nghề gì hết, chỗ chê cô đáng không đẹp, chỗ chê mặt không xinh..... thế là không ai nhận cô vào làm hết....

-Trời ạ, đi tìm việc khổ thế không biết. làm việc chứ có phải đi thi người mẫu đâu mà cần dáng đẹp, mặt xinh – cô bực dọc vừa đi vừa than thở, không để mắt nên đâm phải một người.... ngược lên là một người rất đẹp trai nha, body chuẩn lắm, đôi mắt hồ phách, nhưng nhìn rất lạnh lùng nha.... Không ai ngoài anh Phong nhà mình.

-Á xin lỗi – cô vội xin lỗi

-Cô không cần phải gây sự chú ý với tôi, người như cô nằm mơ tôi cũng không thèm – anh ta lừa mai cô, cô tức điên lên cô mà đi gây sự chú ý với anh ta ư? Người kêu ngạo như anh ta cô không thèm để mắt tới chứ ở đó gây sự chú ý.....

-Anh nói chuyện đằng hoàng nha, tôi mà thèm gây sự chú ý với anh ư? Nực cười, tôi đi tìm việc mãi không có, bực dọc nên mới xui xẻo đâm phải anh, chứ cho tôi quay lại, tôi sẽ tránh xa anh 100 mét chứ đừng nói ở đó đụng trúng anh để gây sự chú ý, đúng là oan gia mà... về nằm mơ tiếp đi – cô chửi một tràng làm anh ta dơ luôn, cái gì chứ anh đó giờ trên vạn người, không ai dám chửi anh dù nửa chữ vậy mà cô gái này không biết trời trăng dám chửi anh một tràng

-Cô được lắm, dám mắng tôi – anh điên người rồi sức nhớ - cô tìm việc làm?

-Đúng vậy, tránh ra cho tôi đi tìm tiếp coi – cô bực bội đẩy anh ra

-Cô gái này dám đẩy anh sao , chửi anh nữa, được anh sẽ trả thù. Trong đầu anh đang nảy ra một âm mưu hành hạ cô

-Tôi có việc nè, cô làm không – anh ta cho 2 tay vào túi quần, dáng kiêu ngạo, cô nhìn mà muốn đấm vô mặt anh

-Việc gì – cô hỏi

-Osin – anh

-ở đâu – cô

-nhà tôi, nếu được cô sẽ làm ngay bây giờ - anh

-Lương nhiều? –cô suy ngẫm

-10 triệu – anh

- 10 triệu - cô suy ngẫm - được tôi đồng ý

-Mời cô lên xe, tôi chờ về - anh

-Cô không đáp, bước lên xe ngồi, còn anh cười nham hiểm....

-Kétttttttttt.....

- Tới rồi – anh nói

-Cô bước xuống, cái này là nhà à, đây là một căn biệt thự to đùng, anh đưa tay quẹt qua chỗ nhận mặt để trước cổng, rồi cánh cổng màu xanh mở ra, cô theo vào, con đường dẫn vào căn biệt thự có sỏi đá rất mát tiền nha, 2 bên là vườn hoa oải hương và phía xa có chiếc xích đu màu trắng, có cái bàn màu trắng và 2 chiếc ghế cũng trắng nốt được đặt gần xích đu, cô thích thú ngắm nhìn. Vào nhà cô mới tráng ngợp trước vẻ xa hoa của căn nhà này, tất cả rất mát tiền, đầy đủ tiện nghi, cô ngắm nhìn thì chợt anh lên tiếng kéo vô về thực tại

-Cô sẽ dọn dẹp hết căn nhà này – anh đứng đứng ngồi xuống ghế sofa

-Người làm đầu mà mình tôi làm hết – cô trợn mắt, căn biệt thự này đâu phải nhỏ

-Không có, chỉ có dì nấu ăn hằng ngày đến nấu 2 bữa rồi về thôi, nhưng mẹ dì ấy bị bệnh rồi nên xin nghỉ 3 tháng, nên từ đây cô sẽ nấu ăn luôn – anh

-Được rồi - cô thở dài đáp rồi bắt tay vào việc nấu ăn trước....

-Anh vào ăn đi, tôi đi dọn dẹp – cô nói rồi lao vào dọn dẹp, anh khẽ nhếch môi rồi cũng đi vào ăn

-Á mệt quá – cô thở hổn hển

-Đồ ăn cô nấu ngon đấy – anh vừa uống nước lọc vừa nói

-Cảm ơn – cô cười

-Phòng cô trên lầu 3 có ram màu trắng hồng, lên đấy nghỉ ngơi – anh lạnh lùng nói

-Ừa – cô chạy vọt lên lầu, mở cửa bước vào, trời ạ phòng này rộng bằng phòng trọ của cô mọi lần, bên cửa sổ có chiếc ghế sofa màu hồng, có chiếc bàn học nhỏ kê gần chiếc ghế sofa đó, đối diện với chiếc giường rộng cầu 3 người nằm kia là chiếc tủ màu trắng dùng để đựng quần áo, bên cạnh chiếc giường có tủ nhỏ để đèn ngủ và đồng hồ báo thức, các rèm cửa đều là màu hồng nhạt, cô mở cửa bước vào toilet thì rất đầy đủ tiện nghi nha, thứ gì cũng có. Cô thật khâm phục họ, đúng là giàu sang có khác, không thiếu một thứ gì. Cô đóng cửa toilet rồi ra ngoài giường thả mình xuống chiếc giường đó, ôi rất êm ái nha, rồi cô cũng đi vào giấc ngủ luôn.....

4. Chương 4: Osin Cẩm Cãi

-tít tít.....

-Cô vợ tay tắt báo thức, xếp chăn gối lại đàng hoàng, đi vào toilet vsen và thay đồ , tuy nhà cô nghèo, nên đồ cô mặc không phải là hàng hiệu nhưng không hề bị lỗi thời. Cô mặc chiếc quần đùi với áo thun trơn màu trắng, tóc búi lên cao với mái ngố, nhìn rất cute tuy gương mặt cô không được đẹp lắm, nhưng cũng dễ nhìn. Cô bắt tay vào làm việc osin của mình, đang làm thì:

-Được đấy, cứ tiếp tục phát huy – anh từ trên lầu đi xuống

-Cảm ơn quá khen – cô gắng từng chỗ

-Làm gì như ăn tươi nuốt sống tôi thế, cô cố gắng làm đi để không thôi tôi đá cô ra khỏi nhà – anh lạnh lùng hâm dọa

-Cô phi cây chổi vào anh, hèn anh né được nếu không thì mặt của anh tiêu rồi

-Cô làm gì vậy hả? tôi không né kịp thì khuôn mặt đẹp trai của tôi bị thương rồi – anh nhăn nhó

-Khuôn mặt đẹp trai? ọ ọ, muốn ới quá, xuống lệ lên đừng leo cao té đau cứng à – cô vênh mặt nói

-Cô cô.... –anh tức xì khói

-Tôi nghiệp bé con, còn nhỏ tuổi thế mà cà lâm rồi, ôi cuộc đời sao lắm bất hạnh và trở trêu – cô

-Cô nín cho tôi – anh tức giận

-Kêu tôi nín thì anh cũng đừng sửa bậy, ngoan đi tí cho cục xương bự chà bá gặm – cô

-Cô dám nói tôi là chó – anh gần từng chữ

-ấy tôi không hề nha, chính anh thừa nhận mình là dog thôi – cô đứng đưng

-được lắm, dám cãi lời tôi – anh từ từ tiến lại gần

-nè anh làm gì vậy, nói chuyện đứng đó nói được rồi, tiến gần không được – cô run sợ khi thấy khuôn mặt tức giận của anh từ từ tiến gần mình

-Tôi cho cô biết thế nào là lễ độ - anh vẫn tiến

-Nè tôi có nói anh là....ừm..ừm – cô chưa kịp nói hết câu thì anh đã đặt môi mình lên môi cô, bá đạo chiếm nó, cô đơ vài giây nhưng sức nhớ rồi vội đẩy anh ra nhưng do anh giữ chặt tay cô nên không thể nào chống cự, cô vùng vằng đá chân anh thì trượt chân do nhà cô mới lau, nên cả 2 té xuống ghế sofa kế bên, cô đang nằm dưới thân anh....

-ấy anh đứng dậy cho tôi – cô sợ hãi

-Là do cô, đừng trách tôi – anh nói rồi gặm vành tai của cô, từ từ tiến xuống cổ cô, chiếc áo cô mặc cũng được kéo lên và vứt xuống đất, áo ngực cũng đã được cởi ra....

-Nè đừng mà, tôi xin anh – cô khóc

-Anh không nghe cô nói, từ từ tiến xuống bầu ngực căng tròn đầy đà của cô

-Đừng mà, tôi xin anh –cô nói, nước mắt rơi lã chã, anh thấy vậy nên cũng ngồi vậy, cô bật dậy mặc vội đồ vô, dùng ánh mắt hăm hực tức giận nhìn anh:

-Tên khốn, anh làm gì vậy hả? – cô hét

-Là do cô thôi, tôi nói rồi “ osin cấm cãi” mà cô thích cãi thì tôi chỉ cho cô biết hậu quả thôi mà – anh lạnh lùng nói

-Tên điên này – cô tức giận lấy dép văng vào mặt anh, anh nhẹ nhàng né, rồi đứng đưng đi lên lầu, còn cô khỏi nói cũng biết tức cỡ nào.

-Tối đó, cô nấu cơm cho anh ăn như mọi ngày, cô còn ngại chuyện hồi sáng nên không dám đối diện với anh, với thêm vẫn còn tức giận, nên bỏ lên phòng trước. anh cũng chỉ biết lắc đầu rồi cũng đổ hết vào sọt rác rồi bước lên phòng....

5. Chương 5: Đi Học Lại

-hôm rài, lo chuyện tìm việc mà cô bỏ hết 2 buổi học rồi, hôm nay cô quyết định lên trường, chắc my lo cho cô lắm, vì điện thoại cô muốn cắt đứt liên lạc với khang nên đã rút sim ra....

-Cô bước xuống nhà, không thấy anh, chắc anh đi làm rồi, cô kêu taxi rồi cũng lên trường....

-Hey , khỏe không – cô bước vào

-Mày đi đâu hôm rài vậy, làm tao lo muốn chết – my chạy ra nắm tay cô

-À tao bận việc tí thôi – cô cười trấn an my

-Ừ vào học thôi – my

-Ừa – cô

-Ra chơi 15p....

-Cô và my đang ngồi ăn ở căn tin....

-Mọi lần mày kêu tao chia tay với khang, có nghĩa mày biết chuyện khang lừa dối tao – cô hỏi khóe mắt cay cay

-Ừ, tao vô tình nghe được mấy anh chị kia nói – my

-Vậy sao không nói với tao luôn, úp mở làm gì – cô cười lạnh

-Tao không muốn mày đau khổ - my

-Nhưng rồi tao cũng sẽ đau thôi – cô nói nước mắt chực rơi

-Thôi kệ đi, chuyện cũ rồi, bỏ đi, giờ mày ở đâu – my lảng sang chuyện khác

-Tao làm osin – cô chột đồ mặt khi nhớ đến vụ hôm qua

-ở đâu – my

-Địa chỉ ở XXX – cô

-Ok rảnh tao qua chơi – my

-Ừ cũng được – cô, rồi 2 người kéo nhau lên lớp học các tiết còn lại. Cô uể oải bước vào nhà, thì thấy anh ngồi ở ghế sofa

-Đi học về rồi – anh lạnh lùng

-Ừ - cô chột đồ mặt

-Chuẩn bị cơm đi – anh vẫn lạnh lùng

-Tôi biết rồi – cô cúi đầu nói, anh bỏ lên phòng, cô không hiểu sao thấy hụt hẫng vô cùng. Rồi cô cũng bắt tay vào việc nhà, dọn cơm cho anh. Rồi lên phòng học bài, cô thấy chiếc dt đang nằm lẫn lóc trên bàn, cô cho sim vào rồi mở nguồn, cô chẳng muốn xem nên vứt chiếc điện thoại lên bàn rồi lên giường đánh một giấc luôn.....

-Chương này hơi ngắn mong các bạn thông cảm nhé ^^

6. Chương 6: Sự Thật Đau Lòng

-Hôm nay chủ nhật nên cô ở nhà, bước vào thay chiếc áo thun in hình Sơn Tùng và chiếc quần lửng, tóc búi lên cao, cô đi xuống nhà dọn dẹp nhà, rồi nấu cơm cho anh. Xong xuôi mọi chuyện, cô lấy chiếc ip6 ra (ip6 là do my tặng lúc sinh nhật của cô) định lên facebook tán gẫu với my thì cô nhận được tin nhắn trong máy của một số lạ và từ khang. Tim cô như thất lại khi thấy khang gửi tn, chần chừ một hồi tay cô cũng bấm vào đọc tin nhắn: “anh không biết làm gì nói gì ngoài 3 từ anh xin lỗi, anh biết anh làm tổn thương em

nhieu lắm, anh không cầu mong sự tha thứ từ em, anh chỉ mong em sống tốt và hãy quên anh đi! Chúc em hạnh phúc, ở một phương trời nào đó anh luôn dõi theo em và vẫn mãi yêu em như ngày nào. Anh yêu em!”

-Nước mắt cô cũng rơi, anh nói ở phương trời nào đó anh vẫn dõi theo em có nghĩa là gì, cô không hiểu lắm! Cái này giống như một lời nhắn nhủ trần chối của một người sắp đi xa, đi về một phương trời nào đó vậy! Cô chợt thấy lo lắng

-Cô đọc tiếp tin nhắn của số lạ kia “Chị à! Em là em gái của anh Khang. Em từ nước ngoài mới về, có lẽ bây giờ có thể chuyện liên quan đến anh Khang chị không còn bận tâm nữa, nhưng em vẫn muốn nói. Anh Khang ảnh còn yêu chị lắm, yêu nhiều lắm. anh còn làm chị phải đau khổ, để chị có thể buông bỏ để sau này chị không phải đau lòng nữa. Anh Khang ảnh.... ảnh.... ảnh mất rồi chị ạ. Ảnh thực sự mất rồi chị ơi! ảnh phát hiện bệnh của mình khi còn quen chị và ảnh âm thầm sắp đặt để cho chị thấy cái cảnh bữa đó để chị đau lòng, chị hận ảnh để rồi chị sẽ buông bỏ và không còn yêu ảnh nữa, thì đến khi ảnh chết chị cũng không còn đau lòng. Đến khi nhắm mắt, đến khi còn một hơi thở cuối cùng ảnh cũng nhắc đến tên chị”

-Đến bây giờ, cô như chết sống, chiếc đt cầm trên tay cũng rơi xuống ghế sofa, cô ôm mặt khóc nức nở, trái tim cô như bị hàng ngàn mũi dao đâm vào. Tại sao chứ? Tại sao Khang không nói với cô để cô biết chứ, tại sao cố đẩy cô ra xa cố làm tổn thương để cô buông bỏ, rồi sau đó lại đau lòng. Tại sao tàn nhẫn với cô thế, thà cho cô biết để cô cố gắng ở bên cạnh anh những ngày cuối cuộc đời. tại sao lại đi đẩy cô ra xa? Tại sao chứ? Tại sao? Hàng ngàn câu hỏi tại sao cô muốn hỏi anh. Cô chạy ra khỏi nhà, đón chiếc taxi chạy lại nhà Khang. Vừa bước vào cô thấy không khí rất u ám, khi bước vào nhà thì đập vào mắt cô là bàn thờ có di ảnh của Khang, cô đau lòng bật khóc ngã xuống sàn nhà, cô không thể đứng vững nữa, cô khóc nức lên. Trên lầu có một cô gái rất đẹp, đẹp đến hoàn mỹ, nhưng khuôn mặt mang một nét buồn bã bước xuống, thấy cô ngồi xuống dưới nhà, liền chạy lại hỏi:

-Chị là ai? Tại sao lại ngồi đây khóc? – cô gái đó vừa hỏi vừa đỡ cô ngồi trên ghế sofa kế bên

-Chị là Phạm Ngọc Trân - giọng cô lạc đi, không còn rõ ràng

-Chị, là chị sao? Sao giờ chị mới lại thăm anh ấy thế? – cô gái đó

-Chị không hay, tối hay thì chị chạy lại đây, tại sao chứ, tại sao ảnh lại mất – cô bắt đầu khóc

-ảnh bị bệnh ung thư giai đoạn cuối – cô gái đó cũng đau lòng rơi nước mắt

-Em là em gái anh Khang? – cô hỏi, nước mắt cũng rơi lã chã trên gương mặt

-Dạ, em là em gái ảnh, em đang học ở Anh, nghe tin ảnh sắp mất thì em bay về đây, cũng may còn kịp, khi em về thì ảnh dặn dò em hãy quan tâm đến chị như một đứa em gái thực sự quan tâm đến chị gái mình. Rồi ảnh mở nụ cười nhẹ sau đó ảnh...ảnh... ra đi – eg Khang khóc nức nở, cô đã phải kìm chế rất nhiều, cô sợ khóc anh hai sẽ buồn nhưng giờ cô không còn kìm chế được nữa

-Tại sao ảnh lại vậy? tại sao cố đẩy chị ra xa ảnh để rồi một mình chống chọi với bệnh tật, một mình u buồn, tại sao lại biến chị thành kẻ vô tâm, tại sao – cô khóc

-Chị đừng đau buồn nữa, nếu chị em mình cứ đau buồn thế chắc ảnh không được vui đâu, ảnh sẽ buồn lắm. vì vậy, chị em mình phải sống tốt thì ảnh không còn phải lo lắng gì nữa- eg Khang ôm cô

-Em nói đúng, chúng ta sẽ sống tốt. từ nay chị sẽ là chị gái em, sẽ thương yêu em như một người chị gái thực sự, sẽ thay Khang để quan tâm chăm sóc em – cô ôm eg Khang cười

-Dạ - eg Khang mỉm cười hạnh phúc, anh trai không còn bên cạnh nhưng còn một người chị gái kết nghĩa quan tâm, cô cũng thấy hạnh phúc và không còn cô đơn nữa

-Em tên gì – cô hỏi

-Dạ em tên Thư – eg Khang nói

-Được rồi, em định sang Anh nữa hay gì – cô quan tâm

-Dạ, một năm sau em sẽ quay về - Thư

-Ừ gắng học, quay về với chị - cô vuốt tóc thư

-Vâng, mai em đi – thư

-Nhanh vậy – cô bất ngờ

-Dạ, em qua bên để hoàn thành sớm khóa học – thư

-ừ mai chị tiễn em – cô

-dạ khỏi em tự đi, chị không cần tiễn đâu, có gì mình giữ liên lạc nhau – thư

-Ừ - cô cười – thôi chị về

-Dạ chị về cẩn thận nha – thư

-Ừ - cô nói rồi bước ra bắt taxi về nhà, cô bắt đầu khóc, vì này không muốn thư đau lòng nên cô cố kìm nước mắt, nhưng giờ cô không còn kìm được, khàng đi quá đột ngột, cô lại còn yêu anh đến thế thì sao cô chịu nổi đây. Cô lê tấm thân vào nhà, vừa vào thì thấy anh ngồi ở sofa, cô lẳng lặng bước lên lầu, vì không muốn anh thấy bộ dạng lúc này của cô và cô muốn yên tĩnh. Đúng là người tính không bằng trời tính, cô tính trốn anh nhưng anh lại kéo cô lại:

-Tại sao về lại đi vội lên phòng? Cô đi đâu mới về - anh lạnh lùng gần từng chữ

Giới thiệu nhân vật:

- Đặng Minh Thư - em gái Khang, 18 tuổi, xinh đẹp, dễ thương, tốt bụng, thương cô vô cùng, du học Anh

7. Chương 7: Có Phải.....tôi Đã Yêu Em

-Tại sao về lại đi vội lên phòng? Cô đi đâu mới về - anh lạnh lùng gần từng chữ

-Tôi....tôi.... – cô không nói được vì tiếng nấc đã làm cô không mở miệng được

-Tại sao cô lại khóc – anh hoảng hồn khi thấy cô khóc

-Tôi...tôi..... – cô khóc nức lên

-Nín cho tôi, lí do cô khóc – anh quát

-Mắc gì anh phải quát tôi? Tôi khóc hay không thì mặc kệ tôi? Anh quan tâm làm gì? Mặc kệ tôi đi – cô khóc rồi chạy lên lầu, anh đứng sững, tại sao anh lại quát cô khi thấy cô khóc, tại sao anh nóng lòng muốn biết lí do cô khóc, tại sao anh lại quan tâm đến cô và lòng đau đớn khi thấy cô khóc. Anh vô đầu rồi bỏ lên phòng đóng cửa cái rầm.....

-Cô ngồi trên giường khóc nức nở, cô rất đau, trái tim cô như bị bóp nghẹt rất khó thở. Cô ôm ảnh của Khang khóc, cô hối hận vì mình đã quá vô tâm... khóc đến mệt lã người rồi cô ngủ lúc nào không hay. Anh bước vào thấy cô ngủ, trên mặt còn vài giọt nước mắt, anh đỡ cô nằm ngang hoàng, đắp mền cho cô, anh ngồi ngắm cô ngủ, tay vô thức đưa lên lau giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt cô. Anh thấy bức hình cô ôm khư khư thì nhẹ tay lấy xem, đó là bức ảnh của một chàng trai đang ôm cô, anh đặt lại trên bàn....

-Tại sao em khóc? Người ôm em trong hình là ai? Có quan hệ gì với em? Có phải đó là lí do khiến em khóc không? – anh vuốt tóc cô thổ thổ nói

-Và tại sao tôi lại lo lắng khi thấy em rơi nước mắt, tại sao lại khó chịu khi thấy hành động thân mật của chàng trai đó với em, tại sao lại quan tâm em đến vậy? Có phải..... tôi đã yêu em – anh thủ thỉ bên tai cô, nhưng cô ngủ rồi nên chẳng thể nghe những lời này.....

8. Chương 8: Tôi Không Cho Phép Em Đau Lòng Vì Người Đàn Ông Khác

-tít....tít....

-Cô mệt mỗi tắt báo thức, hôm qua cô khóc quá nhiều, nước mắt cô lại rơi, cô thở dài, cố lê tấm thân đi vào toilet để thay đồ. Hôm nay, cô không muốn đi học, mà đi cũng chẳng đi nổi, thôi đành nghỉ. Cô đi xuống lầu thì thấy anh đang ngồi ăn sáng, cô thức trễ nên anh tự nấu, hoảng hốt chạy xuống....

-Tôi tôi xin lỗi, dậy trễ nên không thể nấu cho anh ăn được – cô hối lỗi, nhưng giọng cô vẫn rất buồn, anh nhận ra được điều đó...

-Không sao, cô ngồi xuống ăn đi – anh lạnh lùng

-Thôi, tôi ăn không nổi, tôi xin phép – cô nói rồi đi thẳng ra vườn luôn

-Cô men theo con đường lát sỏi dẫn đến chiếc xích đu màu trắng, cô ngồi xuống ngắm nhìn vườn hoa oải hương, màu tím cô rất thích, cô cũng rất yêu hoa oải hương, bình thường cô sẽ reo lên thích thú khi thấy hoa oải hương, nhưng bây giờ thì không, chỉ có những giọt nước mắt. Phải! cô khóc vì trước đây cô và Khang cũng từng đi ngắm hoa oải hương, tựa đầu vào nhau ngắm nhìn thích thú nhưng bây giờ chỉ còn lại niềm đau. Chưa bao giờ cô thấy ghét hoa oải hương đến vậy, vì khi thấy nó cô lại rất đau lòng. Cô bật khóc, Khang ra đi để lại vết thương trong lòng sâu đến thế, bây giờ cô cũng đã đóng cửa trái tim mình lại rồi, cô sẽ không để ai bước vào nữa, cô mệt mỏi lắm rồi, thực sự rất mệt mỏi..... cô đâu biết rằng, gần đây có một người đang nhìn cô, quan sát từng cử chỉ của cô. Vâng! Chính là anh. Anh không hiểu sao mình lại theo cô ra đây, lại kiên nhẫn đứng nhìn từng hành động của cô, đau lòng khi cô khóc, anh chỉ muốn chạy lại ôm cô vào lòng, anh không biết bao giờ một con người lạnh lùng ngang tàn như anh lại như vậy. Anh bước ra chỗ cô, ngồi xuống chiếc xích đu, cô gạt mình lau vội giọt nước mắt cứ tuôn ra không ngừng...

-Anh sao lại ra đây – cô ngạc nhiên

-Theo cô – anh khoanh tay trước ngực, đầu dựa vào chiếc xích đu, cô nhìn mà phát ghét cái dáng kiêu ngạo này của anh, bực bội lên tiếng

-Mắc gì theo tôi – cô nói

-Sao cô khóc? – anh không quan tâm đến lời cô hỏi

-À tui tui đâu có khóc – cô nén nước mắt nói

-Mắt đỏ thế mà bảo không khóc – anh khó chịu

-À tui...tui.... – cô ấp úng

-Vì anh ta – anh hỏi

-Anh nào – cô ngạc nhiên

-Cái người trong ảnh với cô, và tui điều tra được anh ta là mối tình đầu của cô và đã mất cách đây 1 tuần – anh lạnh lùng nói

-Hức hức, anh biết rồi thì tui...hức...hức không muốn giấu anh....hức....hức...nữa – cô nói trong tiếng ngất quãng

-Anh nhìn thấy cô cố gắng nín khóc thế, anh thấy rất khó chịu, nên anh vòng tay ôm cô vào lòng, lấy đầu cô dựa vào vai anh, không hiểu sao anh mún che chở cho cô gái này....

-Anh..anh làm gì...vậy – cô ngạc nhiên

-Nếu mún khóc thì cứ khóc, sẽ nhẹ lòng hơn đấy, đừng ngạc nhiên thế, tôi chỉ cho em mượn vai 3 phút thôi – anh nhún vai

-Ồ hức hức – cô tựa đầu vào vai anh bật khóc nức nở

-10 phút sau....

-Hức hức.... tôi xin lỗi làm bẩn áo anh hết rồi – cô từ từ nín khóc nói

-Không sao, giặt là được – anh nhún vai

-À tui xin lỗi, anh chỉ cho tui mượn vai 3p nhưng tui mượn tới 10p – cô lí nhí nói

-Không sao, tôi làm người tốt thì làm cho trót thôi – anh thờ ơ như không quan tâm đến, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn xa xăm

-Xí, nghe giọng điệu phát ghét – cô nói nhỏ đủ cô nghe, nhưng cô đâu ngờ anh nghe tất

-Cô nói gì – anh lạnh lùng gần từng chữ

-Á á tui tui không nói gì hết, à cảm ơn anh – cô đánh trống lảng

-Hừ, không sao – anh hừ lạnh

-Ờ, tôi đã làm phiền anh quá rồi – cô nói

-Khóc rồi thì từ nay trở về sau không được khóc hay buồn về chuyện này nữa – anh nói

-Gì chứ? Tại sao? – cô nhăn mặt

-Bởi vì.....- anh ngân dài ra – tôi không cho phép em đau lòng vì người đàn ông khác – anh bá đạo nói

-Gì chứ - cô tròn xoe mắt

-Tôi nói rồi, tôi không cho phép em đau lòng vì người đàn ông khác – anh kiên nhẫn lặp lại

-Cô càng mở to mắt ra, miệng há hốc.... “ anh nói cái giống gì thế nhỉ, cái gì mà không cho phép mình đau lòng vì người đàn ông khác, sao nghe giọng điệu này giống như ghen vậy, trời ạ mình nghĩ gì vậy, sao anh ta ghen được chứ haizz khó hiểu quá” – dòng suy nghĩ của cô.....

9. Chương 9: Dự Tiệc (p1)

-Tít....tít....

-Cô tắt báo thức, thay bộ đồ đi học, tóc cô buộc lên với cây cài nhỏ, chân đi giày màu hồng, tay đeo chiếc lắc cổ 4 lá, cô đi xuống lầu làm đồ ăn sáng cho anh....

-Hi anh ăn sáng đi – cô bưng li sữa ra đặt lên bàn, đúng lúc đó anh từ lầu đi xuống

-Cô ngồi ăn đi – anh lạnh lùng nói

-À cảm ơn – cô ngồi xuống bàn ăn

-Trưa đi học về, làm cơm đem vào công ty cho tôi, trưa nay tôi bận nên không về được – giọng anh lạnh lùng như ở bắc cực, khiến cô ớn lạnh

-Ờ...ờ tui...biết rồi –cô run run nói

-Anh đứng dậy bỏ xuống gara lấy xe, chạy đến công ty. Còn cô thì thở dài rồi dọn dẹp sau đó tản bộ đến trường.,...

-Tối rồi à – my mỉm cười

-Ừa, tí mấy cho tao giảng lại công ty Trần Gia nha – cô

-Công ty Trần Gia? Mấy lại đó làm gì – my ngạc nhiên, ai không biết công ty Trần gia lớn thế nào, đứng đầu về mọi mặt, không biết đứa bạn này lại đó làm gì

-À thì chỗ ông chủ t đó, là tổng giám đốc công ty đó, tao lại đem cơm chứ gì – cô thở dài nãy nê

-Woa, thì ra là thế, nghe nói tổng giám đốc đó đẹp trai lắm – my cười

-Ừ thì đẹp – cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm

-Ra về...

-Hey, đi luôn không – my quải balo lên vai hỏiii

-Không, mấy chỗ tao về nhà, tao làm cơm rồi mới đi được - cô

-Ừ đi – my

-Tao có phiền mấy không – cô ái ngại

-Không hôm nay tao rảnh mà – my cười

-Ừ vậy đi – cô nhẹ nhõm

-Mấy ngồi đi – cô

-Ừ - my ngồi xuống ghế sofa

-Để tao lấy nước cho uống – cô toan đi

-Khỏi, cứ để tao, mấy lo làm đi – my ngăn cản

-Ồ, vậy mấy tự nhiên nha – cô cười

-Ừa – my

-Hôm nay cảm ơn mấy chỗ tao về nhà, rồi đến đây ngen, tao làm mất thời gian mấy quá – cô cười

-Bạn bè mà, ơn nghĩa gì – my trách móc

-Thôi vào với tao, tao sợ - cô nhăn nhó

-Đi thôi – my nói rồi kéo cô vào

-Dạ cho hỏi 2 vị cần gì – cô tiếp tân

-Tui mún gặp tổng gđ – cô cười

-Xin hỏi 2 vị có hẹn trước không – cô tiếp tân nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, tại nhìn cô không được đẹp lại ăn mặc nhìn quê mùa nên tưởng cô là môi chài, nên không ưa cô tí nào.

-Tôi là Trịnh Bảo My, tôi muốn gặp tổng gđ, được chứ - my thấy ánh mắt của cô tiếp tân là biết ngay ánh mắt xem thường nên mới nói dùng cô

-Xin hỏi vị tiểu thư này, cô là? – cô tiếp tân ái ngại

-Trịnh Bảo my, tiểu thư tập đoàn Trịnh Gia – my thở dài

-À thì ra cô là tiểu thư Trịnh – cô tiếp tân cười tươi nói

-Vậy tôi lên gặp được chứ - my mệt mỏi với bà này luôn

-Dạ không thành vấn đề - cô tiếp tân vẫn cười rồi nói tiếp - thang máy bên đó ạ, tầng 10

-Cảm ơn – my nói rồi nắm tay kéo cô đi luôn

-Ting.....

-Cho hỏi 2 vị là ai? Có hẹn trước không, sao tôi không hay – cô thư kí nhìn tụi nó lên liền đứng dậy nói

-Cô là thư kí? – my hỏi

-Đúng vậy - cô thư kí đó hất mặt

-Ừ, cô là thư kí chứ không phải là mẹ - my nói

-Cô..... – cô thư kí tức giận

-Mặc kệ cô thư kí my với cô lại phòng, gõ cửa.....

-Vào đi – giọng bên trong vọng ra, nghe âm thanh khiến người ta lạnh toát cả mồ hôi

-My mở cửa bước vào, cô theo sau..... phòng làm việc rất rộng nha, theo màu chủ đạo là đen – trắng nhìn qua cũng đủ khiến người ta run sợ, bên trong có 2 người, một người ngồi trên bàn làm việc, sắc mặt lạnh lùng rất lạnh lùng luôn, một người đang bắt chéo chân ngồi ở ghế sofa, nhìn cũng rất đẹp trai nha, vâng người đó không ai khác ngoài Nguyễn Minh Kiệt.

-Tối rồi sao – anh ngồi trên bàn làm việc lạnh lùng hỏi

-Ừa, anh ăn đi cho nóng – cô cười

-Ngồi đó đi – anh nói, rồi đứng dậy bước ra ghế sofa

-Ai vậy – người này giờ bị bơ lên tiếng, vâng chính là anh Kiệt đấy

-Osin – anh lạnh lùng nói

-2 người luôn hả - kiệt

-Không, người kia không biết – anh

-Đây là bạn tui, Trịnh Bảo My – cô vừa đưa thức ăn cho anh vừa nói

-Trịnh bảo my, tiểu thư tập đoàn Trịnh Gia – kiệt nói

-Ừ - my ảm đạm nói

-Rất vui được gặp cô, nghe danh đã lâu giờ mới có cơ hội gặp, rất xinh đẹp – kiệt bắt đầu sát gái, dơ tay ra ý bắt tay

-Ừ, rất hân hạnh được quen biết với anh, anh là? - my cũng lịch sự bắt tay lại

-Nguyễn minh kiệt – kiệt nháy mắt

-Ồ, à thì ra thiếu gia tập đoàn Nguyễn Gia, rất hân hạnh – my cười

-Cho hỏi My nhiều tuổi rồi – kiệt dò la

-20 – my đáp

-Ồ vậy nhỏ tuổi hơn, phải kêu anh rồi – kiệt nói

-Kêu sao là quyền của tôi – my thờ ơ đáp

-Ừa – kiệt vẫn cười (anh này đười ươi gớm)

-Thức ăn rất ngon – anh nhận xét

-Ồ cảm ơn – cô cười roi rói

-À tối nay đi dự tiệc với tôi – anh nói

-Dự...ti...ệc...tiệc.... – cô lắp bắp nói

-Có vấn đề sao – anh nói

-Nhưng tại sao tôi lại đi với anh – cô cãi lại

-Thích – rồi ghé vào tai cô nói nhỏ đủ để 2 người nghe – hay thích cãi nữa

-Anh.... –cô tức giận, lại đỏ mặt, ý anh là ám chỉ vụ bữa hôm cô cãi anh cuối cùng hậu quả là bị anh hôn

-Về nhà trước đi – anh

-Ồ - cô ỉu xù đáp rồi quay qua my – về thôi
 -Ừ - my, đứng dậy cùng cô ra, tới cửa thì:
 -My em chưa cho anh sắt – kiệt
 -Không thích cho – my nói rồi đi luôn
 -Kiệt ở lại nhìn theo, nhếch môi cười “ Rất thú vị, Trịnh Bảo My”
 -Thích ? – anh nhìn hành động kiệt hỏi
 -Chắc vậy – kiệt nhún vai, anh nhếch môi lạnh lùng...

10. Chương 10: Dự Tiệc (p2)

-Trên xe.....
 -Tự nhiên cái kêu đi dự tiệc, trời ạ - cô than vãn
 -Có sao đâu – my vừa lái xe vừa nói
 -Mày biết đó giờ tao có đi dự tiệc bao giờ, giờ kêu đi chẳng khác nào làm nhục mặt – cô
 -Yên tâm đi, có anh ta mày sẽ không bị gì đâu – my nhún vai
 -Hi vọng vậy, thôi bye mày, mày lái xe cẩn thận, cảm ơn mày rất nhiều – cô bước xuống xe nói
 -Ừ không sao, bye – my nói rồi phóng xe đi luôn, cô thở dài mở cổng rồi đi vào....
 -5.pm
 -*Nhà My*
 -My đang ngủ trên giường thì tiếng chuông điện thoại reo lên, my bực bội vơ tay lấy oppo neo5 nghe máy:
 -Alo – my nói, giọng vô cùng bực bội
 -“ta đây” – giọng đầu dây bên kia
 -Baba – my vui mừng, tỉnh ngủ luôn
 -“Ừ con khỏe không, bama rất nhớ con” – baba my
 -Dạ khỏe ạ, bama khỏe chứ? Con cũng rất nhớ 2 người – my
 -“Ừ khỏe cả con à, hôm nay ba có việc nhờ con nè” – baba my
 -Việc gì ạ - my
 -“con đi dự tiệc dùm bama nhé” – baba my
 -Tiệc gì ạ - my
 -“Ồ tiệc của tập đoàn Khải Gia đứng thứ 4 thế giới đó” – baba my
 -À con biết rồi – my
 -“con đi nhé, bama đang bận nên bay về không kịp để dự” – baba my năn nỉ
 -Baba biết anh ta từng làm gì con mà – my cảm phẫn nói.
 -“Không sao, con đi đi, có mặt thôi, khoảng 20p thì về, ta biết, nhưng dù gì cũng là đối tác, vả lại chuyện đó do anh ta làm chứ đâu phải do cha mẹ anh ta làm đâu, nên con nể mặt 2 bác đi” - baba my cương chiều nói
 -Vâng vậy con đi – my nói
 -“Ừ cảm ơn con, bama sẽ tranh thủ về ở với con luôn” – baba my

-Thật sao baba, oh yeah – my vui mừng

-“Ừ thật, thôi 7h là tiệc bắt đầu đó, bye con gái yêu “ – baba my

-Vâng chào baba – my nói, đầu dây bên kia cũng cúp máy,...

-My vừa đặt máy xuống, cô thở dài,thì chuông điện thoại lại reo.... My bắt máy:

-Alo – my

-“anh đây” – đầu dây bên kia

-Sao anh biết số tui – my bực dọc nói

-“cái gì Nguyễn Minh Kiệt này muốn biết, thì đương nhiên sẽ biết được” – vâng chính là anh kiệt

-Khoác lác, có chuyện gì mà làm phiền tôi – my khó chịu

-“Đi dự tiệc với anh nhé” – kiệt

-Tôi bận dự tiệc của tập đoàn Khải Gia rồi – my

-“Ừ anh rủ em đi dự tiệc ở đó đó” – kiệt

-Thật hả - my ngạc nhiên

-“Ừ 100%” – kiệt

-Vây cũng được – my đồng ý, có kiệt thì cô cũng không còn lo

-“ok 7h anh qua đón em” -kiệt vui mừng khi biết my đồng ý

-Tùy – rồi my cúp máy luôn.....

-*Bên cô*

-Anh về rồi – cô đang lướt facebook thì thấy anh vào

-Ừ chuẩn bị đi – anh

-Tôi không có đồ để dự tiệc – cô ái ngại nhìn anh

-Đi – anh nắm tay lôi cô đi, đẩy vào xe, rồi phóng như bay trên đường

-Đi đâu thế - cô

-Tí biết – anh lạnh lùng nói....

-Két – chiếc xe trắng trước cửa tiệm rất sang trọng...

-ANGEL – tên cửa hiệu

-Anh đi vào, cô theo sau, bước vào càng thấy cửa tiệm này sang trọng hơn

-Dự tiệc – anh đẩy cô cho cô nhân viên ở đây

-Dạ, mời tiểu thư theo tôi – cô nhân viên đó

-Ồ - cô nói rồi đi theo cô nhân viên đó

-Sau 1 tiếng rưỡi ngồi cho 4 cô nhân viên làm gì làm thì giờ cũng xong. Cô ngơ ngàng nhìn mình trong gương, cô như không nhận ra mình, mái tóc dài thường được cô búi lên thì bây giờ được uốn lọn bự để qua 2 bên với mái ngó, gương mặt cô được trang điểm khá kĩ nhưng không cầu kì, tuy trang điểm khá kĩ nhưng nhìn rất nhẹ nhàng, trên cổ trắng nõn của cô được đeo sợi dây chuyền có đính kim cương lấp lánh, tay phải cô được đeo chiếc lắc nhỏ nhưng rất sang trọng, cũng đính kim cương, cô mặc bộ đầm màu đỏ ôm sát người, lộ rõ 3 vòng của cô, chân đi đôi guốc àu đen, nhìn cô thật lung linh và xinh đẹp. Cô ngại ngùng bước ra, chỗ anh đang ngồi đợi, anh ngược lên thấy cô, đơ vài giây nhưng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có....

-Đẹp, đi thôi – anh nói rồi bỏ ra xe trước, cô đỏ mặt khi nghe anh khen đẹp nhưng cũng đi theo sau....

11. Chương 11: Dự Tiệc (p3)

-Khoác tay vào – anh ra lệnh

-Ồ - cô ngập ngừng nhưng cũng nghe lời anh khoác tay vào, cùng anh sánh vai bước vào.....

-Tí nữa tôi đi đâu, cô theo đó, đến đây trên danh nghĩa cô là bạn gái của tôi, nên đừng đi lằng xằng kéo gây chuyện – anh lạnh lùng ghé vào tai cô nói

-Bạn.....g..á...i...gái – cô ngạc nhiên lắp bắp nói

-Danh nghĩa – anh nhấn mạnh

-Ừ, tôi nhớ rồi – đột nhiên khi nghe anh nhấn mạnh 2 từ danh nghĩa cô lại thấy hụt hẫng

-Bước vào buổi tiệc, ở đây rất đông, hầu hết các tiểu thư công tử, các doanh nghiệp, đến đây để làm quen làm ăn với nhau, ngoài ra còn một số nhà báo, buổi tiệc khá sang trọng.... Anh và cô bước vào lập tức nhận được các ánh nhìn ngưỡng mộ, ghen tị, trái tim, tại anh và cô rất đẹp

-Hey đây nè – kiệt vẫy tay

-Lâu chưa – anh lạnh lùng cầm li rượu nhấp ngụm

-Mới tới – kiệt nhún vai

-Ừa My – cô thấy my thì ngạc nhiên

-Ừ, hi, tao được mời – my nói

-Đi với kiệt à – cô cười gian

-Đừng cời kiêu đó, tao đánh chết giờ - my đỏ mặt

-Nè – anh lạnh lùng đưa li rượu ra cho cô

-Tôi..tôi không uống được – cô đẩy ra

-Nhấp ngụm được rồi, đâu mượn uống hết, vả lại đây có hương vị trái cây rượu cũng nhẹ không sao đâu – anh giải thích

-Ờ - cô lấy nhấp thử 1 ngụm, quả thật có hương vị trái cây rất ngon

-Chào mọi người, cảm ơn các vị đã dành thời gian đến đây tham gia tiệc cùng chúng tôi. Đây là con trai tôi – Khải Kiến Minh . Sau đó một chàng trai bước ra, chàng trai này khá điển trai, nhưng đương nhiên thua anh và kiệt, minh tiến lại chiếc micro đồng dục lên tiếng:

-Tôi Khải kiến Minh, cảm ơn các vị dành tg đến đây, tôi rất vui, nhân ngày sinh nhật của tôi tôi xin nói một chuyện. Tôi đã yêu một vị tiểu thư này rất lâu rồi, nhân ngày sinh nhật của tôi tôi xin cầu hôn tiểu thư đó: Anh rất thích em, thích từ rất lâu, em đồng ý làm bạn gái anh nhé và là vị hôn thê của anh. Anh yêu em Trịnh Bảo My – Minh nói ánh mắt nhìn về phía My, làm cho My vô cùng tức giận. Yêu cô sao? Nực cười. Các ánh mắt khác cũng đổ dồn về phía My, kiệt đứng kế bên nhủu mày lại, còn cô vô cùng tức giận, quay qua nhìn thái độ của my, anh nhìn kiệt rồi nhếch môi, xem ra thú vị đây. My tiến lên phía Minh, làm mọi người càng ngạc nhiên, nhất là kiệt và minh, họ nghĩ My sẽ đồng ý....

-Cảm ơn lời cầu hôn tuyệt vời của anh, và tôi xin trả lời, một chữ “KHÔNG” – my đồng dục nói, các nhà báo liên tục chụp hình lại, chắc chắn đây là tin rất hay để viết bài. Kiệt ở dưới nở nụ cười mừng....

-Tại sao em lại không đồng ý chứ, anh từng nói nếu ngày nào em chưa có người yêu anh sẽ mãi theo đuổi em, và hiện tại em cũng chưa có người yêu, thế thì anh có quyền cầu hôn mà – Minh liền viện cớ để nói, nếu không cậu sẽ mất mặt. My cười khinh bỉ, my đã nói vậy sao, đúng là nực cười. My định lên tiếng thì bị cắt ngang:

-Ai nói cô ấy chưa có người yêu – kiệt tiến lên

-Vậy xin hỏi vị thiếu gia này, ai là người yêu của cô ấy – Minh cười nói

-Chính là tôi, Nguyễn Minh Kiệt – kiệt ôm eo My nói, khỏi nói cũng biết minh ngạc nhiên vô cùng, mọi người ở dưới càng ngạc nhiên, các nhà báo chụp lia lịa....

-Tôi không tin, anh chứng minh đi – minh

-Được – kiệt nói rồi cúi xuống hôn my, làm minh tức giận nắm chặt bàn tay, các nhà báo chụp lia lịa hình ảnh này

-Xong rồi, vì thế đừng làm phiền cô ấy – kiệt nói rồi ôm eo My đi xuống

-Tôi nói cho anh biết, cho dù anh là người yêu của cô ấy tôi cũng không bỏ ý định theo đuổi, cho dù là chồng tôi cũng sẽ giành cô ấy về chứ đừng nói chỉ là người yêu – minh tuyên bố

-Để xem anh có bản lĩnh đó không, tôi nói cho anh biết, cho dù anh có dùng thủ đoạn đê tiện nào đi chăng nữa, tôi Trịnh Bảo My cũng sẽ không bao giờ làm người yêu anh, thà tôi nhảy lầu, nhảy xuống sông, cho xe tông, hoặc uống thuốc độc để chết chứ tôi không bao giờ là người của anh. Anh nhớ điều đó, nên đừng dùng thủ đoạn hèn hạ nào để hãm hại Kiệt, nếu tôi biết thì chính tay tôi, chính tay Trịnh Bảo My này sẽ giết anh ngay lập tức – my chỉ vào mặt kiệt, gằng từng chữ, rồi khoát tay kiệt về luôn, mọi người cũng đi về. Minh tức giận nắm chặt tay “ em là của tôi, Trịnh Bảo My”

-Cảm ơn – vào xe, my nói

-Không sao, nhưng em tuyên bố rất hay nha, bảo vệ anh thế à – kiệt ghẹo

-Xí, ai thèmmm – my đỏ mặt

-Đỏ mặt luôn kìa – kiệt vui vẻ ghẹo

-Anh...hử - my quay qua bên kia, kiệt mỉm cười

-Ngủ ngon nhé người yêu – kiệt tạm biệt

-Người yêu cái đầu anh, mơ tưởng, ngủ ngon – my nói rồi đi vào nhà luôn, vì mặt my hiện rất đỏ... “trời ạ mình bị làm sao vậy chứ, mình không thể thích anh ta được, tỉnh lại My” – dòng suy nghĩ của My

-My thay đồ, lên giường nằm thì nhận được tin nhắn từ Kiệt

-“ Trước khi ngủ nhớ khóa cửa cẩn thận, khóa hết các cửa sổ lại, khóa cửa phòng lại cẩn thận luôn. Nhớ đắp chăn kéo lạnh. Ngủ ngon <>

-My mỉm cười hạnh phúc....

-“ Cảm ơn! Anh cũng vậy. Ngủ ngon” – rồi my bấm nút send

-“Ừ” – tin nhắn từ kiệt, my mỉm cười ôm điện thoại đi vào giấc ngủ

12. Chương 12: Tổ Tình

-Ting,...

-My đang ngủ thì nghe tin nhắn từ điện thoại, my mở điện thoại thì thấy tin nhắn từ kiệt:

-“ Chào buổi sáng My, ngủ ngon chứ”

-“ Ừ chào buổi sáng, ngủ rất ngon” – my cười bấm nút send tin nhắn

-“ Thức dậy đi, chuẩn bị đi học nữa, tan học anh sẽ đón em ở cổng trường”...

-“Ồ” – my send tin nhắn rồi đi thay đồ đi học

-*Bên cô*

-Anh ăn sáng rồi hả - cô từ lầu đi xuống

-Ừm, đi học chưa, tôi cho hóa giang – anh nói

-Không phiền anh chứ - cô ái ngại

-Không – anh lạnh lùng nói

-Ồ vậy cho tôi giang đi – cô

-Ừm, đi – anh nói rồi đứng dậy ra xe trước, cô theo sau...

-Cảm ơn anh nhé – cô bước xuống trường

-Ừ - rồi anh phóng xe đi luôn

-Cô mỉm cười rồi cũng bước vào lớp....

-Tình cảm nha – my vỗ vai cô

-Khùng, tình cảm cái gì chứ - cô đỏ mặt

-Mày thích anh ta à – my hỏi

-Không – cô đáp rồi bỏ vào lớp, my chỉ biết lắc đầu

-Về thôi – cô

-Tao bận rồi, mày về trước đi – my cười nói

-Ờ, vậy tao về, bye – cô

-Bye – my

-Lên xe nào – kiệt cười

-Ừ - my mỉm cười, lên xe. Kiệt chạy đến một nơi, ở đây là đồi núi có hoa bồ công anh, my reo lên thích thú

-Thích chứ - kiệt cười

-Rất thích – my nói

-Đi thôi – kiệt nắm tay my chạy lại phía bồ công anh, my ngạc nhiên khi kiệt nắm tay nhưng trong lòng rất vui

-Thấy mấy số gắn trên bồ công anh đó không – kiệt

-Thấy – my nói, mắt nhìn những con số được gắn trên bồ công anh

-Bây giờ em hãy đi lại từng con số, lấy nó ra rồi lật ra sau, cứ thế em lật hết 6 con số đó đi – kiệt cười

-Chi vậy – my khó hiểu

-Thì em cứ làm thế đi – kiệt đẩy nhẹ my về phía những con số

-Ồ - my cũng tiến lại, kiệt tranh thủ chạy qua chỗ khác.....

-Số 1: My nè! Em biết gì không? Đương nhiên em không biết rồi, anh có nói đâu mà em biết. Vì thế, nếu muốn biết đi tiếp số 2 đi – my bật cười, đúng là lắm trò

-Số 2: Anh cũng chẳng biết nói gì nữa, thôi thì em đi tiếp số 3 đi – my chỉ biết cười khổ lắc đầu

-Số 3: số 3 rồi em nhĩ? Mà anh vẫn chưa thể nào mở miệng được. Em tò mò lắm rồi phải không? Đi tiếp số 4 đi nào! Điều em tò mò sẽ được bật mí – my cười

-Số 4: My nè! Anh muốn nói với em một điều rằng em hãy..... đi tiếp số 5 đi ^^ - my phải lắc đầu vì độ khùng của kiệt

-Số 5: Anh muốn nói rằng: anh yêu em My à! Yêu em từ lần đầu tiên gặp mặt, có thể nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên ấy. Đừng có xúc động nha, mở số 6 nào – my bất ngờ, thực sự rất bất ngờ, my không ngờ Kiệt đang tỏ tình với mình, my bật khóc nhưng trên môi vẫn nở nụ cười, hạnh phúc trong nước mắt là thế.

-Số 6: Lắm bạn gái anh nhé! Em đồng ý chứ? – my mỉm cười, my biết mình cũng thích Kiệt, nhưng my không thể đồng ý, không thể, vì my sợ bị tổn thương nữa.

-Thì từ trong Kiệt đi ra, quỳ xuống, tay chìa nhẫn ra...

-My em có đồng ý làm bạn gái anh không? Anh rất yêu em, yêu rất nhiều. yêu em từ lần đầu tiên thấy em. Em đồng ý chứ? – Kiệt cười, ánh mắt mong chờ

-Em rất cảm động, nhưng em không thể đồng ý làm bạn gái anh được. Em xin lỗi! – my nói, nước mắt cô cũng rơi, rồi my chạy đi. Kiệt như sụp đổ, Kiệt biết my cũng có cảm tình với Kiệt nhưng tại sao my lại không đồng ý chứ. Tại sao? Ngoài trời, mưa cũng bắt đầu rơi và càng lớn. Kiệt đắm mình xuống đất, máu bật ra, nhưng nó không đau bằng trong lòng cậu bây giờ, cậu rối bời lên xe chạy đến bar. Còn My, mặc kệ mưa lớn, my vẫn đi, mặc dù my không biết mình đi đâu. My ngã bên lề đường, cô khóc ngất lên, phải cô rất yêu Kiệt, nhưng cô không thể chấp nhận được, bởi vì cô sợ cô bị tổn thương thêm nữa, do cô dầm mưa với khóc nhiều quá nên dẫn đến ngất luôn.

13. Chương 13: Anh Muốn Biết Lí Do

-Cạch....

-Mấy tỉnh rồi hả - cô bước vào

-Ừ, sao tao ở đây, đây là? – my mệt mỏi nói

-Đây là bệnh viện, hôm qua có người phát hiện mấy ngất xỉu bên lề đường, nên người ta đưa mấy vào đây, bệnh viện mới điện cho tao – cô kéo ghế ngồi kế giường bệnh, nhẹ nhàng giải thích

-Ừ, tao muốn xuất viện – my buồn bã nói

-2 ngày nữa mấy sẽ được xuất viện, còn giờ thì chưa. Sao mấy ngất xỉu bên đường vậy, có chuyện gì hả - cô hỏi

-Huhu, mấy ơi – my bật khóc

-Sao vậy, sao lại khóc – cô ngạc nhiên

-Hôm qua Kiệt tỏ tình với tao – my nói

-Rồi sao? – cô

-#&@#%&*&@%^ - thế là my kể lại toàn bộ sự việc cho cô nghe....

-Mấy yêu Kiệt? – cô hỏi

My gật đầu

-Chuyện đó qua lâu rồi mà, mấy đừng để chuyện đó làm mấy ảnh hưởng đến tương lai, bởi vì đó là quá khứ, mấy sống cho hiện tại và tương lai chứ không phải sống cho quá khứ, mấy hiểu không, đừng để nữa phải hối hận – cô nói

-Tao biết, nhưng mà tao sợ, tao sợ quá khứ sẽ lặp lại, tao sợ bị tổn thương, tao sợ lắm – my nói như khóc

-Tao biết và tao hiểu, nhưng nếu mấy sống mà cứ sợ thế thì cả đời mấy cũng không được hạnh phúc đâu, nếu đã quyết định sống cho hiện tại và tương lai thì đừng nhớ đến quá khứ, hãy delete quá khứ đi – cô cười

-Nhưng tao..... – my vẫn cảm thấy sợ

-Thôi mày cứ từ từ suy nghĩ, còn bây giờ hãy ngủ đi – cô cười

-Ừa – mày nằm xuống, nhắm mắt lại

-Cô chỉ khẽ lắc đầu, đứng dậy đi kéo rèm cửa sổ lại, rồi nhẹ nhàng ra ngoài.....

-Bên ngoài.....

-Mày sao rồi – kiệt đứng dậy lo lắng hỏi

-Đã khỏe, hiện đang ngủ - cô nói

-Tui không biết mày tại sao lại từ chối tui – kiệt bất lực ngồi xuống ghế, phải cậu còn rất đau lòng, sau khi bị mày từ chối cậu đã chạy đến bar để uống rượu, cậu hi vọng uống để quên đi cô, nhưng càng uống cậu càng nhớ mày, hình ảnh mày càng rõ ràng, cậu mệt mỏi đứng dậy đi về, thì giữa đường thấy một cô gái đang ngất xỉu bên đường, nhìn dáng người với bộ đồng phục trường giống hệt mày, cậu mới chạy vội lại thì quả không sai, chính là mày, cậu mới hốt hoảng đưa mày vào bệnh viện, gọi cô với anh tới.

-Mày từ chối anh không phải vì nó không yêu anh, nó rất yêu anh, nhưng có lí do hết – cô ngồi xuống cạnh anh

-Lí do? Lí do gì? – kiệt ngạc nhiên hỏi

-Anh muốn biết lí do? – cô hỏi

-Đúng vậy, tui muốn biết – kiệt nói

-Được tui kể cho anh nghe – cô thở dài

14. Chương 14: Khải Kiến Minh

-Chuyện là vậy nè: năm mày 17 tuổi, sau khi đi học xong, mày cuốc bộ về mày vừa đi bộ vừa hát líu lo, thì vô tình đụng trúng một người đi ngược phía. Mày té nhào xuống đất, anh ta thì không sao. Anh ta chạy lại đỡ mày, thì mày đã bị trật chân, anh ta công mày về. Trên đường về, 2 người họ nói chuyện tíu tít với nhau, có vẻ nói chuyện hợp nhau lắm. Rồi họ quen nhau, mày yêu anh ta nhiều lắm, yêu đến mạng sống mình cũng không cần, thậm chí bất chấp cả tính mạng để cứu anh ta trong một lần tai nạn, tưởng rằng anh ta sẽ rất biết ơn và sẽ yêu mày nhiều hơn. Ai ngờ..... - cô kể tới đây thì nước mắt bắt đầu rơi, cô tức giận nắm chặt tay, ánh mắt mang đầy vẻ căm phẫn, anh thấy thế thì không hiểu sao lại nắm tay cô, cô như có sức mạnh được truyền nên kể tiếp, dùng ánh mắt khinh bỉ để nói.

-Ai ngờ, anh ta không những không biết ơn, mà anh ta chưa bao giờ yêu mày, và chính anh ta đã sắp đặt vụ đụng trúng trên đường đi học về để tiếp cận mày và quen mày, thực chất anh ta chưa hề yêu mày và cũng không bao giờ yêu mày. Do mày đã từng xúc phạm người mà anh ta yêu nên anh ta mới quen mày để trả thù dùm ả kia. Một thời gian, thì anh ta đá mày, mày cầu xin anh ta, anh ta chẳng ngó ngang thậm chí còn tát vào mặt mày, rồi ra lệnh bắt mày về, nhốt mày vào nhà kho. Hằng ngày, ả kia đến mắng chửi mày, đánh đập mày. Mày bị ả hành hạ hết 3 ngày, ngày thứ 4 anh ta xuất hiện, mày hỏi thì anh ta nói sự thật này ra, mày như sụp đổ, mày đau lòng khóc nức lên, anh ta liền tát mày và ra lệnh đàn em đem mày vào phòng ngủ, ra lệnh cho bọn đàn em làm nhục mày. Hơn 5 tháng ra sức đùa giỡn với mày, xem mày như trò chơi, đẩy qua đẩy lại, rồi cuối cùng 5 tháng xé hết quần áo mày ra, và từ từ thưởng thức. Cũng may, lúc đó baba mày đến kịp nên chuyện tồi tệ nhất chưa xảy ra – cô khóc nức lên, nhắc đến chuyện đó cô lại đau lòng dùm mày, ánh mắt cô đầy căm phẫn

-Kiệt đau lòng khi nghe cô kể, cậu tức giận, dầm mạnh vào tường, một lần nữa máu lại bật ra.

-Mẹ kiếp, người đó là ai? – kiệt tức giận. Cô hốt hoảng kêu cậu đi băng bó, cậu đành miễn cưỡng đi

-Khải Kiến Minh – cô nói với theo, kiệt dừng chân lại

-Cô nói ai – kiệt ngạc nhiên

-Khải Kiến Minh – cô nhắc lại

-Là anh ta – kiệt nhớ lại mình lúc cầu hôn my
 -Đúng vậy – cô nói
 -Được lắm – kiệt tức giận nắm chặt tay bỏ đi băng bó
 -Đừng khóc nữa – sau khi kiệt đi, anh quay qua nói với cô
 -Ừ tui biết rồi – cô cười tươi
 -Về thôi – anh lạnh lùng nói
 -Nhưng còn My – cô
 -Còn kiệt mà, tí nữa nó quay lại thôi, 2 người họ cần thời gian để nói chuyện – anh nói
 -Ừ, cũng đúng – cô gật đầu đồng tình
 -Vay về - anh nói, rồi đứng dậy 2 tay bỏ vào túi quần bước đi, cô cũng đứng dậy đi theo sau

15. Chương 15: Thỏa Thuận

-Cạch....
 -Mày quay lại rồi hả? – my nghe tiếng mở cửa cứ tưởng là cô ai ngờ người bước vào là kiệt
 -Không, là anh, Trần về rồi – kiệt lên tiếng
 -Ừa, an...h....anh.. sa...o....lại...ở...đâ....y – my lắp bắp, hết sức ngạc nhiên, my tưởng kiệt giận my rồi, tưởng sẽ không đến thăm my nữa...
 -Anh không ở đây thì ở đâu được – kiệt kéo ghế ngồi kế giường bệnh
 -Trần nói với anh em ở bệnh viện hả - my dựa lưng vào thành giường
 -Không, anh điện cô ấy lại đó – kiệt cười
 -Anh điện? – my khó hiểu
 -Ừ, chính anh phát hiện em xỉu bên đường và đưa vào đây nè – kiệt xoa đầu my
 -Ừ, em xin lỗi – my gục đầu xuống, không dám nhìn kiệt
 -Ngốc, em đừng như vậy chứ, anh hiểu mà – kiệt cười
 -Anh hiểu? – my ngạc nhiên
 -Ừ, anh biết và hiểu lí do vì sao em không đồng ý – kiệt nói, ánh mắt nhìn xa xăm
 -Là trần nói – my hỏi, ánh mắt đượm buồn
 -Ừ, anh không biết em đã trải qua sự việc đó, anh bảo anh yêu em thế mà một chút về em anh cũng không biết, anh thấy mình thật không đủ tư cách để nói yêu em – kiệt cười buồn, cậu tự trách mình, luôn miệng bảo yêu my thế mà một chút về my cậu cũng chẳng biết, thế thì có đủ tư cách để nói yêu my và bên cạnh my sao?
 -Anh đừng nói vậy, là do em không tốt, đã để quá khứ đó ảnh hưởng đến hiện tại – my nắm tay kiệt, nói như sắp khóc.
 -Em đừng như vậy, em yên tâm, anh sẽ bên em và bảo vệ em –kiệt nói
 -Mãi mãi ? – my nói, mắt chớp chớp
 -Ừ mãi mãi – kiệt phì cười vì mặt my lúc này

-Ừ, em cũng yêu anh – my cười tươi

-Ngốc, anh biết chứ, vậy em có đồng ý làm bạn gái anh không? – kiệt

-Để xem – my giả vờ

-Ấy gì kì vậy? bảo yêu mà sao không chịu làm bạn gái – kiệt nhăn mặt

-Muốn em làm bạn gái chứ gì? Được thôi, rất dễ nếu như anh bắt đầu theo đuổi em đi, rồi qua 1 tháng em sẽ xem xét lại – my cười gian tà

-Ê, chi vậy, yêu nhau rồi mất gì theo đuổi – kiệt phản bác, nhìn mặt my quá gian làm cậu ớn lạnh

-Không chịu thì thôi, không ép – my giả vờ trùm mền lại

-Thôi được rồi, anh sẽ bắt đầu theo đuổi em – kiệt miễn cưỡng đồng ý

-Yeah, em sẽ hành hạ anh đã luôn, mai bắt đầu nhé – my vỗ tay thích thú, kiệt thì mặt mày méo xẹo khi nghe câu “ em sẽ hành hạ anh đã luôn”, cậu biết một tháng này sẽ khó sống rồi.

16. Chương 16: Bắt Đầu Theo Đuổi

-Hey, tới sớm thế - my bước vào lớp

-Ừ, sao mầy xuất viện rồi, khỏe chưa – cô lo lắng hỏi

-Không sao, khỏe rồi – my cười

-Ừ - cô cũng an tâm

-Reng reng.....

-Cả lớp nghiêm – lớp trưởng hô to, cả lớp đứng nghiêm, cô bước vào, gật nhẹ đầu....

-Hôm nay, lớp chúng ta có bạn mới – cô nói

-Cả lớp ở dưới nhao nhao cả lên, my chỉ cười nhẹ vì my biết bạn mới đó là ai

-Em vào đi – cô hướng ra, một chàng trai đẹp ngất ngây bước vào, làm cả lớp một phen nhốn nháo, cô thì trở mặt ra hết nhìn người đó, quay qua nhìn my, my thì giả vờ không quan tâm

-Woa, đẹp quá – girl 1

-Á hoàng tử kìa – g2

-Ôi anh ơi, anh làm bạn trai em đi – g3

-..... bla bla..... – vô số lời bàn tán

-Im lặng – cô gõ nhẹ thước rồi quay qua chàng trai đó – em gth đi

-Mình tên Nguyễn Minh Kiệt – kiệt nở nụ cười sát gái nói, làm các girl ở dưới ngất ngây con gà tây

-Nguyễn Minh Kiệt, là thiếu gia của tập đoàn Nguyễn Gia đứng thứ 2 thế giới – một đứa con gái đứng dậy nói, bằng giọng chảnh chọe, con nhỏ này nó tự xưng là hot girl của lớp đấy....

-Woa, thì ra là ảnh, đẹp hơn mình tưởng – g1 nói

-.....bla bla.....

-Mình đọc báo biết bạn đã 25 tuổi rồi, sao còn đi học thế - boy 1 hỏi

-Mình đi học có lí do cả - kiệt nhún vai

-Lí do gì thế - b2

-Đi học vì để theo đuổi một người – kiệt cười sát gái

-Woa, có khi nào là mình không – g2 ảo tưởng nói

-..... rồi lời bàn tán lại nổi lên....

-Có phải em không – con tự xưng là hot girl đứng dậy đi lại ôm tay kiệt nũng nịu

-Em đẹp đấy – kiệt nói, làm ả sướng rân – nhưng rất tiếc không phải em – kiệt hất tay ra, làm ả quê cực độ

-Trịnh Bảo My, anh đã đi học và sẽ thực hiện thỏa thuận của chúng ta là theo đuổi em 1 tháng vì hôn thê của anh à – kiệt nói, mắt hướng về my, làm cả lớp mắt chữ A mồm chữ O

-Để xem anh làm được không – my cười

-Đừng thách thức anh – kiệt cười dịu dàng rồi quay qua bà cô đang đơ này giờ - em ngồi với bạn my được chứ

-Ừ, em xuống ngồi đi – cô sực tỉnh, bối rối nói

-Kiệt đi xuống, my chỉ cười nhẹ, còn trân thì chỉ biết lắc đầu với 2 người này, cả lớp thì vẫn còn ngạc nhiên, còn ả hot girl đó thì tức giận nắm chặt tay, nhìn my bằng ánh mắt căm phẫn, trong đầu thì đã bày mưu kế.

-Giới thiệu nhân vật:

-Diệp Cẩm Tú – tự xưng là hot girl, mặc dù không được đẹp chỉ nhờ trét một lớp phấn dày trên mặt, là tiểu thư của tập đoàn Diệp thị đứng thứ 10 thế giới, chẳng chọc, kênh kiệu, độc ác, thủ đoạn

-Thông tin về anh chàng Nguyễn Minh Kiệt, đi học để theo đuổi vì hôn thê Trịnh Bảo My đã lan truyền cả trường, nên giờ 2 người họ đi đâu cũng bị chỉ trích, xì xào bàn tán, điều này làm cả 2 thấy khó chịu, cô thì lắc đầu vì thông tin truyền khá nhanh.....

17. Chương 17: Người Đó Là.....anh

-Ủa anh đi làm về rồi hả - cô bước vào nhà thấy anh ngồi

-Ừ -anh lạnh lùng nói

-Bữa nay biết gì không – cô chạy lại ngồi kế anh

-Chuyện gì – anh hỏi, giọng vẫn lạnh lùng

-%^**#@\$\$!\$^&** - cô kể lại chuyện của my với kiệt cho anh nghe, anh chỉ nhếch môi vì độ khủng của 2 người họ....

-Cô nhiều chuyện quá – anh nói

-Nè, tui có lòng tốt kể cho anh biết mà còn nói tui nhiều chuyện nữa – cô phồng má nói, làm anh chỉ biết lắc đầu

-Tối đến, cô đi lên sân thượng, li cacao nóng hổi khói bay nghi ngút, cô đứng ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời, cô suy nghĩ một số chuyện, cô không hiểu vì sao chuyện gì mình cũng kể với anh, không hiểu sao nhiều lúc thấy anh quan tâm, tìm cô lại đập thành thịch, lại vui đến thế, không hiểu sao nhìn anh lạnh lùng cô lại khó chịu, không hiểu lúc đi dự tiệc anh nói chỉ là bạn gái trên danh nghĩa cô lại thấy hụt hẫng và buồn đến thế. Cảm giác này là gì đây, không lẽ cô đã yêu anh! Cô thở dài nãy nê, phải cảm giác này chính là yêu, và cô biết mình đã yêu anh, yêu từ lúc nào cô cũng không biết, cô biết anh sẽ không bao giờ yêu cô, mãi mãi cũng không yêu cô.

-Làm gì mà thở dài dứ vậy – anh nói

-Ủa sao anh lên đây – cô ngạc nhiên

-Ngắm sao – anh dứt 2 tay vào túi quần nói, cô bật cười

-Nè uống đi – cô đưa li cacao cho anh

-Ừ - anh lấy húp ngậm

-Anh thấy các vì sao đó có đẹp không – cô hỏi, ánh mắt mơ hồ khó đoán

-Ừ chúng rất lung linh và đẹp – anh nói

-Phải, nếu như nữa tui có chết tui hi vọng mình được làm vì sao – cô nói

-Để làm gì – anh ngạc nhiên

-Để dõi theo một người, để soi sáng đường khi trời tối ột người – cô nói ánh mắt đượm buồn

-Là ai – anh càng ngạc nhiên

-Là một người tôi mới nhận ra rằng mình đã yêu người đó, nhưng mãi mãi tôi biết tình cảm này không bao giờ có kết quả, vì thế tôi không dám trèo cao – cô cười buồn

-Tôi tò mò không biết người đó là ai – anh cũng nhìn về phía xa xăm, rồi quay lưng đi xuống

-Cô quay qua nhìn anh, thấy dáng vẻ anh vô cùng cô độc, không hiểu sao cô lại chạy lại ôm anh từ phía sau, anh đang đi thì giật mình

-Cô làm gì vậy -anh ngạc nhiên

-Người đó làanh – cô nói rồi chạy xuống phòng, để lại anh ngơ ngác, anh bật cười, cái cô ngốc này cũng yêu anh rồi.... cô đóng cửa phòng lại, mặt cô đỏ lên, cô tự vỗ vào 2 má mình, sao đi nói chi vậy trời, mai sao đối diện với anh đây. Cô cười khổ

18. Chương 18: Kế Hoạch Theo Dõi (p1)

-Ăn sáng đi rồi hă đi học – cô bước xuống lầu, thấy anh, liền cúi gằm mặt xuống cúi đi ra ngoài, ai ngờ đâu anh thấy cô

-À tui tui không ăn đâu – cô nói

-Ăn đi - anh nắm tay cô kéo xuống, làm cô giật mình rút tay lại

-Ồ - cô ngồi xuống ăn, anh cười nhẹ

-Chuyện hôm qua – anh nói, cô đang uống sữa nghe anh nhắc đến chuyện hôm qua làm cô sặc luôn

-Chuyê...n....chuyện....h...ôm..hôm...qua....là...g...ì...gì – cô lắp bắp nói

-Chuyện cô nói cô thích tôi – anh cười đều

-Nà...o...c...ó... a...nh...nghe...lầ...m...lầm....rồi – cô lắp bắp

-Lầm? không thể nào lầm được, tôi chắc chắn – anh cười gian

-Không có thật mà, lầm mà – cô gân cổ cãi lại

-Không có lầm đâu – anh lạnh lùng nói

-Lỡ tai anh diếc rồi đó, nên mới nghe lộn – cô nói rồi xách cặp chạy như bay ra ngoài, bắt taxi đi tới trường, làm anh tức lộn ruột “ được lắm vịt con xấu xí, em nghĩ em thoát được tôi sao? Em là của tôi!”

-Cô bước vào lớp, lại chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm với cặp đôi kiệt – my này, suốt ngày không cự nhau, không giận nhau thì cũng dính trùm với nhau, cô thở dài đi về chỗ ngồi....

-Hey tới rồi à –my quay xuống

-Ừ! - cô cười rồi nói tiếp – 2 người sao rồi, cũng còn 1 tuần nữa hết 1 tháng rồi

-Ồ he, buồn ghê – my buồn bã

-Thôi đi em, em hành hạ anh muốn chết rồi nè – kiệt nảo nề

-Anh ngán ngẩm thì nghĩ đi, ai mượn theo đuổi em đâu – my thách thức

-ấy không có, anh không có ý đó – kiệt vội giảng hòa

-Cũng hi vọng thế - my nói rồi đi ra ngoài, kiệt lại chạy theo, cô bật cười vì độ trẻ con của họ

-Ting... – điện thoại cô có tin nhắn, cô mở ra xem thì thấy anh.....

-“Ra về anh đón, đừng đi lung tung”

-Cô khó hiểu, nhưng trong lòng thấy rất vui, nghe cách xưng hô thấy không còn lạnh lùng và xa cách nữa, cô cười nhẹ rep lại:

-Ừ - rồi cô send đi

-Hey trân – kiệt ở đâu đi vô

-Gì thế - cô nhăn mặt

-Chỉ tui cách theo đuổi my đi - kiệt nài nỉ

-Không , mắc gì tui phải chỉ anh – cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm

-Đi mà, năn nỉ á – kiệt

-Thôi được, kế hoạch 1: rủ đi ăn đi, rồi tặng bông gì đó, không khí lãng mạn tí – cô nói

-Ồ he, tui biết rồi, thank you – nói rồi chạy đi luôn, cô lại chỉ biết lắc đầu

-Thế là kiệt chuẩn bị như lời cô nói, rủ my đi ăn....

-Em thấy thế nào – kiệt cười

-Cũng được đấy chứ - my nói

-Thiệt không – kiệt cười tươi

-Ừ, nhưng cũng bình thường thôi, 3 điểm – my nói, làm kiệt méo xẹo mặt mày

-3 điểm thôi sao – kiệt cười khổ

-Ừ, anh nên nhớ 8 điểm mới thành công, còn một tuần nữa, cố gắng nào – my cười gian tà

-Trời ạ - kiệt đập đầu nhẹ xuống bàn, my cười thích thú

-Thế là kế hoạch 1 thất bại....@@

19. Chương 19: Kế Hoạch Theo Đuổi (p2)

-Kiệt vò đầu bức tóc, chỉ còn 6 ngày nữa thôi, làm sao đây.....

-Á nghĩ ra rồi!- kiệt cười tươi

-Hey, em yêu tới rồi, ngồi nào – kiệt nói

-Ừm – my lạnh lùng

-Sao em lạnh lùng thế - kiệt

-Không cần biết, 6 ngày nữa – my vẫn lạnh lùng

-Ừ - kiệt cười

-Ra chơi.....

-Hi, đi căn tin nào – kiệt nói

-Trân đi căn tin – my cười quay xuống nói với cô, không thèm đĩa xĩa tới kiệt, làm kiệt càng khó hiểu, nhưng cũng đi theo

-Em ăn gì anh lấy – kiệt cười hỏi

-Trân, mấy lấy dùm tao một phần cappuccino và bánh su kem – my nói với trân

-Ừ - cô cũng khó hiểu nhưng cũng đi lấy, thế là my ngồi nói chuyện với cô, xem kiệt như không khí....

-Em đứng lại cho anh – cuối cùng kiệt chịu hết nổi vì thái độ thờ ơ của my

-Làm gì, tui phải về nữa – my vẫn lạnh lùng

-Tui? Em thay đổi cách xưng hô sao? – kiệt khó hiểu

-Có chuyện gì, đừng lòng vòng, tui bận – my nói

-Em lạ lắm – kiệt

-Tui không hề lạ, vẫn vậy – my

-Rất lạ - kiệt

-Tui không rảnh để ở đây nghe anh nhảm, tui đi về - my nói rồi đi về luôn, bỏ lại kiệt ngơ ngác

-Thế là kế hoạch 2 bị thất bại, kế hoạch của cậu là lấy lòng my....

-Ting...

-My đang ngồi buồn thì nhận được tin nhắn từ kiệt, cô mở xem

-“ngủ chưa em?”

-Chưa – send đi

-“Em lạ lắm”

-Chẳng có gì để lạ - send đi

-“thôi em ngủ ngon”

-Ừ - send

-Một chữ “ừ” vồn vện làm kiệt thấy rất buồn, bình thường my sẽ chúc lại anh và dặn dò đủ thứ, nhưng sao hôm nay my lạnh lùng quá, làm kiệt thật không hiểu. Riêng my, my khóc nấc lên, my phải làm vậy thì my cũng rất đau lòng, nhưng biết sao giờ, my là vì kiệt.....

-*Hồi tưởng kí ức*

-Baba – my nghe máy

-“con đang quen với nguyên minh kiệt”

-Dạ, sao baba biết

-“chia tay đi”

-Baba...sao vậy ạ - my nói giọng sắp khóc

-“con biết con người của Khải Kiến Minh rồi đó” – baba my cũng nói bằng giọng buồn bã

-Con biết, nhưng sao lại chia tay ạ - my khóc

-“con không chia tay thì Khải Kiến Minh sẽ tìm cách hại Kiệt con biết không? Thử đoán gì thì thằng khốn đó cũng làm được, kể cả tính mạng, vì thế con hãy chia tay với kiệt, đừng gây tổn thương cho nó”

-Con không muốn, con sẽ bảo vệ kiệt khỏi mảnh vuốt của tên khốn đó, với lại kiệt cũng không tầm thường đâu

-“con đừng ích kỉ thế my à! Con ích kỉ là con đang hại kiệt đó con biết không hả?”

-Huhu baba ơi – my đau lòng kêu

-“con chia tay đi, thà đau bây giờ còn hơn là làm mất tính mạng kiệt, con à!”

-Dạ con biết rồi

-“Ừ ta cúp máy đây” – rồi baba my cúp máy luôn, my buông điện thoại xuống khóc ngất lên

-*Kết thúc kí ức*

-Phải, cô biết cái tên khốn Khải Kiến Minh đó không phải loại tốt, anh ta thủ đoạn vô biên, nên cô không thể ích kỉ được, không thể để kiệt gặp nguy hiểm....

20. Chương 20: Ngốc, Tôi Yêu Em!

-Hôm nay chủ nhật nên cô ở nhà, có nghĩa sẽ chạm mặt anh nguyên ngày, cô lại cười khổ....

-Thức sớm thế - anh từ lâu đi xuống

-Ồ - cô không dám nhìn anh

-Chuyện bữa đó – anh nhắc lại

-Á tôi quên nữa, tôi lên lầu dọn phòng – cô nói chạy lên lầu né tránh anh, anh lại cười với cô ngốc này, anh chợt nẩy ra một âm mưu

-Kính....koong....

-Cô ra mở cửa đi – anh đọc báo nói

-Ồ - cô chạy ra mở cổng thì thấy một cô gái, ăn mặc vô cùng sexy để lộ cả 3 vòng, đó là cái áo hở vai, tới bụng, ôm sát thân, mặc váy ngắn chưa tới đầu gối, ở sau váy xẻ cao lên, mặt thì trét đầy phấn...cô lắc đầu

-Cô tìm ai – cô hỏi

-Tôi tìm anh Phong - ả ta hất mặt nói

-Vào đi – cô nói

-Xí – ả ta đi vào

-Anh yêu – vừa vào tới nhà, ả ta xà vào lòng anh liền, cô thấy vô cùng khó chịu, anh cũng ôm eo cô ta

-Nhớ anh thế à – anh dịu dàng, tay vuốt đùi cô ta, làm cô thấy khó chịu mới đi vào trong, anh cười

-Rất nhớ luôn, nên chịu người ta tí đi – ả ta cọ sát vòng 1 vào người anh, nũng nịu

-Được rồi mà, đi thôi – anh bế ả ta lên, làm ả ta sướng rên

-Mang rượu lên phòng tôi – ra lệnh cho cô

-Ừ - cô nói

-Cốc cốc....

-Vào đi – anh nói vọng ra

-Cạch....

-Cô mở cửa bước vào, cảnh tượng trước mặt thật chướng mắt, làm cô vô cùng bức bối, đó là ả ta ngồi trên đùi anh, tay vuốt ve, vai áo của ả ta thì tuột ra hết rồi, anh vuốt eo của ả, cô đặt rượu lên bàn rồi đi ra, cô dựa vào cửa thở dài, cô khó chịu đi xuống

Trong phòng.....

-Cô về được rồi – anh đẩy ả ra

-Sao vậy anh - ả nũng nịu

-CÚT – anh lạnh lùng nói, ả ta sợ xanh mặt lập tức đi về....

-Anh đi xuống lầu, thấy cô ngồi thờ người trên ghế sofa, anh đi lại:

-Sao thế - anh hỏi

-Không gì – cô đứng dậy định bỏ đi thì anh kéo cô lại, làm cô ngã lên người anh..

-Anh làm gì vậy, thả tôi ra – cô bức bối vùng vẫy

-Nếu tôi nói không – anh vẫn ôm cô

-Tôi không phải con đàn bà lúc này nên hãy tôn trọng tôi – cô nói như sắp khóc

-Em ghen – anh hỏi

-Khô..ng...có – cô lắp bắp nói, phải cô đang rất khó chịu nhưng lấy tư cách gì để ghen

-Còn bảo không – anh trêu

-Tôi đâu có tư cách hay lí do gì để phải ghen – cô chưa xót nói

-Ngốc, tôi yêu em! – anh dựa cằm vào vai cô, thủ thủ nói

-Anh nói gì – cô ngạc nhiên

-Phải, tôi yêu em, yêu từ lúc thấy em đau lòng vì người đàn ông kia – anh nói

-Thật sao – cô

-Ừ, 100% - anh cười, xoay mặt cô lại

-Em đang mơ – cô vẫn chưa tin

-Không, là thật – anh cười nheo mắt cô, cô cười hạnh phúc, phải anh yêu cô rồi, là thật chứ không phải mơ....

-Đôi khi cuộc sống là thế, tưởng rằng tình yêu đó mãi mãi cũng không có kết quả, tưởng rằng là vô vọng nhưng thật sự sự vô vọng đó là mở đầu của hạnh phúc. Nhưng liệu hạnh phúc có bên ta mãi không?

21. Chương 21: Được, Em Đừng Hối Hận, Người Xa Lạ!

-Anh xuống rồi hả? ngồi vào ăn sáng đi – cô thấy anh từ lầu đi xuống, mỉm cười nói

-Ừ, em cũng ngồi xuống ăn đi – anh cười

-Ừ, mà hôm nay mới thấy anh cười đó ghen – cô trêu

-Ăn lạ, không nhin đấy – anh thu lại nụ cười nói

-Biết rồi, xí – cô nói, mặt phụng phịu, anh chỉ biết lắc đầu với cô, trẻ con gớm

-Đi học thôi – anh đứng dậy

-Hi, bye, anh đi cẩn thận nhé – cô bước xuống xe nói

-Ừ em đi học vui vẻ - anh hôn lên trán cô, làm cả trường rú lên, lúc đầu khi anh bước xuống đã là tâm điểm chú ý của trường, giờ hôn cô nữa làm cả trường ồn ào hẳn lên, người ngất xỉu, người xịt máu mũi, người ném ánh mắt ghen tị khó chịu vào cô, người ngưỡng mộ, bla bla....Làm cô đỏ mặt cả lên...

-Anh, tối về biết tay em – cô tức giận nói, đánh nhẹ vào người anh, anh cười nhẹ rồi lên xe đi, cô nhanh chóng phóng về lớp, nếu không hồi khối lên lớp luôn

-Woa, tình cảm gớm -cô bước vào lớp, my ghẹo

-Kệ tao – cô đỏ mặt

-Hi my, ăn sáng chưa – kiệt bước vào, my tắt luôn nụ cười, lạnh lùng thờ ơ

-My em sao vậy – kiệt thấy khó chịu vì thái độ của my qua giờ

-.....

-My – kiệt cúi

-.....

-Anh bực lắm rồi nghe – kiệt chịu không nổi nữa

-.....

-Em vừa phải thôi – kiệt tức giận

-Tôi là vậy, anh không cần chiều tôi, cũng chẳng cần theo đuổi tôi – my nói

-Nè, em nói gì vậy hả - kiệt quát

-Tôi nói rồi, thỏa thuận xem như hủy – my nói

-Em, em có biết làm vậy em đang làm tổn thương anh không – kiệt đau khổ nói, my nói hủy thỏa thuận cũng giống như my sẽ không làm bạn gái cậu....

-Mặc anh, tôi không quan tâm giờ chúng ta là người xa lạ - my nói, mắt vẫn đọc cuốn tiểu thuyết, nhưng thực ra không có chữ nào lọt vào đầu my được

-Được, em đừng hối hận, người xa lạ - cậu nói rồi đi ra ngoài luôn, my cũng rơi nước mắt, my đã tìm cách không khóc trước mặt cậu, phải my rất đau, đau lắm.... nhưng vì cậu my sẽ cố gắng chịu tất cả

-Còn riêng kiệt, nghe my nói vậy, cậu rất đau lòng, lên xe phóng đến bar uống rượu....nguyên buổi học, không thấy kiệt quay lại,my rất đau lòng và rất lo lắng cho cậu, còn cô chỉ biết lắc đầu.....

22. Chương 22: Ừ Thì Yêu!

-Hey anh – cô chạy ra

-Ừ, về thôi – anh nói

-Ồ - cô vào xe – anh bữa nay có chuyện này nữa nè -cô lại tía lia

-Chuyện gì nữa – anh ngán ngẩm với độ nhiều chuyện của cô luôn

-\$^#^#^&^%\$# - cô kể lại chuyện của my với kiệt

-Chuyện họ rồi họ sẽ có cách giải quyết, mình người ngoài không tiện xía vào đâu – anh nghe xong, cũng chỉ biết lắc đầu

-Ừ cũng đúng, mà hôm nay anh nói nhiều quá nhỉ - cô nói, anh lại giật mình, cũng tại từ lúc yêu cô, anh mới cười nhiều, nói nhiều, vậy mà giờ....

-Đi chung với một con vịt nhiều chuyện nên cũng bị lây – anh nhún vai nói, khỏi nói cũng biết cô tức điên lên rồi, gì chứ anh bảo cô là vịt, lại còn bảo nhiều chuyện, thử không tức giận sao được

-Vậy thì con vịt này cũng không cần anh đi chung – cô giận nói

-Anh đâu nói em là vịt – anh nhún vai tỏ vẻ ngây thơ vô (số) tội

-Anh, được lắm, hứ - cô nói rồi giận anh luôn (t/g: chị này cãi không lại nên mới giận nè), anh cười nhẹ

-Này em đi đâu thế? Sao không nấu cơm – anh về tới nhà hỏi

-Vịt nấu không ngon đâu, nên tự đi mà nấu – cô nói rồi bỏ lên phòng, còn anh bật cười, cô nhóc này bữa nay còn biết giận dỗi nữa

-Tối đến.....

-Cốc cốc – anh gõ cửa

-Gì – cô mở cửa

-Xuống ăn cơm nào – anh nói

-Không thèm ăn – cô vẫn giận dỗi

-Nè giận hoài, giận là nhịn nha – anh cười

-Ừ, thì nhịn Rằm – cô nói rồi đóng cửa cái rằm lại luôn, anh chỉ biết cười khổ

-12 giờ khuya.....

-Ọt...ọt... - tiếng bụng cô cứ réo lên

-Mặc dù cô ém ngủ để quên cơn đói nhưng bụng cứ kêu, nên cô đành lén đi xuống bếp kiểm đồ ăn, cô nghĩ giờ này anh ngủ rồi nên chắc không bị anh trêu đâu. Nghĩ là làm, cô lén la lén lút xuống bếp...

-Cô lục tủ lạnh ra, thấy không có gì ngoài đĩa trái cây, 7 hộp sữa milo, với khoảng chục bịch bánh. Nên cô đem ra ngoài ăn ngấu nghiến (t/g: chị này như chết đói lâu lắm vậy), cô đang ăn thì thấy có bóng đen vụt qua, cô nghĩ chả lẽ có ma.....

-Áaaaaa maaaaaaa – cô vút bịch bánh đánh cầm trên tay hét lên, phóng lên ghế sofa nhảy tung tưng

-Haha, anh nè – anh bật đèn lên cười nghiêng cười ngả, làm cô tức giận, nhào lại đánh anh túi bụi

-Ấy, em đừng hành hung chồng chứ, bạo lực gia đình à – anh nói

-Bạo lực gia đình nè – cô vẫn đánh anh

-Thôi, anh đầu hàng – anh nói

-Được rồi – cô nghỉ đánh phóng lên ghế sofa tiếp tục ăn

-Hơ hơ, vậy mà này ai bảo không thèm ăn, vậy mà tranh thủ lúc anh ngủ, lén la lén lút xuống bếp lục đồ ăn – anh ngồi xuống ghế sofa trêu cô

-Kệ emmmm – cô hét

-Thôi được rồi, ăn lẹ còn ngủ, giận hoài – anh cười

-Xiiii – cô nói, anh lại lắc đầu

-Sau 15p, cô đã giải quyết xong đồ ăn đó...

-Em ăn như heo í – anh nói, mặt nhăn nhó, 1 đĩa trái cây anh gọt để ăn 2 bữa, 7 hộp sữa để uống nguyên tuần, 12 bịch bánh để ăn từ từ thế mà trong 15p cô đã giải quyết sạch gọn, khâm phục thật!

-Anh dám bảo em là heo hả - cô vợ vợ cú nắm

-Thôi, em ăn nhiều quá mập xấu, nữa mặc áo cưới không đẹp đâu – anh xích lại ngồi gần cô, ôm cô vào lòng, cầm để lên vai cô, thủ thủ nói

-Xí, ai là cô dâu của anh đâu mà mặc áo cưới – cô

-Em không là cô dâu của anh thì của ai được chứ - anh cười

-Kệ em – cô nói

-Anh yêu em – anh nói

-Anh đừng có nịnh - cô

-Nịnh đâu mà nịnh, anh nói thiệt mà, em có yêu anh không – anh trêu

-Xí ai thèm yêu – cô nói

-Thiệt không – anh nói

-Ừ thì yêu – cô nói rồi chạy vọt lên phòng

-Ngủ ngon vợ yêu – anh

-Ngủ ngon...Rầm– cô nói rồi đóng cửa cái rầm luôn anh lại bật cười với cô nhóc phá phách này..... còn cô thì đỏ mặt cả lên, tim đập thành thịch, cô cười hạnh phúc

23. Chương 23: Em Hãy Cho Anh Biết, Làm Sao Để Quên Em

-Tít...tít....

-Cô vợ tay tắt báo thức, rồi vào toilet thay đồ, cô đi xuống thì thấy anh đã chuẩn bị đồ ăn sáng rồi...

-Hi em, ăn sáng đi – anh nói

-Hi, em biết rồi – cô hết giận anh rồi

-Tạm biệt – cô nói

-Ừ, học vui vẻ - anh cười rồi lái xe đi

-Hi – cô bước vào lớp

-Ừ, tới rồi hả -my cười, nụ cười phảng phất nỗi buồn

-Mày với kiệt? - cô

-Không có gì đâu, mày đừng để tâm, tao ra sau vườn – my nói rồi đi ra sau vườn của trường

-Hết 3 tiết học, my không hề quay về lớp, cô thấy lạ liền đi ra sau vườn tìm my, cô chợt thấy my đang nằm la liệt dưới đất, máu me bê bết, cô hốt hoảng đỡ đưa my vào viện, cô run rẩy gọi anh và kiệt

-15p sau...

-Sao my lại nằm viện hả, cô ấy có sao không – kiệt chạy vào bệnh viện, mồ hôi nhễ nhại, hốt hoảng hỏi cô

-Tôi không biết, đầu giờ my bảo ra sau vườn, nhưng hết 3 tiết trôi qua không thấy my quay lại, tôi mới đi tìm thì thấy my nằm bất tỉnh ở sau vườn, máu me bê bết – cô nước mắt

-Ai lại làm ra chuyện này chứ - kiệt đâm mạnh vào tường, tuy my bảo là người xa lạ, không muốn dính liếu tới cậu, cậu cũng không gặp my trong một tuần rồi, tìm đủ cách để quên my, cậu say xỉn để quên my nhưng hình ảnh my càng rõ hơn, kiệt cảm thấy thật bất lực

-Bình tĩnh đi – anh ôm cô vào lòng, nói với kiệt

-Bác sĩ bác sĩ cô ấy sao rồi – kiệt chạy lại hỏi

-Không sao đâu, chỉ là xây sát hơi nặng tí, nhưng không ảnh hưởng gì cả, mọi người có thể vào thăm, khoảng 5 ngày sẽ xuất viện – bác sĩ ôn tồn nói

-Cảm ơn – anh lạnh lùng nói

-Cả 3 người bước vào phòng, thấy my nằm trên giường với vẻ mặt xanh xao, kiệt vô cùng đau lòng, cô khóc nức lên, anh dìu cô về nhà. Kiệt ngồi xuống ghế gần giường bệnh, tay run rẩy nắm tay my.... Cứ thế, my đã ở viện 3 ngày, my vô cùng ghét, nhưng không thể làm được gì, ngày ngày cô và anh đến thăm my, my cười buồn, my mong kiệt đến nhưng không hề thấy cậu đến, my tự giấu bản thân mình, đã làm tổn thương kiệt đến thế mà giờ còn mong kiệt đến sao, đúng là nực cười!

-Cạch....

-Có tiếng mở cửa, my vội nằm xuống giả vờ ngủ, vì my không muốn cô thấy bộ dạng my lúc này, nhưng:

-Em hãy cho anh biết, anh làm sao để quên em đây – kiệt nói, phải người vào là kiệt, ngày ngày cậu đều tranh thủ lúc my ngủ vào thăm my, vì cậu sợ my không thích cậu đến, nghe câu đó my chợt nhói lòng

-Anh đã dùng mọi cách, uống rượu như cơm bữa, để quên em, nhưng không, càng uống anh càng say, mà càng say thì hình bóng em lại càng hiện rõ lên, anh làm sao đây my, em đừng đối xử với anh như thế có được không – kiệt đau lòng nói, rồi sửa mền lại y, bước khê ra ngoài, my bật dậy, my khóc nức lên, chính my cũng chẳng quên được kiệt!

- Em không thể quên được anh, không thể, mãi mãi cũng không thể, nhưng em có sự lựa chọn khác sau kiệt, em không hề có sự lựa chọn khác. Nếu em chọn lại, em cũng sẽ làm vậy, bởi vì anh, bởi vì em muốn bảo vệ anh khỏi tay tên khốn xấu xa kia, bởi vì em yêu anh! - my tự thủ thỉ, nói trong tiếng nấc.....

- Sau 5 ngày, my được xuất viện, đi học đều đặn nhưng kiệt thì bữa được bữa không, my rất lo lắng..... Riêng kiệt, cậu đã điều tra ra được ai là người hãm hại my, phải người đó là Diệp Cẩm Tú, cậu đã cho người xử cô ta rồi, nhưng đương nhiên vẫn chưa con đường sống cho cô ta, nhưng nếu cô ta còn hãm hại my thì cả sống cô ta cũng không được sống.....

-(ai không nhớ Diệp Cẩm Tú thì phiền xem lại chương 16 ^^)

24. Chương 24: Hợp Tác

-Anh là Khải Kiến Minh – cẩm tú nói

-Ừ, cô là cẩm tú, tìm tôi có chuyện gì – minh nói

-Hợp tác – cẩm tú

-Hợp tác? – minh khó hiểu

-Anh muốn my, tôi muốn kiệt – cẩm tú

-À tôi hiểu rồi, cô khá thâm độc – minh nhận xét

-Anh tiến hành đi – cẩm tú khó chịu nói

-Tôi sẽ tiến hành nhanh nhất – minh đặc ý, cẩm tú nở nụ cười độc ác, phải ả ta rất hận my, hận đến thấu xương, vì my mà kiệt ra tay đánh ả ta khi kiệt biết chính ả ta hại my, lần này ả ta sẽ giết chết my bằng mọi giá, có như thế kiệt mới về tay ả ta (t/g: mơ đi cưng)

-Tạm biệt – cô bước xuống xe

-Ừ - anh nói rồi lái xe đi đến công ty, cô nhìn cho đến khi chiếc xe mất dấu mới đi vào lớp

-Cô đi vào lớp, thấy my chưa tới, cô thấy lạ, thường thì my đến sớm hơn cô. Cô cũng lắc đầu, chắc my đến trễ thôi. Trống đánh vào lớp, my cũng chưa đến, kiệt cũng mất tiêu.... Hết buổi học, cũng chẳng thấy đâu, cô lấy điện thoại ra gọi y thử, số máy thuê bao, lúc đó anh cũng đến....

-Tít – tiếng còi xe – lên xe đi chứ - anh thúc giục

-Ồ - rồi cô vào xe, thừ người ra, anh thấy lạ liền hỏi

-Sao thừ người ra vậy – anh

-My bữa nay không đi học, kiệt cũng chẳng thấy đâu, em thấy lo y quá – cô nói

-Chắc 2 người họ dẫn nhau đi đâu rồi – anh

-Không đâu, nếu vậy thì đúng ra em phải gọi được y chứ - cô lắc đầu

-Ừ, em đừng lo, tối gọi lại xem sao – anh trấn an

-Ừ - cô thở dài

-Em nấu cơm đi, chiều anh còn đi làm – anh nói

-Ủa chiều có bao giờ anh làm đâu – cô thắc mắc

-Tăng ca – anh nhún vai

-Ồ để em nấu – cô đi vào bếp

-I found the way to let go it

I never really had it coming

I can't believe the sigh of you

I want you stay away from my heart –tiếng nhạc chuông từ đt cô reo lên

-Em có điện thoại nè – anh

-Ồ - cô đi ra

-Alo – cô bắt máy

-.....

-Gi ạ - cô hét

-.....

-Dạ, con biết rồi, con đến liền – cô hốt hoảng

-Em sao vậy – anh thấy vẻ mặt cô không tốt liền hỏi

-Hức hức, m...y..my...hức hức – cô bật khóc, nói không nên lời

-Bình tĩnh nói anh nghe - anh ôm cô

-Hức hức... my bị bắt cóc rồi – cô nói

-Gi? Em kể hết cho anh nghe đi – anh ngạc nhiên

-Mẹ my nói, my bị bắt cóc, và người bắt cóc không ai khác là Khải Kiến Minh – cô căm phẫn nói

-Được rồi, để anh điều người đi tìm, đừng lo – anh trấn an

-Ừ, phiền anh rồi – cô nói, ánh mắt đầy tức giận, lần này cô mà bắt được cái tên khốn kiếp KKM đó, cô sẽ băm anh ta ra làm trăm mảnh

25. Chương 25: Cô Thật Đáng Thương

-Anh đưa cô đến nhà my, bama my đã về mấy ngày nay rồi, cô vội vàng chạy vào nhà...

-2 bác, my sao rồi ạ - cô lo lắng hỏi

-Vẫn chưa tìm ra con ạ - baba my buồn bã nói

-Sao giờ con, liệu my có chuyện gì không? Tên khốn đó, chuyện gì cũng dám làm – mama my khóc ngất lên

-Chắc không sao đâu, bác đừng lo quá – cô cũng rất lo, nhưng cố trấn an mama my

-Anh đã tìm ra rồi – anh từ ngoài đi vào, nói với cô

-Thiệt hả? my ở đâu anh – cô vui mừng hỏi

-Dạ con chào 2 bác – anh chào bama my, baba my gật đầu

-Đang ở nhà hoang đường XYZ – anh nói

-Vậy sao giờ anh, để em lại đó – cô nói

-Nguy hiểm lắm, theo anh điều tra, thấy ở đó có bom – anh nói

-B...om...bom.. – cô lắp bắp nói

-Chính xác, vì vậy rất nguy hiểm, em ở nhà anh đi được rồi – anh

-Nhưng em muốn đi, đi mà, em sao ngồi yên ở nhà được – cô nài nỉ

-Được rồi, đi thôi – anh nói

-2 bác cứ yên tâm ở nhà, con sẽ cứu my về an toàn – cô nói

-Ừ, trông cậy hết vào 2 đứa – baba my nói

-Dạ, con xin phép – cô nói rồi cùng anh đi ra xe, anh đã gọi kiệt, và điều thêm người đến, đương nhiên những người được điều đến là những người rất giỏi về mưu trí lẫn võ công, tuy anh không tham gia vào các bang nhưng anh họ của anh là bang chủ của bang WIN lừng lẫy nhất, lớn mạnh nhất nên bang WIN cũng xem anh như người thân, nếu anh cần họ sẽ giúp, bất chấp cả tính mạng....

-Đến nơi, kiệt và những người kia cũng đến, kiệt vô cùng lo lắng, định chạy vào nhưng anh cản, hiện giờ những người được điều đến là 50 chục người, anh cho 5 người vào xử khoảng 15 tên ở ngoài trước, vì theo anh điều tra thì biết được ở ngoài 15 tên đứng gác. 5 người được phân công,, lập tức nhanh nhẹn lên vào, giết bọn kia một cách bất ngờ đến không trở được tay....

-Bên trong, sau khi my tỉnh dậy, my thấy tay chân mình bị chói trật lại, miệng bị dán băng keo, my chỉ nhớ sáng nay khi bước ra ngoài đi học, bị chụp thuốc mê ngoài sau, rồi bất tỉnh, chẳng nhớ được gì, khi tỉnh lại thì bị trói, mắt my nhìn xung quanh, thì:

-Tỉnh rồi sao – một giọng nói nghe rất độc ác và đầy mỉa mai vang lên, my đưa mắt về phía phát ra tiếng nói, vâng chính là Diệp Cẩm Tú

-Là cô? – my không ngạc nhiên, ngược lại càng thờ ơ

-Phải là tao, hôm nay mày phải chết – tú nói đầy căm giận

-Chết? chưa biết được ai phải chết đâu – my nói bằng giọng bình thản

-Sắp chết rồi, mà mày còn bình thản thế à - ả ta vô cùng tức giận với thái độ thờ ơ, bình thản của my

-Chẳng có gì khiến tôi sợ, ngược lại tôi thấy cô thật đáng thương –my nói bằng giọng mỉa mai

-Mày nói gì vậy hả? con khốn - ả hét

-Khốn? xin lỗi chứ nói về độ khốn, tôi còn thua cô đấy! – my khinh bỉ rồi nói tiếp – không đáng thương sao? Lúc nào cũng yêu kiệt say đắm, yêu đến cách mù quáng, yêu đến mặt dày trông thấy, luôn tìm cách hãm hại những người khác nhằm để có được kiệt, nhưng kết quả là sao? Chỉ nhận được ánh mắt khinh khi đến từ kiệt, chỉ nhận được sự thờ ơ lạnh lùng từ kiệt, cô chẳng được gì ngoài sự khinh bỉ của kiệt. Côthật đáng thương – my nói

-Mày.....con khốn - ả tức giận nắm cổ áo my – mày nghĩ mày ngon mà mày lên mặt dạy đời tao à, nếu không có mày thì kiệt đã là của tao - ả hét lên

-Hả? cô ảo tưởng à, kiệt đến lớp học nhằm để theo đuổi tôi, chứng tỏ kiệt và tôi quen với nhau từ trước, còn cô chỉ biết kiệt khi kiệt đến lớp, vậy mà cô bảo cô là người đến trước sao – my khinh bỉ, cười mỉa

-Mày... CHẤT - ả tát my

-Mày cảm mềm cho tao....CHẤT...CHẤT – 2 bạt tay lại rơi vào mặt my, khiến miệng my bật cả máu, mặt sưng tấy lên

-Mày phải chết - ả cười nham hiểm nói

-Để xem – my cười lạnh, tuy đau nhưng my không bao giờ bật ra thành tiếng rằng mình đau

-Giỏi - ả ta cười nham hiểm– anh vào được rồi

26. Chương 26: Anh Không Đủ Tư Cách

-Giỏi - ả ta cười nham hiểm – anh vào được rồi

-My hướng đến nơi mà ả ta nhìn, có một người con trai bước vào, my cười khinh bỉ, cứ tưởng ai hóa ra là anh ta – Khải Kiến Minh

-Là anh? – my thờ ơ nói

-Ừ, là anh, em không sao chứ - mình đau lòng khi nhìn my bị ả ta tát ra nông nổi đó rồi quay qua ả nói bằng giọng tức giận - sao cô đánh my?

-Tôi chưa giết chết cô ta là may rồi - ả ta hất mặt nói

-Cô.... – mình tức giận

-Anh làm gì thì lệ đi, mệt quá - ả ta nói

-Biết rồi – mình

-Em phải là của tôi – mình nói

-Của anh? Mắc mớ gì tôi phải là của anh – my cười lạnh nói

-Bởi vì, em sắp là của tôi – mình gian trá

-Anh định làm gì tôi? – my hơi sợ

-Rồi em sẽ biết – mình nói rồi bế my vào trong, bên trong có một chiếc giường, my ra sức dẫy dụa, my biết anh ta muốn làm gì, nhưng my thấy bất lực bởi vì giờ chẳng thể làm gì, vì sức con gái nên sao chống chọi với sức của 1 người đàn ông khỏe mạnh như vậy, my rơi nước mắt, my ước bây giờ có kiệt bên cạnh, my cần kiệt...

-Anh thả tôi ra – my chán ghét

-Em đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, anh yêu em my à! – mình nói

-Yêu? Anh không có tư cách để nói từ đó, yêu sao, tôi khinh bỉ anh khinh bỉ từ yêu được phun ra từ miệng anh – my lạnh lùng nói

-Anh biết em hận anh vì năm đó anh tệ bạc với em, anh thừa nhận năm đó anh không hề yêu em, anh quen em để trả thù dùm con đàn bà kia, nhưng sau này bị con đàn bà đó phản bội anh mới biết rằng mình yêu em – mình

-Tôi ngu nên năm đó mới yêu anh đến thế, mới bất chấp cả tính mạng để cứu anh, nhưng bây giờ và mãi mãi về sau tôi cũng không bao giờ yêu anh, thậm chí thấy anh tôi còn thấy chán ghét – my lạnh lùng nói

-Em yêu anh? Mãi mãi – mình nói

-Anh mơ đi – my cười lạnh

-Em là của tôi ... Xoẹt – chiếc váy được mình xé rách ra, thân thể my lộ ra trước mắt anh ta, anh ta hôn xuống môi my, từ từ xuống cổ, my ra sức đẩy dựa, anh ta vẫn điên cuồng hôn...

-Bên ngoài, mọi người bước vào thấy ả ta đang ngồi chễm chệ thì:

-My đâu – kiệt gần giọng

-Ki..ê...t...kiệt - ả ta run sợ

-My đâu – kiệt quát

-Trong phòng, chắc giờ này đang hưởng thụ với mình - ả ta hất mặt, cười độc ác, kiệt lao vào tát ả ta một bạt tay khiến ả ta té nhào xuống đất

-Sao anh đánh em? Vì con đàn bà đó sao - ả ta tức giận quát lên

-Chát – kiệt tát thêm cái nữa, rồi bỏ vào trong để cứu my, anh cho người bắt ả ta lại

-Rầm...

-Mình đang hôn điên cuồng my, my bật khóc nức nở thì tiếng cửa đổ rầm, kiệt đi vào đập vào mắt kiệt là hình ảnh my không mảnh vải, mặt mũi thì tèm lem nước mắt, kiệt tức giận lôi mình ra dìm vào mặt

-Tên khốn này, mày làm gì vậy hả - kiệt liên tục dìm vào mặt mình

-Hưởng thụ - mình nhếch môi, kiệt lao vào đánh mình sống chết, my tranh thủ mặc đồ vào, ngồi co ro trên giường, anh bước vào liền can kiệt ra, ra lệnh người đem mình ra ngoài, kiệt tiến lại cởi áo khoác đắp y, my bật khóc ôm kiệt:

-Em sợ lắm hức hức kiệt ơi, em sợ - my khóc nức nở, kiệt rất đau lòng ôm chặt my....

-Đừng sợ, có anh ở đây rồi – kiệt nói

-Hức hức – my

-Ra thôi, ở đây có bom đấy – kiệt nói rồi bế my ra ngoài, mọi người cũng nhanh chóng thoát ra, đúng lúc đó bom cũng nổ, căn nhà hoang cháy rụi....

-My được tỉnh dương 2 ngày thì khỏe hẳn, kiệt muốn giết chết mình nhưng my can, my muốn mình sẽ giết chết anh ta, kiệt đành chịu lòng...

-Sao rồi – kiệt bước vào nơi mà giam giữ mình và tú

-Anh à, em xin lỗi, tha cho em đi, xin anh - ả cầm tú cầu xin kiệt, tay nắm quần kiệt

-Biến – kiệt lạnh lùng đá vào ả làm ả văng ra

-Em yêu anh mà, tại sao anh lại đối xử với em như vậy, vì con đàn bà đó sao - ả ta tức giận hét

-Chát – kiệt tát vào ả ta rồi nói – tôi cấm cô nói my là con đàn bà

-Em nói đó rồi sao - ả ta hét

-Thì tôi sẽ cho cô không thể nào mở miệng ra nói được – kiệt

-Anh - ả ta sợ xanh mặt

-Người đâu – kiệt nói

-Dạ - 5 người bước vào

-Tặng 5 chú đỏ – kiệt hất mặt về phía ả ta

-Vâng, cảm ơn ạ - 5 người đỏ vui mừng

-Xong rồi thì xử lí gọn lẹ - kiệt nói

-Dạ - rồi 5 tên đó lôi ả đi, mặc cho ả cầu xin kiệt cũng không mủi lòng

-Tên khốn – my chửi mình

-My...anh – mình

-Cầm mầm cho tôi, đồ khốn nạn, tôi hận anh – my nói

-My à, anh xin lỗi, chỉ vì quá yêu em nên anh đã đánh mất lí trí – mình

-Cầm mầm, yêu? Anh không đủ tư cách – my nói rồi cầm súng, nhắm về mình

-Em định giết anh? – mình bắt ngờ

-Đúng, anh nhớ tôi đã từng nói như thế nào rồi mà – my

-Em nói gì - mình

-Trong bữa tiệc của anh, tôi nói anh đừng dùng thủ đoạn bỉ ổi hạ lưu gì để hãm hại kiệt, nếu anh dám làm chính tay tôi Trịnh Bảo My này sẽ giết anh, anh không những làm tổn hại đến kiệt, còn làm trò mất dạy với tôi, thì tôi càng muốn giết chết anh ngay lập tức – my cầm thù nói

-Anh xin lỗi – mình

-Nín ngay cho tôi – my nói rồi bắn vào vai trái của mình

-My, anh sai rồi – mình

-Cầm – my bắn phát thứ 2 vào vai phải

-Anh xin lỗi, mong em tha thứ cho anh – mình cầu xin

-Tha thứ? Nực cười mà, anh nghĩ anh có đủ tư cách để cầu xin tôi tha thứ cho anh sao, anh là xúc sinh, cầm thú, chết đi cho xong – rồi my bắn vào tim mình, kết thúc cuộc đời của anh ta, anh ta đau đớn gục xuống rồi tắt thở, my buông súng xuống, my sợ hãi ôm chặt kiệt khóc nức nở. Riêng ả tú thì được 5 người đó hạ nhục rồi giết chết....

-Em xin lỗi vì đã làm tổn thương anh, em không đủ tư cách để xin anh tha thứ - my khóc

-Ngốc, anh hiểu chứ, anh hiểu vì em yêu anh, muốn bảo vệ anh nên mới nói ra những lời đó, anh biết em cũng đau lắm – kiệt ôm my vào lòng

-Em yêu anh kiệt à – my cười

-Anh cũng yêu em, đồng ý làm vợ anh nhé – kiệt nói

-Ấy, lợi dụng quá – my trách yêu

-Em đồng ý không thì bảo – kiệt nghiêm mặt

-Không – my

-Vậy thôi, anh đi vậy – kiệt giả vờ quay lưng

-Em giỡn thôi, em đương nhiên đồng ý rồi – my cười, ôm kiết từ phía sau
-Anh yêu em rất nhiều – kiết đeo nhẫn ôm my vào lòng, my mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng hạnh phúc cũng đến với my rồi.....
Có trải qua những đau thương ta mới biết trân trọng hạnh phúc
Có trải qua những đau khổ ta mới có được tình yêu
Không phải, sinh ra người ta đã được hạnh phúc
Không phải, sinh ra người ta đã tìm được một nửa của mình
Mà cần thời gian, để nhận ra.....
Cần thời gian để biết ta yêu người đến nhường nào!

27. Chương 27: Phạm Ngọc Trân, Rất Thú Vị

-Hôm nay, cô đem cơm cho anh, vì cô biết anh cấp này rất bận không có thời gian để ăn....
-Cô là ai – cô bước vào thì bị thư kí chặn hỏi
-Tôi tìm Minh Phong – cô nói
-Cô là? – cô thư kí thắc mắc
-Không quan trọng – cô nói rồi mở cửa bước vào luôn, làm cô thư kí tức điên lên, liền chạy theo
-Sao không gõ cửa mà dám vào – anh cấm cũi làm việc, không ngược mặt lên
-Dạ tôi xin lỗi, tại cô ta cứ đòi vào – cô thư kí vui mừng ra mặt, lần này anh chắc chắn sẽ ném cô ta ra khỏi phòng cho xem
-Đuổi ra – anh lạnh lùng
-Được, anh đuổi, ok em về - cô cất giọng, nghe đến giọng nói này anh liền ngoảnh mặt lên...
-Em đến hỏi nào thế, ngồi đi – anh dịu dàng nói
-Đuổi rồi mời ngồi gì – cô giận dỗi
-Ấy, anh xin lỗi, ngồi đi – anh nói
-Hừ - cô ngồi xuống
-Cô ra ngoài – anh lạnh lùng
-Dạ - cô thư kí tức giận ra ngoài, tức chết đi được mà, cô ta là ai sao anh lại dịu dàng đến thế
-Em ăn đi – anh dịu dàng
-Vâng – cô nói rồi ăn cùng anh.....
-Thôi em về đây, bái bai, anh về sau nhé – cô nói
-Ừ đi cẩn thận – anh cười
-Cô mở cửa ra ngoài, cô thư kí ném ánh mắt tức giận cho cô, cô không quan tâm nên vẫn đi, mặc kệ cô ta....
-Đang lang thang trên đường, mắt nhìn xa xăm thì cô vô tình đụng trúng một người, ngược lên người này khá điển trai nha, nhưng đương nhiên thua xa anh....
-Xin lỗi – cô nói
-Ồ không sao, cô tên gì – anh ta đã bị cô hút hồn
-Phạm Ngọc Trân – cô nói rồi đi luôn

-“Phạm Ngọc Trân, rất thú vị”

Chương này ngắn quá , xin lỗi ạ ^^

28. Chương 28: Anh.....đồ Xấu Xa

-Anh cấp này bận công chuyện nhiều quá, nên cô luôn đem cơm đến cho anh, cùng anh ăn, đương nhiên cô sẽ nhận được ánh mắt căm ghét từ cô thư kí, nhưng cô cũng mặc kệ, hôm nay cũng vậy, sau khi rời công ty anh cô ghé qua một quán café....

-Quý khách dùng gì? – chị nv

-Cappuccino – cô

-Dạ đợi chút – chị nv, rồi sau đó bưng ra ly cappuccino. Cô đang thưởng thức thì:

-Em có vẻ thích cappuccino nhỉ - một người nam xuất hiện, không ai khác là người con trai mọi lần

-Ừ - cô thờ ơ

-Em lạnh lùng nhỉ - người đó

-Chỉ lạnh lùng với những người cần lạnh lùng – cô nói, không hiểu sau cô không thích tên này

-Chúng ta có vẻ có duyên nhỉ - anh ta nở nụ cười sát gái

-Tôi cầu mong chúng ta không bao giờ có duyên, tôi thấy chán ghét khi gặp anh – cô nói rồi bỏ về luôn

-“Em càng lạnh lùng, anh càng thích. Em sẽ là của anh, sớm thôi”

-Giới thiệu nv:

-Quách Thái Tuấn – 25 tuổi, điển trai, là thiếu gia của tập đoàn Quách Thị đứng thứ 7 thế giới....

-Cô đứng trong phòng, ngắm nhìn những vì sao trên bầu trời, thì có một vòng tay ôm cô từ phía sau, mùi bạc hà làm cô thấy dễ chịu, vắng là anh, cô dựa vào người anh....

-Anh nhớ em – anh nói

-Xạo quá – cô cười

-Ồ, thật mà – anh

-Xì –cô

-Hôm đó, anh thấy em ngồi nói chuyện với người đàn ông khác – anh gằn giọng

-Anh ghen – cô nghiêng đầu thích thú

-Không hề - anh giấu cảm xúc

-Ghen thì thừa nhận đi – cô trêu

-Ừ thì anh ghen đó - anh nói

-Bữa nay cũng biết ghen rồi ư? – cô cứ trêu

-Em chết với anh, tội dám trêu – anh nói rồi bế cô lên giường

-Ấy, anh làm gì thế - cô nhắm mắt

-Em biết rồi còn hỏi – anh gian tà

-Anh... đồ xấu xa – cô đỏ mặt, anh cười ha ha, rồi hôn lên môi cô, từ từ tiến xuống cô, đồ của cả 2 cũng rơi xuống đất hết, cả 2 cơ thể quấn lấy nhau suốt đêm.....

-Á tên khốn này – cô hét

-Sao em chửi anh khốn? tối qua em cũng rất phối hợp mà – anh trêu, làm cô đỏ mặt

-Á em giết anh chết, đồ xấu xa – cô nói rồi đánh anh túi bụi

-Em định giết chồng à – anh cười vui vẻ

-Đồ xấu xa – cô đánh

-Thôi, thay đồ rửa mặt nào – anh giảng hòa

-Xí – cô định ngồi dậy thay đồ thì anh lại kéo cô ngã xuống, đặt dưới thân

-Anh định làm gì – cô hỏi

-Làm gì ư? Em hiểu chứ - anh cười gian tà, cô ghét cái bản mặt này của anh dữ dần luôn

-Tên xấu xa này, anh buông em ra – cô hét

-Anh hôn cô, từ từ xuống cổ, rồi lại du ngoạn trên thân thể cô. Cả 2 sau khi mệt, thì ôm nhau ngủ

-Tên khốn này, chết tiệt mà – cô đỏ mặt

-Em muốn nữa không – anh trêu

-Anh.... Đồ xấu xa, quá xấu xa – cô hét rồi vào toilet thay đồ, anh bật cười, đúng là đáng yêu mà!

29. Chương 29: Trần Minh Phong, Mày Phải Chết

-Hi, bye anh – cô

-Đi học vui vẻ nhé vợ yêu, giữ sức để tối nữa đó – anh nháy mắt, mặt vô cùng gian

-Tên xấu xa kia, cút nhanh – cô nói rồi bước xuống xe, tức giận đóng cửa xe cái rầm, anh cười thích thú, cái kiểu này là thẹn quá hóa giận nè (t/g: eo ơi, xe hơi mà chị đóng cửa kiểu đó)

-Hôm nay lớp cô được về sớm, nên cô định ghé ngang công ty anh, đang hát líu lo trên đường đi, thì cô lại gặp một người mà cô chẳng thích tí nào

-Hi, mình lại gặp nhau, có lẽ chúng ta có duyên thật rồi – Tuấn cười tươi

-Xui xẻo thì có – cô nói

-Sao vậy? gặp anh em khó chịu thế à – Tuấn cười

-Đúng, rất khó chịu – cô nói rồi đi luôn, mỗi lần gặp anh ta cô lại thấy không vui, tâm trạng đang tốt thế mà gặp hắn tâm trạng lại khó chịu, đúng là bị ám mà, còn Tuấn thì nhếch môi “em thật thú vị, anh càng muốn có em” rồi lấy máy ra gọi:

-“Điều tra và theo dõi cho tôi về người tên Phạm Ngọc Trân”

-Cô đi vào công ty, do quen mặt nên họ không hề làm khó dễ cô, cô đẩy cửa bước vào, mặt mày đờ đờ sất khí, anh thấy vậy liền ngạc nhiên...

-Em sao về sớm vậy? – anh tiến lại ghé sofa ngồi xuống

-Được về sớm – cô cười, khi gặp anh cho dù tâm trạng không tốt tới đâu cũng thấy dễ chịu

-Sao nãy vào đặng đặng sát khí vậy/ - anh

-Thì gặp âm binh chứ gì, bị ám suốt vậy, bực bội – cô nói

-Ai? – anh

-Cái tên nào đó, em không hề quen, mọi lần đụng trúng anh ta trên đường, từ đó cứ bị anh ta ám suốt, mà mỗi lần gặp anh ta em lại thấy tồi tệ, nhìn anh ta em thấy giả tạo sao á, không ưa nổi – cô nói

-Thôi hạ hỏa nào, đi ăn không – anh lắc đầu, cái cô nhóc này vậy cũng bực

-Đi chớ, đói bụng quá nè – cô xoa xoa bụng cười như con nít

-Đi thôi, mệt ghê – anh cười rồi nắm tay cô đi, cô thấy mình thật hạnh phúc!

-“Thưa thiếu gia, chúng tôi đang theo dõi cô ấy và đã điều tra được một số thông tin”

-“Nói”

-“Cô ấy là một người có hoàn cảnh gia đình nghèo, cha mẹ đều ở dưới quê, con một”

-“Còn gì nữa”

-“Dạ chỉ có bấy nhiêu thông tin thôi”

-“về tình cảm”

-“à dạ, mối tình đầu của cô ấy là một người con trai 25 tuổi, nhưng chết cách đây lâu rồi ạ”

-“Tốt, vậy giờ cô ấy đang ở đâu? Làm gì?”

-“dạ đang đi ăn với Trần Minh Phong”

-“Trần Minh Phong”

-“dạ đúng ạ, họ đang quen nhau, sống chung nhà ạ”

-“gì, chính xác chứ”

-“dạ chính xác 100%”

-“ được rồi”

-Em phải là của tôi, Phạm Ngọc Trân, cản đường ư? *nhếch môi* Trần minh phong, mày phải chết – cười độc ác

30. Chương 30: Công Viên Giải Trí

-Em ăn sáng đi, rồi anh dẫn đi chơi – anh nói

-Hả? đi chơi? Anh không đi làm ư? – cô kéo ghế ngồi xuống, ngạc nhiên hỏi

-Vậy anh hỏi em, sao em không đi học – anh nhăn mặt nói

-Anh khùng hả, uống thuốc chưa, chủ nhật mà đi học cái gì – cô vừa ăn vừa nói, không biết khuôn mặt anh đã đen xì

-Vậy chủ nhật mà đi làm cái gì – anh tức giận nói, cái cô này đã đãng trí mà còn chửi anh cỡ đó

-Ồ he, sorry quên – cô cười giảng hòa

-Em ở nhà, không đi chơi nữa – anh

-Anh định dẫn em đi đâu – cô

-Công viên giải trí – anh nói

-Á, em xin lỗi, đi nha cho em đi đi mà – cô nài nỉ

-Em mè nheo quá, được rồi đi – anh cười

-Yeah, công viên giải trí ời, ta tới đây ha ha – cô nhảy tưng tưng như con nít, anh chỉ biết lắc đầu

-Công viên giải trí HAPPY

-Cô với anh vừa bước vào lại là tâm điểm chú ý, hôm nay anh rất năng động trong chiếc áo thun trắng với quần da bò đen, áo khoác da màu đen bên ngoài, gương mặt lạnh lùng, cô mặc áo thun in hình Sơn Tùng M-tp với quần lửng màu đen, tóc buộc hờ, nhìn cô rất năng động và dễ thương.....

-Anh chơi trò tàu lượn siêu tốc đi – cô thích thú kéo anh tới chỗ tàu lượn

-Nhà ma à – anh cãi

-Không, tàu lượn – cô

-Nhà ma – anh

-Tàu lượn – cô

-Nhà ma – anh

-Tàu lượn – cô

-.....

-Tóm lại, chơi tàu lượn trước rồi tới nhà ma,, sau đó xem phim, tiếp đến về nhà ngủ ok – cô nói

-Cũng được – anh dứt 2 tay vào túi quần

-Đi mua vé đi – cô nhăn mặt

-Ừ - anh đi

-4 vé nha – cô nói

-4 vé? – anh nhíu mày khó hiểu

-Cứ mua đi,, giải thích sau – cô nháy mắt tinh nghịch, anh cũng quay đi mua

-Nè – anh về, chia ra 4 tấm vé

-Ờ, ngồi đi – cô chỉ về hàng ghế đá

-Sao không chơi – anh nhăn mặt

-Đợi người – cô nói

-Ai? – anh, cô định trả lời thì có 2 tiếng cắt ngang

-Hi, đợi lâu không – my đến cười tươi

-Cũng lâu – cô cười

-Sao em rủ họ - anh nhăn mặt

-Đồng đồng cho vui – cô cười

-Sao vậy? không muốn bọn này đi chung à- kiệt trêu

-Nhiều chuyện, nói nữa tao đá mày về bây giờ - anh trừng mắt

-Thôi thôi, đi nào – kiệt giằng hòa, ai chớ anh là làm thiệt à.... My khoác lên mình chiếc váy trắng đơn giản, tóc uốn ngang vai, kiệt cũng áo thun quần da bò.....

-Oe oe.... – cô với my sau khi xuống tàu lượn thì chạy lại gốc cây nôn ới tùm lum, kiệt chạy đi mua 2 chai nước

-Nè uống đi – kiệt đưa y với cô

-Ừm...cảm ơn – cô khó nhọc nói

-Khỏe chưa – anh hỏi

-Ok rồi – cô cười

-Đã yếu còn ra gió – anh nói

-Muốn chết không – cô vợ nắm đầm

-Thôi, đi chơi trò tiếp theo đi – my cắt ngang

-Nhà ma thẳng tiến – kiệt nói

-Á sợ quá – cô bấu chặt cánh tay anh hét lên

-Bình tĩnh nào – anh ôm cô

-Á, huhu sợ - my nhào tới ôm kiệt khóc lóc sụt sướt

-Thôi thôi, sắp ra rồi – kiệt

-Sợ muốn chết – cô vuốt ngực thở phào

-Hức hức, ghê quá – my vẫn còn khóc

-Thôi nín nào, hết rồi – kiệt ôm

-Rồi cả bọn kéo chơi hết trò này tới trò khác, gần tối thấm mệt mới kéo nhau đi xem phim

- Hix hix tội nghiệp nam chính với nữ chính quá - cô bước ra khỏi rạp chiếu phim, khóc sụt sướt

- Đúng rồi đó, yêu nhau thế mà cuối cùng không thành huhu - my cũng khóc

- Thôi đi 2 nàng, về thôi, tính đứng đó khóc hoài hả - kiệt lắc đầu ngao ngán, sụt sướt dữ thiệt

- Ờ về, trễ rồi - anh

- Ủ - cô

-Anh – cô lên sân thượng, thấy anh đứng đó, gió thổi bay bay tóc, dáng vẻ vô cùng cô độc, liền ôm anh từ phía sau, bởi vì cô ghét thấy cái dáng vẻ cô đơn của anh

-Sao vậy – anh mỉm cười

-Em ghét – cô nói, giọng trầm xuống

-Ghét? – anh quay mặt qua khó hiểu hỏi

-Em ghét thấy anh đứng một mình như thế này, bởi vì nhìn vậy thấy anh rất cô đơn – cô nói

-Ngốc, có em rồi anh không cô đơn đâu – anh cười, ôm cô vào lòng

-Hi – cô cười hạnh phúc

-Em nè – anh

-Hử? – cô hơi nghiêng đầu hỏi

-Nếu mai này..... anh quên em thì em sẽ làm gì – anh

-Em sẽ làm cho anh nhớ lại em – cô cười

-Nếu như không thể làm anh nhớ lại được – anh cười
 -Thì em sẽ làm anh yêu em một lần nữa– cô tinh nghịch nói
 -Rồi nếu một ngày nào đó, anh đứng cô độc, em sẽ làm gì – anh
 -Em sẽ ôm anh như lúc này – cô nói
 -Anh yêu em – anh cười hạnh phúc
 -Em cũng yêu anh – cô cười nói, rồi anh hôn cô..... trên bầu trời các vì sao như đang mỉm cười, chứng minh tình yêu và lời hứa đó của họ
 -Người ta nói, không có gì là trọn vẹn, không có gì là mãi mãi.... Trước khi có bão tố, sóng gió nổi lên thì biển luôn yên bình.....

31. Chương 31: Chị Em Kết Nghĩa

-Hello chị - cô bước vào công ty anh
 - Hi em, em không đi học hả - cô tiếp tân
 - Dạ em được nghỉ - cô cười
 -Ồ em, em đến tìm tổng gđ hả - cô tiếp tân cười
 -Vâng, anh có trên phòng không chị - cô
 -Có em, em lên đi – cô tt
 -Vâng em chào chị nhé – cô
 -Ừ - cô tt cười tươi, cô tt này rất mến cô, vì nhìn cô rất tốt và dễ thương, lại lễ phép

-Ting....
 -Cô bước ra khỏi thang máy, định mở cửa lại bị cô thư kí chặn....
 -Lại tìm, đúng là mặt dày – cô thư kí mỉa mai, cô không quan tâm làm ả ta tức giận ra mặt
 -Chát - ả ta tức giận quá nên ra tay tát cô luôn rồi hét lên: Anh ấy là của tôi, cô đừng hòng đụng đến. Cô không đáp, chỉ nhếch môi khinh bỉ.... Anh nghe tiếng hét, liền mở cửa thấy cô ôm má trái, cô thư kí chỉ vào mặt cô chửi, anh liền tức giận đi đến tát cô thư kí cái CHÁT
 -Cô làm gì – anh gằn giọng
 -Em em – cô thư kí lắp bắp
 -Thu dọn đồ đạc rồi biến ra khỏi công ty cho tôi, tôi sa thải cô – anh nói
 -Em xin lỗi, em sai rồi, anh đừng sa thải em mà – cô thư kí cầu xin
 -Biến – anh lạnh lùng, rồi nắm tay cô đi vào, cô thư kí khóc không ra nước mắt
 -Buông em ra – cô giựt tay ra
 -Em làm gì vậy – anh khó hiểu, cô mặc kệ anh chạy lại cô thư kí
 -Chị đừng khóc nữa – cô nói rồi quay qua anh – đừng đuổi cô ấy, em không sao, ổn thôi mà, xin anh đừng
 -Em làm gì vậy – anh ngạc nhiên

-Xin anh mà, anh mà sa thải chị ấy em dọn ra khỏi nhà – cô hăm dọa

-Được rồi – anh bắt lực với cô rồi quay qua cô thư kí – cơ hội cuối cùng, nếu tái phạm không phải chỉ sa thải mà thành phố này cô cũng không được ở

-Dạ em biết rồi, cảm ơn anh – cô thư kí cảm ơn ríu rít, anh bỏ vào trong

-Chị cảm ơn em nhiều lắm – cô thư kí nói ánh mắt đầy sự cảm ơn

-Có gì đâu chị, chị em cả - cô cười

- Má em - cô thư kí áy náy

- Không sao đâu chị, tí sẽ hết thôi, quên chuyện này đi - cô cười

-Chị có thể nhận em là em gái không – cô thư kí cười

-Dạ được chứ, em tên Phạm Ngọc Trân – cô cười tươi

-Chị là Trịnh Quỳnh Mai – cô thư kí cười

-Hi, thôi chị làm việc đi, em vào đây – cô

-Ừ - mai nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng cảm kích, mai hứa sẽ thương yêu cô em này để bù đắp những ngày qua xử sự không tốt, sẽ chúc hạnh phúc cho cô em gái này, mai đã thông suốt, chỉ có cô em gái này mới đáng để tổng gđ yêu thương “em tốt thật”. Còn cô rất thích thú, vì đã có chị em kết nghĩa rồi!

- Em tốt quá rồi đó - anh ôm cô

- Chị ấy đâu đến nỗi phải bị anh sa thải chứ - cô trách móc

- Tắt em sưng cả mặt thế mà em bảo không đến nỗi nào à - anh đau lòng nói

- Tí sẽ hết thôi mà - cô cười hạnh phúc

- Em nhân từ quá rồi đó - anh lắc đầu

- Từ nay chị ấy là chị của em, anh mà đối xử không tốt thì đừng trách em - cô nói

- Chị? - anh

- Đúng vậy, chị em kết nghĩa - cô cười

- Ồ, anh biết rồi, đi ăn thôi - anh cười

- Ừ - cô khoác tay anh đi ra

- Chị em về trước nhé, chị đi ăn đi, đừng quá sức, không tốt cho sức khỏe - cô nói

- Cảm ơn em, chị biết rồi - mai cười

- Bái bai - cô

- Tạm biệt - mai

32. Chương 32: Không! Đó Không Phải Là Sự Thật

-Hi, chào em – tuần

-Anh hẹn gặp tôi có chuyện gì – cô lạnh lùng

-Em đừng xa cách thế chứ - tuần không vui

-Tôi với anh đâu quen biết, mắc gì tôi phải giữ thái độ gần gũi với anh – cô

-Chúng ta đã gặp nhau nhiều lần rồi, thế cũng được xem là quen biết mà – tuần

-Nếu thời gian quay lại, tôi sẽ không đi con đường đó, thì tôi đã không gặp anh – cô nói

-Em thật tuyệt tình, em ghét anh đến thế à – tuần cười buồn

-Dài dòng, vào vấn đề chính đi – cô đứng đưng

-Anh muốn tụi mình là bạn – tuần cười

-Là bạn? xin lỗi, tôi không đồng ý – cô nói

-Tại sao – tuần

-Bởi vì tôi không thích gặp anh, không thích tiếp xúc, cũng chẳng muốn là bạn – cô nhún vai

-Anh thích em – tuần nói, ánh mắt tha thiết

-Thích tôi? Anh hiểu gì về tôi, mà bảo thích tôi – cô nhếch môi nói

-Hiểu, rất rõ là đằng khác – tuần

-Nói xem – cô cười lạnh

-Em là con một – tuần

-Tiếp – cô

-Cha mẹ em ở dưới quê, gia cảnh em nghèo khó – tuần

-Tiếp nào – cô

-Em đã có mối tình đầu, nhưng người đó đã mất – tuần cười

-Hừ - cô hừ lạnh

-Và em đang quen với Trần Minh Phong – tuần

-Anh điều tra tôi sao? – cô tỏ vẻ không vui

-Đúng – tuần

-Tôi cho anh biết, tôi rất ghét người khác điều tra về mình, càng ghét cay ghét đắng người khác soi mói đời tư của tôi – cô nói, rồi bỏ về, tuần cười buồn “ nếu anh không có được em, anh ta cũng không có quyền có được em”, rồi rút máy ra gọi:

-“Bắt đầu kế hoạch đi”

-Cô đang đi về nhà,, thì “ BỤP” cô bị chụp thuốc mê...

-Tỉnh dậy, mình mảy đau nhức, cô định dụi mắt thì phát hiện tay mình bị trói chặt, chớp mắt vài cái thì cô mới có thể tiếp nhận được ánh sáng, và nhìn rõ nơi mình đang ở, đây có thể nói là một căn phòng, cô đang bị trói chặt ở thanh giường ngủ, thì cánh cửa đột nhiên mở ra:

-Em tỉnh rồi – người bước vào chính xác là tuần

-Anh bắt tôi – cô

-Anh xin lỗi, bởi vì anh muốn qua hôm nay, em là của anh – tuần

-Của anh? Anh mơ đi – cô khinh bỉ

-Em im cho anh, em là của anh, mãi mãi – tuần nham hiểm

-Anh nghĩ sẽ có được tôi sao, không đời nào – cô hét

-Xoẹt – tuần tức giận xé toẹt chiếc chiếc vào cô đang mặc, hôn điên cuồng lên môi cô, từ từ xuống cổ.....

-Thả tôi ra – cô dây giụa

-Tuần vẫn hôn điên cuồng cô, mặc kệ lời nói của cô..

-Anh nghĩ làm vậy sẽ có được tôi sao? Thề xác lẫn trái tim, anh không có được thứ nào cả - cô cười khinh bỉ

-Ý em là gì? – tuần ngừng lại hỏi

-Ý tôi là thề xác và trái tim của tôi tất cả đã thuộc về Trần Minh Phong rồi – cô nói

-Em.....- tuần tức giận, vẫn hôn cô, mặc kệ cho cô dây giụa

-Rầm – cánh cửa bị bật tung ra, anh bước vào thấy cảnh này liền tức giận nắm chặt tay

-Thả cô ấy ra – anh gần từng chữ

-Haha, mầy đến rồi sao, không tồi – tuần cười

-Tên khốn – anh đâm vào mặt tuần một cái, làm tuần bật ngửa ra sau, nhân cơ hội đó anh mở trói cho cô, kéo cô chạy xuống lầu,, ở đây là căn nhà hoang khá cũ kĩ, thì liền bị bao vây

-Tụi mầy xông vào cho tao – tuần hét, lập tức 50 người xông vào đánh anh, anh chỉ đi đến mình ên, thêm bảo vệ cô nên sức cũng cạn kiệt, thấy anh như đánh hết nổi, có một tên liền đánh vào vai anh làm anh đau khuy xuống,, rồi 50 tên đó đánh anh túi bụi, anh như gục ngã...

-Dừng lại cho tôi – cô hét, chạy lại ôm anh

-Mấy người độc ác lắm – cô hét, khóc nức nở

-Đ..ừ...ng....kh..óc.... – anh cố gắng nói

-Hức hức, xin anh, anh cố lên đi – cô khóc

-Anh...kh...ông...sa..o....em...yê..n...tâm – anh nói, tay anh nắm tay cô.....

-Đoàng.... – anh thấy tuần hướng súng về phía anh, nhưng do cô chắn trước, nếu không cẩn thận sẽ trúng cô nên anh hết sức lực còn lại đẩy cô ra, hướng trọn phát súng....

-KHÔNG – cô hét

-A..nh...yê...u....e.m – anh nói rồi ngất hẳn đi

-Anh tỉnh lại cho em, hức hức, anh cố lên, anh không được bỏ em – cô ôm anh nói trong đau đớn, quay qua nhìn tuần bằng ánh mắt căm thù

-Tôi hận anh, cả đời này đừng xuất hiện trước mắt tôi, người như anh không bằng cảm thú, đồ khốn nạn, chết đi – cô giật súng trong quần anh bắn về phía tuần, tuần gục xuống..... tiếng xe cấp cứu cũng tới nơi, đưa anh về bệnh viện

-*Hồi tưởng kí ức*

-“Alo, em hả, đi đâu sao anh liên lạc không được – anh lo lắng, điện cô không được, cô điện lại liền mừng rỡ bắt máy”

-“haha, mầy biết tao là ai không – tuần”

-“mầy là ai”

-“Người theo đuổi cô ấy đấy, và cô ấy đang trong tay cô, cô ấy sắp là của tao rồi haha”

-“mầy không được làm gì cô ấy”

-“haha, sắp rồi, bye, tao hưởng thụ đây, haha”

-“mầy, alo alo”

-Anh lần theo tín hiệu trong điện thoại cô, nên mới tìm được tới nơi tuần giữ cô.....

-*Kết thúc kí ức*

-Cô đang đứng trước cửa bệnh viện, my và kiệt cũng đến, bama anh sau khi hay tin cũng đặt vé máy bay bay về....

-Hức hức, tại tao hết, nếu không vì tao anh ấy cũng không lãnh hết phát súng đó, nếu tao là người chịu bị bắn thì tốt biết mấy – cô khóc nức nở

-Mày đừng tự trách, không ai muốn cả, chắc phong không sao đâu – my cũng rất lo lắng....

-Hức hức – cô khóc

-Sao rồi, tại sao lại vậy, hả phong có sao không kiệt – bama anh vào thì chạy lại kiệt hỏi tới tấp

-Dạ đang phẫu thuật lấy đạn ra – kiệt lo lắng nói

-Đạn? tại sao nó lại bị trúng đạn? – mama anh nói như sắp ngất, đứng không còn vững, baba anh phải dìu

-Bác, tất cả là tại con, con xin lỗi – cô vừa nói vừa khóc

-Con sao ? – baba anh

-Dạ, nếu không phải vì cứu con, ảnh đã không bị trúng đạn, tất cả là tại con – cô bật khóc, rồi kể lại toàn bộ sự việc cho bama anh nghe, bama anh là người hiểu chuyện nên không có trách hay chửi bới cô

-Con đừng tự trách, lỗi không phải ở con là do tên khốn kia – baba anh

-Đúng rồi đó con, con đừng tự trách, chuyện này con đâu muốn – mama anh nắm tay cô an ủi

-Con xin lỗi – cô cúi mặt

-Con đừng như vậy, tên khốn đó đâu rồi – mama anh

-Con..bắn chết rồi – cô lí nhí nói

-Sao con lại bắn – baba anh

-Tại chính anh ta bắn phong, con không thể tha thứ được, con hận anh ta nên đã bắn chết – cô nói, ánh mắt đầy căm phẫn

-Bác biết, con hận, nhưng bác không muốn tay con dính máu đâu – mama anh

-Dạ con cảm ơn – cô nói

-Ai là người nhà của bệnh nhân – bác sĩ đi ra

-Chúng tôi – đồng thanh

-Bệnh nhân trúng đạn khá sâu, còn 1cm nữa là trúng tim rồi, nên khá nguy hiểm, chúng tôi đã lấy đạn ra nhưng mà..... Tỷ lệ sống thì rất thấp – bác sĩ nhỏ giọng

-Bác sĩ nói gì – cô như không tin vào tai mình

-Đúng vậy, tỷ lệ sống chỉ khoảng 3%, đời sống thực vật khoảng 45% - bác sĩ nói

-Vậy nếu chúng tôi đưa qua nước ngoài – baba anh lo lắng

-Tỷ lệ sống cũng không được tốt lắm, chỉ khoảng 5% thôi – bác sĩ lắc đầu rồi nói tiếp – người nhà hãy chuẩn bị tinh thần, bệnh nhân có thể ra đi bất cứ lúc nào

-Mama anh đã xỉu, baba anh đưa vào cấp cứu rồi, còn cô đứng như chết trân, cô hét lên:

- Không! đó không phải là sự thật

- Cô thực sự không thể nào tin được, cô không tin..... My với kiệt cũng rất đau lòng.....

33. Chương 33: Em Sẽ Mạnh Mẽ

-Cô bước vào phòng bệnh anh, kéo ghế ngồi xuống, cô nắm chặt tay anh.....

-Anh, xin anh đó, anh tỉnh lại đi – cô

-Anh đừng có im lặng nữa, em ghét sự im lặng này của anh lắm anh biết không? Anh hãy tỉnh dậy đi, kêu em làm gì em cũng làm hết, xin anh đấy, đừng ngủ nữa – cô nói như sắp khóc

-Anh nghe em nói không, tỉnh dậy cho em, xin anh mà, tỉnh dậy đi, anh bảo anh yêu em mà anh lại nằm ở đây sao, anh nói anh yêu em thì giờ chứng minh cho em thấy đi, ngồi dậy chứng minh cho em thấy đi – cô khóc

-Đừng im lặng nữa mà, anh à, anh nghe em nói không? Đừng im lặng mà – cô khóc, bama anh, my với kiệt chứng kiến cảnh này thì vô cùng đau lòng.....

-Bệnh nhân sao rồi bác sĩ – kiệt nói, lúc này cô ngồi nói chuyện với anh thì thấy nhịp tim anh dần suy yếu nên gọi bác sĩ

-Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức – bác sĩ buồn bã rồi quay đi, mama anh khóc rồi ngất đi, baba anh đau lòng dìu mama anh đi nhập viện, my khóc dựa vào vai kiệt, kiệt đau lòng nhìn cánh cửa phòng, cô chết sững, chạy vội vào phòng anh:

-Anh? Người ta bảo không cứu được anh kìa, anh tỉnh dậy đi, rồi nói với họ rằng đồ điên đi, anh nghe em nói không? Anh ngồi dậy đi mà, đi nha, năn nỉ á – cô nói, giọng run run

-Anh không ngồi dậy nói là người ta đưa anh đi đó, là anh không được gặp em đâu – cô sắp khóc

-Xin anh đấy, nói cho em biết rằng “anh còn sống” đi, nói rằng anh yêu em, em muốn nghe, nói đi mà – cô lay người anh

-Tỉnh dậy đi anh, anh à! Anh đừng bỏ em mà, đừng bỏ em – cô khóc nấc lên

-Em sợ cô đơn lắm, đừng bỏ em, em yêu anh mà, xin anh... - cô khóc, lay mạnh người anh, my chạy lại ôm cô vào lòng

-Mày đừng như vậy, Phong chết rồi – my đau lòng nói

-Mày造谣, mọi người gạt tao, anh ấy yêu tao lắm, không bỏ tao một mình đâu, KHÔNG – cô hét

-Xin mày đó, bình tĩnh đi, Phong chết rồi, thực sự - my khóc

-Huhu, anh ấy bỏ tao rồi mày ơi, tao không tin đâu, tao phải làm sao đây, tao không muốn đâu, hức hức – cô khóc, rồi ngất đi luôn.....

-Tỉnh dậy, thì cô thấy xung quanh đều trắng toát, lạnh lẽo.....

-Mày tỉnh rồi – my mừng rỡ

-Phong – cô nói

-Phong được đưa đi chôn cất rồi – my buồn bã

-Tao muốn đi lại đó – cô

-Ừ - my

-Đây là nghĩa trang, không khí thật u ám, lạnh lẽo, nhưng không lạnh lẽo bằng lòng cô bây giờ, cô đau lắm.....

-Dừng trước ngôi mộ mới xây, trước mộ có hình anh, anh đang mỉm cười, một nụ cười tuy rất lạnh nhưng lại hoàn hảo, cô quỳ xuống:

-Anh, sao anh lại rời bỏ em, anh không yêu em ư? – cô nói

-Anh, em khóc lần này thôi, chỉ một lần này thôi, rồi em sẽ không khóc nữa, em sẽ mạnh mẽ sống tiếp, mạnh mẽ để chống chọi với mùa đông lạnh giá, mạnh mẽ để sống khi không còn anh bên cạnh, em sẽ mạnh mẽ - cô nói, nước mắt rơi lã chã

-Ở thế giới bên kia anh nhớ sống tốt, em yêu anh! Em sẽ đến thăm anh thường xuyên – cô nói rồi cùng mọi người rời đi, bóng cô in dài dưới mặt đất, một cái bóng cô đơn lạnh lẽo.....

Tình yêu không bao giờ có hạnh phúc trọn vẹn, luôn có sóng gió, chỉ là chúng ta có thể vượt qua được sóng gió đó để sống tiếp hay không?

Cuộc sống là vậy, không bao giờ theo ý mình..... Có muốn cũng không được.....

34. Chương 34: Anh À! Em Cô Đơn Lắm!

-Căn nhà này, lúc trước luôn có tiếng cười, niềm vui và hạnh phúc, luôn có đầy ắp những hình ảnh của anh và cô, thế mà giờ đây chỉ là sự im lặng, nỗi buồn và niềm đau, chỉ còn lại một mình cô cô đơn, cô thực sự chịu không nổi, cô ước gì có anh bên cạnh, cô nhớ anh! Cô rút con ip6 ra gọi:

-Alo, bác, con nè

-“chuyện gì vậy con – đầu dây bên kia, chính xác là mama anh”

-Con muốn đi ra nước ngoài – cô nói, giọng thoáng buồn

-“Sao con đi vậy”

-Con chịu không nổi bác à, ngôi nhà này không có anh ấy con thấy rất lạnh lẽo, con chịu không nổi, hức hức – cô khóc

-“Con đừng khóc nữa, bác hiểu, vậy chừng nào con đi”

-Ngày mai ạ

-“gấp thế con”

-Dạ

-“Ừ tạm biệt con, mai chắc bác không tiễn con được”

-Dạ không sao, bác đừng nói với kiệt hay my biết nha

-“Ừ bác hiểu rồi, con ngủ ngon, mai đi bình an”

-Con cảm ơn, bác ngủ ngon

-“Ừ”

-Cô vút điện thoại qua bên, cô lại khóc, cô mệt mỏi thu dọn đồ đạc rồi nằm xuống, khó nhọc đi vào giấc ngủ.....

-Hiện giờ, cô đang ở Anh, một đất nước vô cùng xa lạ, lại chỉ có một mình cô, cô kéo vali đi bắt taxi....Cô bước vào một quán kê đồ ăn rồi đi về nhà, mama anh đã chuẩn bị nhà cho cô ở.....

5 năm sau.....

- Ở sân bay Việt đang có một cô gái gương mặt khá đẹp, nhưng lại phảng phất nỗi buồn, đôi mắt u buồn, vô hồn, vắng chính là cô. Cô đã qua Anh nhằm để chạy trốn, nhằm để quên anh, quên đi nỗi đau này, nhưng cô thấy mình thật bất lực, 5 năm rồi, nhưng hình ảnh của anh vẫn còn in sâu trong trái tim cô, nỗi đau đó vẫn khắc sâu trong lòng cô, bây giờ, khi nghĩ về anh, trái tim cô lại nhói, đau lắm! Mặc dù bên Anh có nhiều người theo đuổi cô, nhưng cô không bận tâm, bởi vì trái tim cô chỉ dành cho anh, một mình anh thôi, anh không còn thì trái tim cô cũng đóng chặt lại rồi, lạnh giá! Cô bắt taxi quay về biệt thự nhà anh....

- Cô đang đứng trước cổng, nhìn ngôi nhà này tim cô thắt lại, cô mở cổng vào, tuy 5 năm nhưng hình như bama anh vẫn cho người đều đặn đến dọn dẹp nhà cửa nên nhà cửa rất sạch sẽ, cô bước đến đâu hình ảnh anh lại hiện lên, rõ nét, như một cuốn phim quay chậm, tim cô lại nhói lên, khiến cô rất khó thở. Điện thoại cô reo lên...

- Alo – cô mệt mỗi

- “Mày về rồi hả”, vắng chính là my

-Ừ

-“Gặp nhau tí nha”

-Ừ, chỗ cũ

-“OK”

-Cô lên lầu thay đồ ra, cô mặc chiếc váy màu hồng phấn tới đầu gối, rất đơn giản, gương mặt vẫn vậy, luôn có một nỗi buồn hiện hữu, đôi mắt vô hồn, lạnh lùng..

-Hê, đây nè – my vẫy tay, cô bước lại ngồi xuống

-Quý khách dùng gì – nv phục vụ

-Cappuccino – cô lạnh lùng nói

-Của quý khách – nv pv, cô gật nhẹ

-Mày về tới đây hồi nào – my cười

-Mới tới là mày gọi – cô khuấy ly cappuccino, khói bay nghi ngút, cầm lên uống một ngụm

-Mày sao rồi – my

-Vẫn vậy – cô nói, giọng buồn hẫ

-Mày chưa quên được sao – my cũng buồn

-Ừ, chưa – cô

-Rồi giờ mày tính sao – my

-Không quên được, thì cho dù cố gắng thế nào thì cũng vô ích – cô

-Ừ, mày xin việc làm hay gì – my lảng sang chuyện khác

-Chắc vậy – cô nhún vai

-Làm ở đâu – my cười

-Công ty Trần Gia – cô cười buồn

-What? Công ty trần gia – my ngạc nhiên

-Ừ - cô

-Sao....sao mày lại làm ở đó – my lắp bắp

-Thích – cô nhún vai

-Ừ, tùy mây vậy, tao chỉ sợ mây làm ở đó lại buồn lại đau lòng thôi – my lo lắng

-Mây yên tâm, tao không sao đâu – cô cười trấn an my, my gật đầu, rồi cả 2 rơi vào im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.....

- Cô ngồi trên giường, ánh mắt buồn bã nhìn tấm hình để trên đầu giường, cô cười buồn nói: ” Anh! Em sắp đi làm rồi đó, anh biết làm ở đâu không? Công ty Trần Gia đó, phải chỉ giờ anh vẫn là tổng giám đốc công ty đó nhỉ? Thì tốt biết mấy, lúc đó em sẽ đi làm cùng anh, đi ăn trưa cùng anh, cùng san sẻ công việc với anh. Nhưng có lẽ, những điều đó không bao giờ xảy ra. Anh! em nhớ anh lắm! Em muốn gặp anh. Không có anh, em thấy mình sống cũng chẳng có niềm vui, sống như một cái xác không hồn vậy. Anh à! Em cô đơn lắm!” Cô khóc nức lên.....

35. Chương 35: Thực Ra Người Đó Là.....phong

-Cô đang đứng trước công ty anh, đang đợi cô tiếp tân đọc tên mình, hồi hộp, lo lắng, nhói lòng, buồn bã,..... đủ thứ cảm xúc đang hiện hữu trong cô.....

-Phạm Ngọc Trân – cô tiếp tân đọc tên cô

-Cô đứng lên, đi lại phía cô tiếp tân, cô tt thấy cô liền bất ngờ, cô cười nhẹ, cô tt cũng mỉm cười lại chỉ cô lên....

-Á em – mai

-Chào chị, lâu quá không gặp rồi – cô cười tươi, phải cũng 5 năm rồi, cô không gặp người chị kết nghĩa này

-Hi, thôi em vào đi, tí tám sau – mai nháy mắt

-Dạ - cô phì cười, rồi mở cửa bước vào, nơi đây cũng có khá nhiều kỉ niệm với cô, nhìn cô lại thấy buồn....

-Chào em – tổng gđ

-Chào – cô

-Em là Phạm Ngọc Trân – tổng gđ

-Dạ - cô gật đầu

-Thì ra, em là em dâu – tổng gđ nháy mắt tinh nghịch

-Ý anh là gì – cô khó hiểu

-Anh là anh trai của Phong, anh tên Trần Minh Đạt – đạt cười

-Dạ, chào anh – cô cười, nhưng mắt lại cay xè đi, nhắc đến tên Phong, cô lại đau lòng

-Anh xin lỗi đã lỡ nhắc đến tên đó – đạt áy náy

-Dạ em không sao – cô cố cười

-Thôi em về đi, mai quay lại làm, anh đã xem hồ sơ rồi, rất tốt, em là thư kí của anh nhe – đạt cười

-Ừa chị Mai là thư kí mà – cô khó hiểu

-Mai tuy còn thư kí nhưng có chức khác, em yên tâm – đạt

-Vâng cảm ơn anh – cô cúi đầu rồi mở cửa bước ra, đạt cười “em sẽ có bất ngờ, thú vị lắm đấy em dâu”

-Hôm nay, là ngày đầu tiên cô đi làm, cô mặc chiếc váy công sở ôm sát người.....

-Cốc....cốc.... – cô gõ cửa

-Vào đi – đạt nói vọng ra

-Chào anh – cô mở cửa bước vào

-Ừ, em làm bên đó – đạt chỉ chiếc bàn gần cửa sổ

-Dạ - cô đi về phía bàn

-Em sẽ có bất ngờ thú vị lắm đấy em dâu – đạt cười

-Bất ngờ? thú vị? – cô khó hiểu

-Từ từ rồi em sẽ hiểu thôi – đạt nháy mắt

-Cô cũng mặc kệ, tiếp tục làm việc.....

-Cốc cốc....

-Vào đi – đạt

-Anh, tổng giám đốc về rồi – mai bước vào

-Ừ kêu nó vào đi – đạt thích thú

-Dạ - mai bước ra, cô khó hiểu chẳng phải đạt là tổng gđ sao? Còn ai là tổng gđ nữa chứ....

-Bất ngờ thú vị sắp bắt đầu rồi đó em dâu – đạt cười ha ha, cô nhăn mặt khó hiểu, tên đó đang lằm nhảm gì vậy trời?

-Cạch,..

-Anh – một người con trai bước vào, cô nghe giọng này quen quen, liền ngược lên, gì gì đây? Là anh sao? Anh về rồi sao? Nhưng không đúng, rõ ràng anh đã mất rồi mà, chắc người giống người thôi. Có thờ dài rồi cúi xuống làm việc tiếp

-Em chẳng bao giờ gõ cửa, tự tiện thế - đạt tiến lại ghế sofa ngồi xuống

-Phòng của em mà, mất gì phải gõ cửa – người con trai đó ung dung ngồi xuống ghế sofa

-Em vẫn vậy, ngang ngạnh bá đạo – đạt lắc đầu cười

-Câm mồm – người đó

-Haha – đạt cười

-Điên à? Mà ai đấy – người đó chỉ cô

-Thư kí riêng của em đấy – đạt cười

-Còn mai chi – người đó khó hiểu

-Sẽ là thư kí của anh – đạt nhún vai

-Thôi, rút xéo về đi, để em làm việc – người đó

-Ừa phòng làm việc của anh ở đây mà, đi đâu nữa – đạt tỏ vẻ ngây thơ

-Đừng có tỏ vẻ ngây thơ đó, anh là cáo già rồi, tính làm cáo già đội lốt thỏ con hả, rút ngay trước khi em đá anh ra khỏi phòng, biến về phòng chủ tịch của anh đi – người đó

-Thôi thôi, anh thua rồi, anh đi đây, bye – đạt mở cửa rồi ra ngoài, trước khi ra còn quay lại nói với cô – bất ngờ đấy, thú vị không. Rồi đóng cửa lại, cô vẫn khó hiểu, bất ngờ gì nhỉ?

-Cô là thư kí của tôi – người đó lạnh lùng, ngồi xuống ghế làm việc

-Của anh? Đùa à – cô khó hiểu

-Ý gì – người đó lạnh lùng

-Tôi là thư kí của đạt – cô nói

-Đạt chỉ tuyển chọn thư kí cho tôi thôi, còn đạt là chủ tịch, mai là thư kí của đạt – người đó

-Gì chứ? Vậy tôi là thư kí của anh? Anh mới là tổng gđ – cô hỏi

-Ừ - vẫn lạnh lùng

-Cô cúi xuống làm việc, làm việc với anh ta, cô lại thấy buồn, vì anh ta quá giống anh, cô sợ mình sẽ nhầm lẫn mất....

-Bất ngờ của anh là gì – cô hỏi đạt

-Em không hiểu – đạt khó hiểu

-Đúng, em thực sự không hiểu – cô

-Người con trai đó.... – đạt

-Chỉ là anh ta giống Phong thôi mà, chứ có phải là Phong đâu mà anh bảo là bất ngờ - cô khó hiểu

-Thì ra là vậy, em không hiểu cũng đúng.

-Anh giải thích đi – cô

-Thực ra người đó là...Phong – đạt nói

36. Chương 36: Em.....đã Là Quá Khứ Rồi

-An..h....anh...nói...gì – cô như không tin vào tai mình

-Đúng, chính là Phong – đạt

-Nhưng Phong mất rồi mà – cô

-Nó chưa chết – đạt

-Anh kể rõ ràng đi – cô nôn nóng

-Thực ra: lúc đó đúng là Phong có cơ hội sống rất thấp, nên bama anh đã suy nghĩ rất kĩ lưỡng và quyết định cho Phong ra nước ngoài chữa trị, dù gì cũng có hi vọng hơn trong nước, mặc dù hi vọng đó không cao, nhưng họ tin sẽ có phép màu, nên họ đưa Phong ra nước ngoài chữa trị hết 5 năm, bama anh đã nhờ bác sĩ nói rằng Phong đã chết, để thà mọi người đau lúc đầu còn hơn nuôi hi vọng rồi lại thất vọng, nên họ mới làm ọi người tin rằng Phong đã chết, rồi âm thầm đưa Phong qua nước ngoài chữa trị, lúc đầu như tuyệt vọng, nhưng rồi phép màu cũng đến, Phong cũng tỉnh lại- đạt kể lại

-Phong chưa chết thật sao? – cô mừng rỡ

-Ừ, chưa – đạt cười

-Nhưng sao anh ấy không nhận ra em – cô khó hiểu

-À anh nhớ rồi, lúc đó bác sĩ bên nước ngoài bảo khi Phong tỉnh lại, Phong sẽ nhớ tất cả mọi người, nhưng Phong sẽ quên một người duy nhất, người mà quan trọng nhất trong lòng cậu ấy, thì ra là em – đạt buồn

-Chỉ quên em thôi sao – cô cười đau khổ

-Ừ, nhưng em đừng buồn, anh tin em sẽ làm cậu ấy nhớ lại – đạt động viên

-Cảm ơn anh, em biết rồi, em xin phép – cô đi ra ngoài, anh chưa chết, cô mừng lắm, nhưng anh lại quên mất cô rồi.... Cô mở cửa bước vào, nhìn thấy anh ở đấy, cô rất muốn chạy lại ôm anh để thỏa nỗi nhớ, chạy đến để trách móc anh đánh yêu anh, nhưng cô lại không thể làm được, bởi vì anh đã quên cô rồi! Cô lặng lẽ đi về chỗ, ngồi xuống làm việc....

-Cạch....

-Một người con gái bước vào, nhìn cũng khá đẹp, có điều trang điểm hơi đậm.....

-Anh – người con gái đó xà vào lòng anh, anh cũng cười nhẹ rồi ôm lại

-Sao em đến đây? – anh cười nhẹ

-Em nhớ anh hihi – cô gái đó cười tươi

-Mới gặp anh mà bảo nhớ rồi – anh

-Xi, em nhớ anh thiệt mà, hứ giận – cô gái đó giả vờ giận

-Thôi đừng giận, về thôi, cũng hết giờ làm rồi – anh

-Ok đi thôi nào, về em nấu cơm cho ăn – cô gái đó

-Đi – rồi cô gái đó khoát tay anh, cả 2 bước ra ngoài, cô nhìn cảnh tượng đó tim chợt nhói lên, đau lắm, anh với cô gái đó có quan hệ gì mà thân mật thế? Anh có bao giờ thân mật với cô gái nào đâu, trừ khi người đó quan trọng với anh lắm, chẳng lẽ anh và cô gái đó đang yêu nhau..... Cô tự cười giễu bản thân, vậy mà cô còn tính làm cho anh nhớ lại, làm cho anh nhận ra cô, nhưng có lẽ anh không cần vì bên anh đã có người khác quan trọng rồi, cô bật cười, một nụ cười chua xót....

-Em về trễ vậy – cô đang buồn bã bước ra công ty thì gặp đạt

-Ừ - cô

-Em sao vậy? sao em lại khóc? – đạt lo lắng hỏi

-Dạ không sao – cô lắc đầu

-Em đâu này, có chuyện gì cứ nói với anh, anh là anh chồng em mà – đạt

-Anh chồng? – cô cười khẩy

-Sao vậy – đạt khó hiểu

-Xin lỗi, nhưng 2 từ “anh chồng” em không dám nhận đâu, bởi vì em không có cơ hội để nhận – cô nói như sắp khóc

-Chuyện gì vậy? sao em lại nói vậy – đạt

-Bởi vì, 2 từ “anh chồng” đó cô gái đó sẽ nhận, chứ không phải em, bởi vì bây giờ người anh phong yêu là cô gái đó chứ không phải em – cô khóc nức lên

-Cô gái đó? – đạt khó hiểu

-Phải, chính là cô gái đến tìm Phong vào hôm nay, cô gái đó là người Phong yêu, là người Phong yêu đó – cô

-Là Hân sao? – đạt

-Em không biết tên, cô gái đó với Phong đang yêu nhau – cô buồn bã

-Em hiểu lắm rồi – đạt cười khổ

-Hiểu lắm? – cô khó hiểu

-Phải, cô gái đó là người Phong quen bên nước ngoài, Phong chỉ xem là em gái thôi - đạt

-Nhưng cô gái đó nhìn Phong bằng ánh mắt không đơn thuần là nhìn anh trai, em biết ánh mắt đó là ánh mắt yêu, cô gái đó yêu Phong – cô lắc đầu không đồng tình

-Em nói gì? Yêu sao? – đạt

-Đúng vậy, em có thể chắc chắn, mà thôi, em thấy cô gái đó hợp với Phong hơn, hợp hơn, em..... đã là quá khứ rồi – cô cười buồn

-Em đừng như vậy – đạt

-Em.....đã là quá khứ rồi, vì thế cứ để quá khứ trôi qua đi, nín kéo làm gì, đau khổ thêm thôi – cô nói rồi bỏ đi luôn, đạt lắc đầu, có lẽ cô nói đúng, chắc Hân đã yêu Phong rồi....

-Giới thiệu nhân vật:

-Bạch Gia Hân – 23 tuổi, nhà giàu, quen với anh trong lúc anh chữa trị bên nước ngoài, bản tính rất hiền lành và tốt bụng

37. Chương 37: Anh Nhớ Tất Cả.....ngoại Trừ Em

-Sau khi rời khỏi công ty, cô buồn lắm nên không muốn về nhà, cô đến bờ biển, bỏ đôi guốc đi chân trần men theo bờ biển, nước biển về đêm thật lạnh, nhưng cô vẫn thấy lòng mình lạnh hơn, cô thấy thật cô đơn! Chân cô đột nhiên dừng lại, không bước tiếp, cô trông thấy anh đứng nhìn xa xăm về phía biển, 2 tay đút vào túi quần, dáng vẻ anh thật cô đơn, giống như lúc anh đứng một mình trên sân thượng 5 năm trước, đôi chân cô vô thức tiến lại gần anh, cô ôm nhẹ anh từ phía sau, anh giật mình, quay lại, không hiểu sao khi cô ôm anh lại thấy ấm áp đến thế.....

-Cô làm gì vậy – anh nhướn mày khó hiểu

-Em chỉ là thực hiện lời hứa thôi – cô cười nhẹ

-Lời hứa? – anh khó hiểu

-Ừ, lời hứa 5 năm về trước – cô cười buồn

-Tôi....không hiểu – anh

-Anh từng hỏi em: nếu một ngày nào đó, anh đứng cô độc, em sẽ làm gì và em đã trả lời rằng: em sẽ ôm anh như lúc này – cô nói

-Tôi...từng hỏi cô như vậy – anh không tin

-Đúng, anh từng hỏi em như vậy – cô

-Tôi và cô có quan hệ gì – anh mơ hồ

-Em và anh rất yêu nhau – cô cúi mặt xuống lí nhí trả lời

-Thật – anh nghi ngờ

-Ừ - cô gật đầu chắc nịch

-Nhưng sao tôi lại không có ấn tượng – anh

-Bởi vì.... Anh bị mất trí nhớ rồi – cô

-Mất trí nhớ? Cô đùa, tôi nhớ tất cả đấy – anh cười khinh

-Anh đừng cười khinh bỉ vậy, em không phải hạng người như anh nghĩ, anh nhớ tất cảngoại trừ em – cô cười buồn

-Tôi hi vọng cô không gạt tôi – anh

-Không, em chưa bao giờ gạt anh – cô nói

-Ừ - anh nói, mắt lại nhìn xa xăm, cô cũng nhìn ra phía biển sóng vỗ rì rào kia.

-Một mùa xuân anh nghĩ về em

Một mùa hạ anh nhớ về em

Một mùa thu anh yêu em rất nhiều

Và mùa đông anh lại không nhớ em

.....

Một thứ nữa anh nghĩ về em

Một ngày nữa anh nhớ về em

Một tháng nữa anh yêu em rất nhiều

Và năm nữa anh lại không nhớ em

(Mất trí nhớ - Chi Dân)

-Cô hát vang, nước mắt cũng rơi, giọng có lúc trầm có lúc bổng , nghe thật nhẹ nhàng, giọng cô như tiếng suối, trong đến lạ kì..... anh nhìn cô, khi nhìn cô anh không hiểu sao thấy rất quen thuộc, khi nghe cô hát bài này cùng với những giọt nước mắt kia, anh lại thấy đau lòng muốn ôm cô vào lòng để vỗ về.....

-Sau ngày đó, anh không còn lạnh lùng với cô nữa, anh muốn gần gũi cô nhiều hơn, không biết có phải vì muốn gần gũi cô để tìm lại kí ức hay do trái tim anh muốn vậy. Hân cũng thường xuyên đến công ty.....

-Anh – hân bước vào

-Ừ - anh

-Anh sao vậy – hân thấy lạ

-Không gì, à từ nay anh sẽ dọn về nhà cũ ở, nhà đó em cứ ở đi – anh

-Sao anh lại dọn đi – hân

-Anh muốn – anh

-Vậy em dọn luôn nha – hân cười

-Không, nhà đó do bama anh tặng, bama anh không muốn người con gái nào bước vào ở – anh

-Ồ - hân miễn cưỡng đồng ý – lâu lâu em qua chơi được chứ

-Tùy – anh buông gọn một câu, rồi chú tâm vào công việc, mặc kệ hân muốn làm gì làm

-Trân – anh kêu cô

-Dạ - cô

-Em qua đây – anh vẫy tay, cô cũng đành bước qua

-Gì vậy ạ - cô

-Em xem nè, dự án này được không – anh chỉ vào máy tính

-Em thấy cũng được – cô cười

-Ừ, em thấy được là được rồi, thôi đi ăn trưa – anh cười

-Dạ - cô

-Em đi nữa – hân

-Tùy – anh nói rồi đi trước, hân liếc cô cái sắc lẹm rồi chạy theo anh, cô lắc đầu đi sau

-Em ăn món này đi, khá ngon đó – anh gấp cho cô

-Để em thử - cô đưa vào miệng ăn – ngon

-Ừ - anh cười, rồi gấp món khác cho cô, hân thấy vậy thì ghen tức

-Anh, anh gấp cho em đi – hân cười

-Em tự ăn đi – anh nói rồi gấp cho cô nữa,, hân liếc cô....

-“anh sao quan tâm đến cô ta dữ vậy, chẳng lẽ anh yêu cô ta, không được, anh là của em, chỉ mình em” – hân cười nham hiểm, trong đầu đã vạch ra một kế hoạch độc ác, tình yêu đã làm mờ lí trí hân, đã che mờ đi bản tính hiền lành vốn có của hân rồi....

38. Chương 38: Anh Yêu Em

-Anh dọn về nhà cũ, cũng chính là căn nhà cô đang ở, căn nhà anh và cô đã từng sống trước đây...anh có chìa khóa nên tự mở cổng vào, mở cửa, anh không hiểu sao khi bước vào nhà, anh lại thấy ảm áp lạ thường, giống như trước đây, anh đã từng rất hạnh phúc khi ở căn nhà này vậy, anh bất giác nở nụ cười....

-Anh sao lại ở đây – cô đi xuống lầu lấy nước uống thì thấy anh ở đây, hết sức ngạc nhiên

-Câu này tôi hỏi em mới đúng – anh ngạc nhiên

-Ồ, em ở đây đó giờ mà – cô

-Em ở đây? – anh trố mắt

-Ừ - cô gạt đầu chắc nịch

-“ Mama từng bảo, ngôi nhà này sẽ không cho bất kì người con gái nào ở ngoại trừ người con gái đó đã được bama nhận là con dâu, chẳng lẽ cô là người bama anh chấp nhận là con dâu” – dòng suy nghĩ của anh

-Ê, anh làm gì thù người vậy, sao anh ở đây – cô hỏi

-Nhà tôi mà – anh nói rồi bỏ lên phòng, cô nhìn theo, rồi cũng bỏ vào trong lấy nước rồi đi lên phòng

-Anh ăn cơm đi – cô dọn thức ăn ra

-Ừ - anh ngồi xuống, bắt đầu ăn

-Sao? Ngon không? – cô nhìn anh, cô đã nấu các món mà anh rất thích

-Ngon lắm, sao em nấu mấy món này? – anh hỏi

-Bởi vì, những món này là các món mà anh rất thích – cô cười

-Sao em biết tôi thích những món này – anh

-Anh quên rồi à, em đã từng bảo trước đây em với anh rất yêu nhau mà, nên đương nhiên em biết anh thích ăn gì rồi – cô

-Ừ - anh nói rồi tiếp tục ăn, cô cũng lặng lẽ ăn

-Hạt mưa rơi búa vây trái tim hiu quạnh

Ngày yêu thương vút tan bỗng xa

Người từng nói ở bên cạnh em mỗi khi em buồn

Cớ sao giờ lời hứa kia như gió bay

Đừng bỏ rơi bàn tay ấy bơ vơ mà

Một mình em lặng im chốn đây

Yêu anh âm thầm bên anh

-Cô đứng trên sân thượng, cất tiếng hát, anh đứng phía sau đút 2 tay vào túi quần, lắng nghe. Sau khi cô hát xong anh tiến lại ôm cô từ phía sau, cầm anh để lên vai cô.....

-Lời hứa đó sẽ không như gió bay đâu – anh cười

-Em cũng mong vậy – cô thở dài tựa vào người anh

-Lúc này, em bảo trước đây anh và em rất yêu nhau – anh hỏi

-Ừ - cô

-Vậy còn bây giờ - anh

-Đối với em vẫn còn, nhưng với anh có lẽ.....đã hết – cô buồn bã nói

-Ngốc, em nói đúng, đã hết – anh

-Ừ - cô nói như sắp khóc, anh hết yêu cô rồi sao?

-Anh mất trí nhớ, cũng giống như tình cảm ấy đã hết, nhưng bây giờ anh đã yêu em – anh

-Anh nói gì – cô ngạc nhiên

-Đúng, anh yêu em thật rồi, vệt nhỏ xấu xí – anh cười

-Hứ, anh nói gì – cô cốc nhẹ vào trán anh

-Thôi đi cô nàng – anh ôm cô vào lòng cười nhẹ, cô mỉm cười hạnh phúc, anh quên cô rồi nhưng bây giờ anh lại yêu cô nữa, cũng giống như cô đã thực hiện được lời hứa 5 năm về trước

-[Nếu mai này..... anh quên em thì em sẽ làm gì

Em sẽ làm cho anh nhớ lại em

Nếu như không thể làm anh nhớ lại được

Thì em sẽ làm anh yêu em một lần nữa]

-Anh nói “anh yêu em” đi, em muốn nghe – cô làm nũng

-Được rồi, cái cô này, y như con nít – anh lắc đầu với đồ trẻ con của cô

-Nói đi, nói đi – cô

-Anh yêu em – anh cười

-Lần nữa – cô

-Anh yêu em – anh

-Lần nữa

-Anh yêu em

-Lần nữa đi – cô nài nỉ

-Anh yêu em

-Lần nữa nha nha nha – cô lay người anh

-Anh yêu em – anh mệt mỏi với cô luôn

-Lần nữa đi he, lần cuối – cô

-Anh yêu em – anh
 -Lần cuối nữa – cô dơ một ngón tay nói
 -Mệt, đi ngủ - anh nói rồi chạy xuống, đứng đây hồi chắc chết với cô luôn, cô rượt theo, phóng lên giường của anh luôn....
 -Lần nữa đi – cô
 -Không – anh hét
 -Đi mà, lần cuối thôi – cô mè nheo
 -Được rồi, anh yêu em – anh nói rồi kéo cô nằm xuống, ôm vào lòng
 -Lần nữa đi, hứa luôn – cô
 -Anh yêu em – anh hôn lên trán cô
 -Lần nữa thôi, em hứa ngủ luôn - cô lay lay anh
 -Em mè nheo quá, anh yêu em – rồi anh ôm cô ngủ, cô mỉm cười đi vào giấc ngủ.....

39. Chương 39: Tai Nạn

-Em ăn sáng đi – anh cười
 -Ai nấu vậy – cô ngồi xuống hỏi
 -Em thiệt là, kém thông minh quá rồi đây, nhà này chỉ có anh với em, mà em thì không nấu, vậy cũng thừa biết ai nấu rồi – anh nói
 -Vậy anh nấu hả - cô
 -Dạ thưa chị - anh
 -Xì, mà anh nói ai kém thông minh hả - cô
 -Em – anh tỉnh bơ đáp
 -Anh..anh... - cô
 -Ăn đi cô nương, mệt với cô quá rồi, ăn đi tí anh dẫn em đi lại chỗ này, vui lắm – anh cười
 -Đi đâu – cô
 -Đi dạo – anh cười
 -Hôm nay làm gì có hứng đi dạo vậy – cô cười
 -Thích – anh nhún vai
 -Bệnh – cô nói nhỏ, nhưng không ngờ lọt hết vào tai anh
 -Cho nói lại đây – anh
 -Hà? đâu có nói gì đâu, hì hì – cô cười hì hì rồi nói nhỏ “ thính như tai dog ý”
 -Hử? – anh nhướn mày
 -Á không có gì, em nói anh đẹp trai quá thôi – cô vội lấp liếm
 -Anh biết anh đẹp đó giờ rồi – anh tự sướng
 -Xì, ảo tưởng – cô bĩu môi
 -Ăn lẹ đi, hồi cho ở nhà giờ - anh hăm dọa
 -Biết rồi, khổ lắm nói mãi – cô nói rồi ăn tiếp

-Anh và cô nắm tay nhau đi dạo trên con đường nắng vàng, tạo nên một bức tranh thật lung linh và kì ảo, anh và cô nói đủ thứ chuyện, trên trời dưới đất, mặc kệ những ánh nhìn đầy ngưỡng mộ của mấy người đi đường...

-Em thấy sao - anh hỏi

-Đẹp lắm luôn – cô cười, anh mỉm cười nhẹ

-Ăn kẹo bông gòn không – anh hỏi

-Ăn để em đi mua cho – cô cười hì hì rồi chạy vọt đi, do cô mãi chạy qua đó nên không nhìn đường, liền có chiếc xe đang chạy với tốc độ nhanh, không những người đó không giảm mà còn tăng ga hơn nữa, nhằm đâm thẳng vào cô, cô nhìn qua hoảng sợ khi biết chiếc xe gần tới mình, chân cô như chôn tại chỗ, cô nhắm mắt chờ đợi, vì cô biết thoát cũng không được, nhưng không biết từ đâu có người đẩy cô ra và “RẦM”. Hoàn hồn lại, cô mới biết mình bị anh đẩy ra, và anh đã bị tông.

-KHÔNG – cô hét rồi chạy lại phía anh, nơi anh đang nằm dưới một vũng màu đỏ tươi

-Anh tỉnh lại đi, đừng làm em sợ mà – cô ôm anh hét lên

-Gọi cấp cứu đi – cô hét, cô hận những người này biết bao, thấy tai nạn không lo gọi xe cấp cứu, mà cứ lo đứng nhìn, rồi chỉ trỏ,, đúng là xã hội này thật tàn nhẫn và lạnh lùng mà! Họ thật sắc lạnh....

-Cô ngồi trước phòng cấp cứu, đôi mắt trở nên vô hồn, mama anh bị ngất nên đưa vào viện nằm dưỡng bệnh rồi, baba anh cũng ở lại chăm sóc ama anh, my nắm tay cô an ủi, kiệt dựa lưng vào tường thở dài

-Bác sĩ anh/cậu ấy sao rồi – cô, my và kiệt đồng thanh

-Cô cậu là người nhà của bệnh nhân – bác sĩ

-Vâng – cô

-Trước đây, bệnh nhân từng bị trúng đạn và may mắn sống được, nhưng lại bị mất kí ức về một người phải không – bác sĩ

-Dạ phải – cô

-Lần này bệnh nhân bị tai nạn, may mắn là không ảnh hưởng gì, nhưng..... – bác sĩ ngừng lại

-Nhưng sao ạ - cô

-Nhưng phần kí ức đó có thể cậu ấy sẽ nhớ lại sau khi tỉnh, chỉ có điều nếu cậu ấy cố nhớ sẽ khiến cậu ấy đau đầu dữ dội lắm, có thể đau đến các dây thần kinh căng ra và có thể bị ảnh hưởng nghiêm trọng, có thể dẫn đến bị đứt dây thần kinh – bác sĩ ôn tồn nói (t/g: tg bịa ra vụ đứt dây thần kinh á :3 chứ ngoài đời chắc không có vụ này đâu)

-Vậy phải làm sao để anh ấy không nhớ lại – cô lo lắng

-Điều duy nhất, là cái người mà bệnh nhân đã quên đi đó, hãy đi xa, đừng để cậu ấy gặp, như thế không tiếp xúc sẽ khiến cậu ấy không nhớ lại quá khứ, và sẽ an toàn hơn – bác sĩ nói rồi bỏ đi, cô như chết lặng, có nghĩa là cô sẽ rời đi, rời xa anh sao? cô lững thững đi vào phòng bệnh, kéo ghế ngồi xuống..

-Anh à? Em xin lỗi, vì em cả, nếu lúc đó em không chạy đi thì anh không ra nông nỗi này, nếu lúc đó em can đảm chạy nhanh qua lộ thì anh đã không xô em ra và đã không ra nông nỗi này, lỗi là ở em, do em mà ra hết, tại em tất cả là vì em, mọi sự là vì em, em xin lỗi – cô bật khóc

-Anh à? Em làm sao đây, làm sao đủ dũng khí để rời xa anh đây, em thật không làm được, nhưng nếu em không đi anh sẽ nguy hiểm tính mạng, em không thể ích kỉ được, em xin lỗi, em sẽ ở bên cạnh anh những ngày này, đến khi anh tỉnh em sẽ rời đi – cô khóc, my ôm cô an ủi, my cũng thật đau lòng, sao tình cảm của họ trở trêu đến vậy....

-Anh sao vậy kiệt – my thấy kiệt cứ nắm chặt tay tức giận thì hỏi

-Anh đã điều tra về vụ tai nạn và biết được đó không phải vô tình, mà bị sắp đặt – kiệt tức giận nói

-Gì chứ? Anh bảo sắp đặt sao, có nghĩa là mục tiêu của họ nhắm vào tôi – cô ngạc nhiên

-Đúng vậy – kiệt

-Ai – my cảm phần

-Bạch Gia Hân – kiệt gần từng chữ

-Sao? cô ấy lương thiện đến vậy mà – cô ngạc nhiên

-Lương thiện nhưng tình yêu sẽ khiến họ mù quáng – my nói

-Anh định làm gì Hân – cô

-Bắt cô ta trả giá – kiệt

-Không xin anh, đừng bắt hân trả giá, cô ấy là người tốt, rất tốt, chỉ vì tình yêu nên cô ấy mới đánh mất lí trí thôi, tôi tin cô ấy cũng hối hận lắm rồi, nên anh đừng bắt cô ấy trả giá, cứ để mọi chuyện trôi qua đi, cứ xem như đây chỉ là tai nạn – cô nói như cầu xin

-Nhưng.... – kiệt

-Xin anh đấy – cô chấp tay cầu xin

-Được rồi, bỏ qua vậy – kiệt tuy tức giận nhưng thấy cô cầu xin nên thôi, vả lại cô nói đúng, hân chắc chắn rất hối hận bởi vì bản tính cô ấy rất lương thiện, chỉ vì tình yêu nên cô ấy mới mù quáng, thôi thì xem như cho cô ấy cơ hội để sửa chữa vậy.....mọi người đầu hay bên ngoài có người đã nghe hết câu chuyện.....

-“Xin lỗi chị – Phạm Ngọc Trân, em sai rồi, chị tốt thật” – rồi quay lưng bỏ đi, người đó là hân đấy ạ, hân đã rất hối hận vì những việc làm đó, nên mới định đến thăm anh và xin lỗi, không ngờ nghe được câu chuyện này, hân càng cảm kích cô hơn, hân sai rồi và hân quyết định sẽ quay về Hàn.....

-Trân, hân định quay về Hàn – kiệt chạy vào nói với cô

-Gì? Chờng nào đi – cô nói

-15p nữa chuyến bay cất cánh – kiệt

-Tôi phải đến đó – cô

-Tôi đưa cô đi – kiệt

-Ok – cô

-Cô với kiệt, chạy khắp sân bay để tìm Hân, cuối cùng cũng thấy

-Hân – cô kêu rồi chạy vội lại

-Hả, sao chị lại ở đây – hân ngạc nhiên

-Sao em lại đi – cô thở dốc nói (xưng chị em là do cô 25t rồi, hân chỉ mới 23 tuổi à)

-Em thấy mình thật hổ thẹn, em xin lỗi chị với anh Phong nhiều lắm – hân cúi đầu nói

-Không sao đâu, em đừng tự trách, em đừng đi có được không – cô năn nỉ

-Em... em không có mặt mũi để ở lại – hân khóc

-Ngoan, mọi chuyện qua rồi, cứ xem như chưa từng tồn tại, cứ để thời gian nhấn chìm nó đi – cô cười

-Em cảm ơn chị, chị tốt lắm – hân cười tươi

-Em ở lại nha, chị sẽ xem em như em gái – cô cười
 -Vâng ạ, chị gái – hân cười tươi hơn, một nụ cười hạnh phúc, hân thấy mình thật thanh thản...
 -Về thôi 2 cô nương, tán gẫu quài – kiệt này giờ bị bơ lên tiếng
 -À về thôi, em dọn qua nhà anh chị luôn nghe – cô cười
 -Vâng – hân mỉm cười, lên xe cùng cô về, khi lên xe, cô quay mặt qua giả vờ như nhìn ra đường nhưng thật ra cô lại nghĩ đến chuyện của anh, cô nở nụ cười chua xót, lúc này cố lắm cô mới cười tươi được,,nhưng trong nụ cười đó vẫn phảng phất một tí đau thương.....

40. Chương 40: Anh Trai

-Cô ra tiệm hoa để mua hoa về, đặt lên trên đầu giường của anh, đang đi cô đụng trúng một người....
 -Xin lỗi – cô
 -Không sao – người đó cười
 -Ừ, vậy tôi đi – cô nói
 -Em lạnh lùng quá nhỉ - người đó
 -Ừ - cô
 -Làm quen nha – người đó
 -Tùy – cô
 -Tôi tên Ngô Thanh Bình, tổng gđ Ngô thị - bình cười
 -Phạm Ngọc Trân – cô
 -Anh có thể nhận em là em gái không, anh thấy thích em lắm, đương nhiên chỉ đương thuần ở tình anh trai em gái thôi – bình cười
 -Em gái? – cô ngạc nhiên
 -Ừ, sao? – bình cười
 -Cũng được – cô mỉm cười
 -Ok em gái, em nhiều tuổi rồi – bình cười
 -Nếu nhận là em gái rồi, thì phải tự tìm hiểu chứ - cô cười rồi đi về bệnh viện, bình lắc đầu “đứa em gái này, thật là..... để xem anh trai xử em ra sao”. Cô cười nhẹ, có anh trai cũng tốt...
 -Giới thiệu nhân vật:
 Ngô Thanh Bình – 30 tuổi, đẹp trai, tốt bụng, là tổng gđ công ty Ngô thị thứ 6 tg, là anh trai kết nghĩa của nó, thương yêu nó lắm....

 -Anh tỉnh lại đi, ngủ quài, anh lười biếng lắm anh – cũng như thường lệ, cô ngồi nói chuyện với anh. Đột nhiên, tay anh cử động, cô vội vàng bấm nút kêu bác sĩ
 -Anh ấy sao rồi bác sĩ – cô hốt hoảng
 -Tiến triển tốt, có lẽ tối nay sẽ tỉnh – bác sĩ mỉm cười, rồi bỏ đi, cô vui mừng chạy vào phòng anh, nhưng lòng lại thoáng buồn, cô sắp xa anh rồi....

-Anh sao rồi – cô

-Khỏe rồi – anh mỉm cười

-Anh....nhớ gì chưa – cô lo lắng

-Không, nhưng sắp rồi, anh đang cố gắng nè – anh cười

-Không , xin anh đừng nhớ - cô nói bằng giọng yếu ớt

-Em sao vậy – anh khó hiểu

-À không sao – cô cười

-Ờ - anh

-Sau 1 tuần, cuối cùng anh cũng được xuất viện rồi,, về tới thì thấy Hân đang xem phim

-Em sao ở đây – anh khó chịu

-Em được chị gái mời đến đây nè – hân nháy mắt tinh nghịch

-Chị gái? – anh ngạc nhiên

-Đấy – hân chỉ cô rồi nói tiếp – chị gái kết nghĩa, há há

-Gớm – anh bĩu môi

-Hehe, anh coi chừng đấy nhé, nếu mà ngược đãi em thì em sẽ cho anh de luôn, bởi vì em sẽ là người chọn anh rể, chồng tương lai cho chị 2 nên đừng đặt tội với em haha – hân cười trêu chọc

-Em... - anh tức giận, đúng là, không phải chị em ruột nhưng sao cái tính chọc tức người khác giống nhau đến thế....

-Thôi cho tôi can, mệt ghê – cô bó tay luôn

-Cô đứng ở cửa sổ, anh mở cửa bước vào, cô cất tiếng hát, cô không biết anh vào nha....

-Ghét con tim em đã thuộc về ai

Mà sao chẳng khi nào nghe lời em

Yêu đại khờ....dù có khi...

Giả vờ không yêu....nhưng đau lòng...

(Giả vờ nhưng em yêu anh – Miu lê)

-Tâm trạng thế - anh ôm cô

-Ừ - cô cười, một nụ cười vẫn phẳng phất đau thương

-Anh nhớ em – anh cười, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn, cô cũng đáp trả.....

-Cạch...

-Chị 2 em có chuyện muốn nói – hân mở cửa bước vào, thấy cảnh cô với anh đang hôn nhau mãnh liệt thì:

-AAAAAA – hân hét, làm cô và anh giật mình buông ra...

-Em,.em...vào kiểm chị có..gì..không – cô lấp bắp, ngượng đỏ hết cả mặt

-À không có gì, xin lỗi vì đã phá đám anh chị, em ra ngay đây, tiếp tục đi nhé, ghê quá, há há – hân cười trêu rồi vọt ra chứ ở đó hồi không toàn mạng

-Ngại chết đi được – cô nói

-Có gì đâu mà ngại – anh cười ôm cô vào lòng, đặt cô dưới thân anh, rồi hôn lên môi cô sau đó trượt xuống cổ..... (t/g: các bạn tự tưởng tượng tiếp đi nhé)

41. Chương 41: Cô Là Một Đứa Con Gái Lẳng Lơ

-Hey, anh trai – cô cười

-Anh tìm hiểu được rồi nhé – bình cười

-Xì, gồm – cô cười

-Em đang quen với Phong – bình

-Ờ - cô cười buồn

-Sao vậy – bình

-Em có chuyện nhờ anh – cô

-Nhờ anh? – bình

-Ừ - cô

-Chuyện gì vậy? – bình

-Đóng kịch – cô

-Đóng kịch? – bình

-Cô quyết định rồi, cô sẽ đi, những ngày qua là kỉ niệm cuối cùng của anh và cô rồi, đó là kỉ niệm đẹp, mà có lẽ không bao giờ cô quên được, cô sẽ làm anh hiểu lầm rồi mới ra đi, quyết định này thật khó khăn, nhưng vì tính mạng của anh, cô sẽ chịu đựng được,...

-Cô liên tục giả vờ ra ngoài, sáng sớm đi tối mới về, kéo dài hết 3 ngày, anh thấy lạ liền đi theo xem cô làm gì... Cô thừa biết anh đi theo chứ, cô cười chua xót...

-Diễn thôi – cô nói nhỏ với bình, bình hiểu ý gật đầu nhẹ...

-Anh đợi em lâu chưa – cô nũng nịu

-Lâu lắm rồi – bình ôm cô

-Xin lỗi, tại em phải trốn ra khỏi nhà nữa – cô

-Anh bảo rồi, dọn qua ở với anh đi, không chịu – bình

-Em cũng muốn lắm chứ, em muốn gần anh thôi hà – cô ôm bình

-Ngốc, dù gì em là của anh rồi, thân thể lẫn trái tim – bình cố ý nói to

-Ấy, kì cục – cô, bình giả vờ cúi xuống, nhìn ở góc độ anh là họ đang hôn nhau, nhưng thực chất bình chỉ cúi như đang hôn chứ không có hôn.... Anh như chết lặng, cô với hấn ta... cô là người vậy sao? một đứa con gái lẳng lơ, anh tiến gần cô

-Hạnh phúc thật – anh cười chua xót

-Anh biết rồi thì thôi vậy, chia tay nào, tôi yêu anh ấy – cô ôm tay bình

-Cô là một đứa con gái lẳng lơ – anh đau khổ nói

-Tôi là vậy, anh thật ngu ngốc, nghĩ sao tôi lại yêu anh – cô

-CHÁT – anh tát cô

-Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa – anh đau lòng quay đi, khi thấy anh đã đi khuất, cô thụp xuống khóc nức nở, anh tát cô sao? đau lắm, nói ra những lời đó cô cũng như bị ai đó bóp nghẹn con tim nhói, đau, chua xót..... bình ôm cô an ủi

-Em hối hận không? Vẫn còn kịp – bình

-Không, vì anh ấy em chịu được hết – cô cười đau khổ

-Ừ, chừng nào em đi – bình

-Em không biết, chắc mai em đi – cô

-Ừ, mai anh tiễn em, giờ về thôi – bình dịu cô, cô khóc, đau thật, rất khó thở

42. Chương 41: Cô Là Một Đứa Con Gái Lãng Lơ

-Hey, anh trai – cô cười

-Anh tìm hiểu được rồi nhé – bình cười

-Xì, gồm – cô cười

-Em đang quen với Phong – bình

-Ồ - cô cười buồn

-Sao vậy – bình

-Em có chuyện nhờ anh – cô

-Nhờ anh? – bình

-Ừ - cô

-Chuyện gì vậy? – bình

-Đóng kịch – cô

-Đóng kịch? – bình

-Cô quyết định rồi, cô sẽ đi, những ngày qua là kỉ niệm cuối cùng của anh và cô rồi, đó là kỉ niệm đẹp, mà có lẽ không bao giờ cô quên được, cô sẽ làm anh hiểu lầm rồi mới ra đi, quyết định này thật khó khăn, nhưng vì tính mạng của anh, cô sẽ chịu đựng được,...

-Cô liên tục giả vờ ra ngoài, sáng sớm đi tối mới về, kéo dài hết 3 ngày, anh thấy lạ liền đi theo xem cô làm gì... Cô thừa biết anh đi theo chứ, cô cười chua xót...

-Diễn thôi – cô nói nhỏ với bình, bình hiểu ý gật đầu nhẹ...

-Anh đợi em lâu chưa – cô nũng nịu

-Lâu lắm rồi – bình ôm cô

-Xin lỗi, tại em phải trốn ra khỏi nhà nữa – cô

-Anh bảo rồi, dọn qua ở với anh đi, không chịu – bình

-Em cũng muốn lắm chứ, em muốn gần anh thôi hà – cô ôm bình

-Ngốc, dù gì em là của anh rồi, thân thể lẫn trái tim – bình cố ý nói to

-Ấy, kì cục – cô, bình giả vờ cúi xuống, nhìn ở góc độ anh là họ đang hôn nhau, nhưng thực chất bình chỉ cúi như đang hôn chứ không có hôn.... Anh như chết lặng, cô với hẳn ta... cô là người vậy sao? một đứa con gái lẳng lơ, anh tiến gần cô

-Hạnh phúc thật – anh cười chua xót

-Anh biết rồi thì thôi vậy, chia tay nào, tôi yêu anh ấy – cô ôm tay bình

-Cô là một đứa con gái lẳng lơ – anh đau khổ nói

-Tôi là vậy, anh thật ngu ngốc, nghĩ sao tôi lại yêu anh – cô

-CHẤT – anh tát cô

-Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa – anh đau lòng quay đi, khi thấy anh đã đi khuất, cô thụp xuống khóc nức nở, anh tát cô sao? đau lắm, nói ra những lời đó cô cũng như bị ai đó bóp nghẹn con tim nhói, đau, chua xót..... bình ôm cô an ủi

-Em hối hận không? Vẫn còn kịp – bình

-Không, vì anh ấy em chịu được hết – cô cười đau khổ

-Ừ, chừng nào em đi – bình

-Em không biết, chắc mai em đi – cô

-Ừ, mai anh tiễn em, giờ về thôi – bình dịu cô, cô khóc, đau thật, rất khó thở

43. Chương 42: Yêu Sao? Chắc Vậy Rồi

-Cô đang đứng ở sân bay, cô sẽ qua Hàn, nhìn lần cuối quê hương, nơi mà cô sinh ra, nơi mà có biết bao kỉ niệm vui buồn đau thương.... Cô thở dài rồi kéo vali:

-Em qua đó giữ gìn sức khỏe – bình ôm cô

-Ừ em cảm ơn, tạm biệt – cô cười

-Tạm biệt, bên đây ổn thỏa anh sẽ qua đó bầu bạn với em, 3 tuần nữa anh qua – bình

- Ừ - cô cười, rồi bước lên máy bay.... Bình nhìn theo, lắc đầu.....

-Anh, anh biết gì chưa – hân chạy vào nhà hét lên

-Gi – anh lạnh lùng, từ lúc biết cô là người như vậy, anh lao vào rượu bia,, đua xe, say xỉn suốt ngày, sau đó bị phạt mắng ột trận, anh mới thức tỉnh, lại điên cuồng lao vào công việc, từ lúc đó, anh trở thành người khác, lạnh lùng.....

-Chị hai đi rồi – hân nói

-Đi đâu? Dọn đồ qua ở với tên kia chứ gì – anh nhếch môi khinh bỉ

-Không, chị ấy đi qua nước ngoài luôn rồi – hân hét, nước mắt giàn giụa, bữa đó có nghe anh kể nhưng hân không tin chị hai cô là người như vậy.....

-Nước ngoài? – anh ngừng động tác đánh máy lại hỏi

-Ừ, là nước ngoài đó, chị đi một mình – hân khóc

-Không phải với tên kia – anh

-Không – hân

-Mặc xác cô ta đi, chắc đi tìm người tình khác thôi, lẳng lơ – anh khinh bỉ, nhưng ruột gan cứ nóng lên, cô đi đâu chứ

-Chị ấy không phải loại đó, anh đừng nói vậy – hân nói rồi đi ra ngoài, hân thấy thật mệt mỏi, cô đi đâu được chứ, không có cô hân thấy mình thật lạc lõng, thật cô đơn, hân suy nghĩ không may đụng trúng một người...

-Á xin lỗi – hân rối rít xin lỗi

-Không sao – người này là bình đấy

-Ừ, vậy tui đi trước đây – hân nói rồi bước đi nhưng bị bình kéo lại

-Cô khóc hả - bình

-Liên quan gì đến anh – hân nói

-Đương nhiên là không liên quan rồi – bình nhún vai

-Vậy cảm phiền buông tui ra được chứ - hân

-Ok, nếu cô buồn tui sẽ bên cạnh cô nghe cô giải bày tâm sự, tui đang rảnh – bình

-Anh tốt vậy sao – hân

-Đương nhiên, tui đếm đến 3 cô không cần thì tui đi, 1.....2.... – bình bắt đầu đếm

-Ok tui cần anh – hân

-Sao? giờ cô muốn đi đâu – bình

-Bar – hân

-Bar? Xem ra cô buồn dữ lắm – bình ngạc nhiên

-Đi, nói nhiều – hân bực dọc

-Nè, cô say rồi đó – bình không cho hân uống

-Tôi muốn uống, uống để tui thấy mình bớt cô đơn và lạc lõng hơn – hân nói

-Ngớ ngẩn – bình cười

-Ngớ ngẩn? – hân

-Lí do đó mà cô cũng đòi uống bằng sống bằng chết sao, trẻ con – bình

-Anh biết gì mà nói chứ, uống đi – hân uống, cô say mềm, bình cũng không kém, nhưng bình tỉnh táo hơn hân, đưa hân về nhà mình, đắp chăn cẩn thận rồi định đi ra ngoài nhưng hân lại nắm lại, hân chủ động hôn bình, bình ngạc nhiên, nhưng do có rượu nên cũng không thể khổng chế, đặt ngược hân lại dưới thân rồi hôn lên môi hân, du ngoạn khắp cơ thể hân.....

-ÁAAAAA – hân hét lên

-Um sùm quá, ngủ đi – bình bịt tay

-Anh làm gì tui vậy hả, tên biến thái kia – hân khóc, đời con gái của cô coi như thuộc về tay một kẻ mới quen rồi, huhu

-Nè, cô chủ động trước nghe – bình

-Tui chủ động sao? đùa – hân hét

-Mệt quá, ngủ đi – bình

-Anh....coi như chuyện này chưa từng xảy ra, coi như không có gì, tôi với anh chỉ là người xa lạ - hân hết rồi vào thay đồ, sau đó chạy ra khỏi nhà bình.... Bình cười nhẹ

-3 tuần sau....

-Bình chuẩn bị lên máy bay để bay sang Hàn với cô, thì lại vô tình gặp lại hân...

-Chào, lâu quá không gặp – bình cười

-Anh định đi đâu sao – hân nhìn hành lí của bình hỏi

-Ừ, qua nước ngoài, có lẽ lâu lắm sẽ quay lại – bình

-Lâu sao? bao lâu – hân

-1 năm 2 năm 3 năm thậm chí 5 năm 10 năm – bình

-Lâu thế sao – hân nghe bình nói vậy thấy rất buồn, không hiểu sao nơi trái tim cứ nhói lên....

-Ừ, tạm biệt – bình nói rồi bắt taxi đến sân bay luôn, bỏ lại hân cười chua xót

-Yêu sao? Chắc vậy rồi – Hân tự thì thầm với bản thân, thở dài rồi rảo bước về nhà....

-

44. Chương 43: Tổ Tình Bằng.....tin Nhắn

-Đã 2 tuần trôi qua, hân không gặp bình, hân thấy thật khó chịu, giờ hân mới biết mình yêu Bình thật rồi! nhưng yêu sao? có tác dụng gì? Hân biết bình sẽ không yêu hân, tình cảm đơn phương này hân sẽ chôn vùi,tình cảm này mới chớm nở thôi, sẽ nhanh quên được thôi....

-Hân nè – anh bước vào, vẫn bộ mặt lạnh lùng đó

-Dạ gì vậy – hân

-Anh chuyển công tác qua Hàn, em ở đây hay về hàn luôn – anh

-Về hàn ạ - hân

-Ừ, chuẩn bị đi rồi tối nay chúng ta đi – anh

-Vâng – hân lên phòng, anh thở dài, anh thực sự nhớ cô lắm! anh cố lao vào công việc để quên đi hình bóng của cô, nhưng không hình bóng đó càng rõ nét hơn, anh cảm thấy mình thật bất lực....

SEOUL – Hàn quốc

-Hân đã về tới nơi lúc 3g sáng, đánh giấc tới giờ luôn, hân thay bộ váy rồi rảo bộ....

-Đang đi, chân hân đột nhiên dừng lại, ai đằng kia, giống hệt như chị của cô vậy, phải chính là chị. Hân nhanh chóng chạy lại

-CHỊ - hân hét, cô quay lại thì ngạc nhiên vô cùng, hân sao lại ở đây

-Hân – cô

-Là chị rồi, chị sao lại qua đây, em nhớ chị lắm – hân mừng rỡ ôm cô, không để ý đến sắc mặt nhợt của cô

-Chị sao vậy – hân buông vội cô ra

-Chị.... – cô không biết giải thích sau

-Chị có thai sao – hân ngạc nhiên

-Ừ - cô ngậm ngùi đáp

-Với ai? – hân, cô chưa trả lời thì có giọng khác chen vào:

-Trân, anh mua về rồi – bình bước lại, ngạc nhiên khi hân ở đây, hân cũng vậy, hân cười chua xót, hóa ra bình và chị cô đã là vợ chồng, chị cô còn đang mang thai nữa. Trớ trêu thật!

-Hân – bình

-Ừ, chào – hân cố cười, một nụ cười gượng gạo

-Sao em qua đây – bình

-Đi với anh Phong – hân nói, liếc xem thái độ của cô, cô nghe đến tên Phong thì run bần bật, anh qua đây làm gì chứ?

-Em với Phong qua đây làm gì – bình lo cho cô

-Anh phong chuyển công tác, còn em thì về nhà, nhà em vốn ở đây mà – hân

-Ồ - bình

-Thôi tạm biệt – hân cố bước thật nhanh, để không cho bình thấy những giọt nước mắt đang rơi, hân thấy mình như sắp ngã khụy, hân đau lắm! Hân bật cười chua xót... Yêu sao? Thứ xa xỉ

-Anh – cô lo lắng kêu

-Không sao đâu em gái – bình trấn an

-Mà hân thích anh đấy – cô cười

-Gì? – bình ngạc nhiên

-Em thấy thái độ của hân, rất buồn, nụ cười lại gượng gạo, bước đi cũng rất nhanh, nhưng em vô tình thấy hân khóc – cô

-Khóc sao? – bình

-Ừ, có lẽ hân hiểu lầm em với anh là vợ chồng – cô cười

-Cô gốc đó – bình lắc đầu, cũng phì cười

-Hân ngồi khóc trên giường, thì điện thoại có tin nhắn, hân mở lên xem:

-“Anh, Bình đây, chuyện của trân có lẽ em hiểu lầm rồi, anh và trân là anh em kết nghĩa, còn việc trân mang thai, xin em đừng nói với Phong, bởi vì đó là con cậu ấy” – Hân đọc thì rất ngạc nhiên, mỉm cười, bình và chị cô chỉ là anh em, và đứa con chị cô đang mang cũng là con Phong.....

-“anh giải thích với tôi làm gì” – hân giả vờ không quan tâm

-“vì anh biết có người đau lòng haha”

-“đồ điên, ai đau lòng chứ”

-“em haha”

-“tên xấu xa kia, ai thèm chứ, hứ”

-“giỡn thôi, hân nè”

-“gì”

-“anh yêu em”

-“anh nói cái gì”

-“Ừ anh yêu em, rất rất yêu, làm bạn gái anh nhé”

-“không”

-“why”

-“because người ta tỏ tình tặng hoa, ở nơi lãng mạn, còn anh thì lại tỏ tình bằng..... tin nhắn, nghĩ sao em đồng ý chứ”

-“cô nương này”

-“giỡn thôi, hì em đồng ý, bởi vì em chỉ quan trọng tình yêu anh dành cho em thôi, còn những thứ đó không quan trọng”

-“em chính thức là bạn gái anh rồi đó”

-“biết rồi ba, anh mà lén phén với con nào, em giết chết anh”

-“dạ rõ ạ, thôi ngủ đi cô, ngủ ngon” - “G9” – hân mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng cô cũng được đền đáp, bình cũng yêu hân, hân nằm xuống để ngủ, nhưng không tài nào ngủ được, cứ lẩn qua lẩn lại trên giường, bình cũng vậy. Thế là cả 2 thức đến gần sáng mới ngủ được.....

45. Chương: Tác Giả Có Điều Muốn Nói

Lúc này, mình định vào để xem các bạn có bình luận gì mới không, có góp ý gì không, để mình biết mà sửa chữa. Nên mình lên google bấm “Vịt nhỏ xấu xí em là của tôi sản truyện” nhưng bấm lộn chữ sản truyện thành ss truyện, cũng nhờ vậy mà mình biết được một điều là truyện của mình lại có trên ss truyện, nhưng mình chỉ đăng lên sản truyện thôi. Vì thế, nếu bạn nào lấy truyện của mình từ sản truyện để đăng lên ss truyện thì mình mong bạn đó xóa đi. Mình không thích điều đó đâu! Mong các bạn tôn trọng mình một chút, đừng lấy truyện mình đăng lên các trang khác

Thân@@@

Xin lỗi các bạn về việc mình đăng truyện hơi chậm hay chương quá ngắn, do mình không có thời gian nhiều. Mong các bạn thông cảm, mình sẽ cố gắng đăng thường xuyên và chương dài hơn. Yêu các bạn nhiều!! <>

46. Chương 44: Ừ Tôi Là Vậy Đó

-Cô vô cùng lo lắng, anh qua đây rồi, nếu gặp lại anh cô không biết sẽ có đủ dũng khí để bỏ đi xem anh như người xa lạ không, hay cô sẽ chạy lại ôm anh mất vì cô nhớ anh. Cô thực sự vô cùng lo lắng!

-Cốc....cốc....

-Vào đi – cô nói

-Cách....

-Chị - hân cười tươi bước vào

-Ừa hân, em qua hỏi nào vậy – cô ngạc nhiên

-Dạ mới tới – hân

-Em qua bằng gì – cô

-Dạ bình chở em qua – hân ngại ngần nói

-Ghé nha, bình chở em qua, ngọt ngào dữ - cô trêu

-Chị trêu em quài – hân đỏ mặt

-Chừng nào cười? – cô cười

-Chùng nào chị với anh phong cưới, em sẽ cưới – hân cười, cô thoáng buồn, cưới sao? Chuyện đó chắc không thể nào rồi.

-Á em xin lỗi, chị đừng buồn – hân nhận ra mình nói quá nên vội vàng xin lỗi

-Không sao – cô cười buồn

-Chị định giấu anh Phong về chuyện đứa con này sao – hân

-Nếu không giấu, chị phải làm sao đây – cô nói như sắp khóc

-Chị đừng buồn, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, đâu sẽ vào đấy – hân ôm cô an ủi

-Ừ chị biết rồi – cô cười

-Thôi chị em mình đi shopping đi – hân đề nghị

-Ok, chị đi để mua đồ sơ sinh nữa – cô

-Sớm thế - hân

-Mua sớm chớ tới đó đủ thứ chuyện phải lo, không có thời gian đâu, với lại bụng chị chưa lớn lắm đi mua cũng dễ - cô

-Ồ, vậy đi – hân

-Chị qua đây mua nè, đồ đẹp quá trời – hân reo như con nít

-Cô nương này, bó tay luôn, cứ như con nít í – cô bật cười

-Em mà – hân cười

-Thôi mua – cô phải lắc đầu luôn

-Chị bộ này đi – hân đưa một bộ

-Em này,, mua cho trẻ sơ sinh mà, em lấy bộ đó là 3 4 tuổi rồi – cô nhăn mặt

-Á em quên – hân gỡ đầu ngượng ngùng

-Bộ này đi – cô

-Ồ được á – hân cười

-Qua kia nữa đi chị - hân kéo cô đi

-Từ từ,, chị đang mang thai em lôi kéo dữ vậy – cô

-Hi, em quen rồi – hân cười

-Cái cô này – cô lắc đầu

-Sau nửa tiếng, cuối cùng cô cũng chọn xong hết, ngồi ăn kem cùng hân...Hân tíu tít đủ chuyện, làm cô phải lắc đầu, cái cô nương này, thật là.....

-Chị về thôi – hân

-Ừ trẻ rồi – cô cười

-Đi thang máy hay thang cuốn chị - hân hỏi

-Thang máy đi em, thang cuốn chị sợ bất cẩn té – cô nói

-Dạ, vậy qua bên thang máy nào – hân

-Ừ - cô cười

-Chà, kiểu này chờ hơi lâu nha – hân

-Sắp rồi, cầu nhàu quài cô – cô cười, đi với hân cô thấy rất vui vẻ.....

-Ting...

-A thang máy mở rồi, vào chị - hân kéo cô vào, cô chuẩn bị bước vào thì bất động, hân lo lắng nhìn cô, còn người kia vô cùng ngạc nhiên, vâng cô gặp anh rồi, điều cô lo sợ là đây, nhìn khuôn mặt này cô muốn chạy đến để ôm lắm, nhưng không thể, người xa lạ mà, anh đã xem cô là loại con gái lẳng lơ rồi, chắc anh đang rất kinh tởm cô, cô thấy mắt mình cay cay, phải cô đang khóc. Còn anh, gặp cô, rất ngạc nhiên, người con gái nào, ,anh nhớ hằng đêm, người con gái này anh mong đợi bao ngày, nhưng cũng chính người con gái này anh vô cùng căm hận, vô cùng kinh tởm...

-A...nh.. – hân

-Em sao ở đây? – anh hỏi hân

-Dạ em đi shopping – hân

-Sao em lại đi với loại con gái này, đi chung sẽ khiến em bị sỉ nhục đó – anh khinh bỉ nói

-Anh nói gì vậy – hân khó chịu

-Anh nói sự thật thôi, loại con gái này không xứng để em đi chung đâu, thật kinh tởm – anh chế giễu, cô vẫn im lặng

-Anh im đi, anh biết gì mà nói, chị ấy đang có thai đó – hân buột miệng nói, cô liền nắm chặt tay hân, nếu không chắc hồi hân sẽ nói ra hết...

-Có thai? – anh ngạc nhiên

-Ừ - lỡ rồi thì chịu thôi

-Thật đáng khinh bỉ mà, chắc cha đứa bé là ai cũng không biết đâu nhỉ, quá nhiều người mà, sao biết được – anh mỉa mai

-Anh im đi, anh có biết cha đứa bé chính là..... – hân suýt nữa nói ra liền bị cô chặn lại.....

-Đúng, anh nói đúng, tôi cũng không biết cha đứa bé là ai nữa, bởi vì tôi quen quá nhiều người mà – cô nói

-Cô thật khiến người khác cảm thấy kinh tởm, đúng là loại con gái lẳng lơ dơ bẩn, tởm thật – anh khinh bỉ, anh rất đau lòng vì những lời nói đó của cô

-Ừ tôi là vậy đó, lẳng lơ đáng khinh bỉ - cô nói

-Biến đi, nhìn cô làm bẩn mắt tôi thêm – anh

-Ừ - cô nói rồi bước vội vào thang máy, hân đi ngang để lại cho anh một câu “anh sai rồi đó, anh sẽ phải hối hận” rồi vào thang máy với cô, anh không hiểu hân có ý gì, chỉ biết anh đang đau lòng vì lời nói của cô.... Khi thang máy đóng lại, cũng là lúc cô bật khóc, hân đau lòng ôm cô

-Chị đừng khóc – hân

47. Chương 45: Em Còn Yêu Tôi Không?

-Ghét con tim em đã thuộc về ai

Mà sao chẳng khi nào nghe lời em

Yêu đại khờ, dù có khi....

Giả vờ không yêu....

Nhưng đau lòng

(Giả vờ nhưng em yêu anh – miu lê)

-Cô vơ tay lấy chiếc ip6 bắt máy, giọng ngái ngủ:

-Alo – cô

-“Em thức dậy đi, đi khám định kì kìa – bình nhấc nhở”

-Ấ suýt em quên, thank you anh – cô bật dậy

-“Ừ, anh qua chở em đi nha – bình”

-Dạ khỏi, em tự đi được – cô từ chối

-“Ồ vậy cẩn thận nha em gái, anh đi chơi với hân” – bình vui vẻ

-E hèm – cô

-“Hihi, thôi bái bai em gái yêu quý – bình ngọt sớt”

-Dồn cả óc, ớn quá cha nội ơi – cô rùng mình

-“Haha, bye – bình”

-Ừ - rồi cô cúp máy luôn đi vào toilet thay đồ...

-Thai vẫn ổn định, cô khá yên tâm về điều đó, cô đi dạo để tâm trạng thoải mái hơn, thì vô tình gặp anh. Anh cũng đang đi dạo, 2 người 2 hướng đi ngược nhau, anh và cô đứng lại, 4 mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của cả 2 có sự nhung nhớ, sự yêu thương, sự đau lòng, căm thù..... Cô vội tránh ánh mắt của anh, anh nhếch môi, lạnh lùng bước qua cô như người xa lạ, cô vẫn đứng đó nhìn bóng anh xa dần, xa dần, rồi khuất hẳn đi, cô lại khóc, cô sợ ánh mắt đó của anh, cô sợ anh lạnh lùng bước qua như thế này, phải cô rất sợ, cô mệt mỗi lê từng bước nặng trĩu về nhà....

-Em và anh đã từng đi chung con đường

Thế mà giờ đây ta vô tình gặp nhau

Giữa dòng đời tấp nập.....

Ta nhìn nhau bằng ánh mắt xa lạ

Lướt qua nhau như người đứng ngược lối.....

-Alo baba con nghe – anh về tới nhà, thì baba anh gọi

-“Con chuẩn bị đi, tối nay chúng ta đi dự tiệc”

-Vâng – rồi anh cúp máy luôn, anh mệt mỗi ngã người về ghế sofa, anh thực sự rất nhớ cô, anh thực sự rất mệt mỏi, rất rất mệt mỏi

-Chào anh – baba anh bắt tay

-Chào, con trai anh lớn khôn rồi nhỉ, lại còn đẹp trai tài giỏi - người đó,,,, chính là chủ buổi tiệc

-Anh quá lời rồi – baba anh nhảm chán

-Baba – một người con gái xuất hiện, khá xinh

-Đây là con gái tôi, Tạ Thanh Trúc – ông Tạ gth

-Chào bác – trúc

-Chào con – baba anh gặt đầu cho có

-Chào anh – trúc quay qua anh

-Ừ - anh lạnh lùng, trúc bị vẽ đẹp của anh làm cho say mê, quyết sẽ làm mọi cách để có người con trai này

-Giới thiệu nv:

-Tạ Thanh Trúc – con gái tập đoàn đứng thứ 7 tg, tính tình cũng như các tiểu thư khác chảnh chọe, kênh kiệu, nham hiểm, nhưng lúc nào cũng tỏ ra mình thanh cao, hiền lành, cái này gọi là cáo đột lớp vỏ nè...

-Từ ngày xem mắt đó, trúc luôn bám riết anh, anh khó chịu nhưng cũng mặc kệ cô ta muốn làm gì thì làm....

-Anh, mình đi ăn đi – trúc

-Ừ - anh thờ ơ

.....

-Món này ngon nè, anh ăn đi – trúc

-Ừ - anh lạnh lùng

-Cô bước vào nhà hàng thì gặp anh ngồi với một cô gái khác, tim cô thất lại, nhói – 1 từ để diễn tả lúc này, anh cũng nhìn thấy cô, rồi lơ đi...

-Cô buồn bã bước ra khỏi nhà hàng, đi đến một bờ biển, cô đi dọc theo bờ biển, ở đây vô cùng lạnh, cô lại thấy cô đơn hơn, cô đứng nhìn xa xăm ra ngoài biển kia, mặc kệ gió đang đùa nghịch tóc mình. Sau khi rời nhà hàng, anh cũng đi lại biển, miên man suy nghĩ chợt anh thấy hình dáng bé nhỏ của cô, cô đang đứng nhìn ra biển, anh vô thức tiến lại gần...

-Thơ thần thế - anh đứng cạnh cô

-A..nh... - cô ngạc nhiên

-Sao? Hôm nay không đi với bồ à, đứng cô đơn thế - anh mỉa mai

-Anh đừng mỉa mai em như vậy, xin anh – cô thều thào

-Loại như cô, tưởng mình thanh cao lắm sao? Mà không cho người khác mỉa mai – anh

-Tùy anh, anh muốn nghĩ sao thì nghĩ – cô cúi mặt xuống, không cho anh thấy giọt nước mắt mình đang rơi, cô đau lắm... nhưng anh đã thấy giọt nước mắt đó rồi, tim anh thất lại....

-Đừng dỡ bộ mặt đó ra với tôi, tôi càng khinh bỉ cô thêm thôi – anh

-Anh...hận em lắm sao – cô

-Đúng, tôi hận cô, rất rất hận – anh hét

-Ừ, tốt nhất anh hãy hận em nhiều hơn – cô đau khổ nói rồi quay lưng đi, anh hét lên làm bước chân cô dừng lại

-Phải, tôi hận cô, hận trăm ngàn lần, nhưng tôi thấy mình thật bất lực, càng hận em tôi lại càng yêu em – anh hét

-Đừng yêu em, anh khổ đấy – cô

-Vậy em nói cho tôi nghe, làm sao để hết yêu – anh khụy xuống,, giọng đau khổ

-Em....không biết – cô khóc

-Em còn yêu tôi không? – anh hỏi

-Còn – cô

-Vậy tại sao em lại làm tôi đau khổ, làm tôi bị tổn thương, yêu tôi sao em lại đối xử với tôi như vậy, tại sao – anh

-Em không thể nói, xin lỗi – cô

-Xin lỗi? giả dối, tất cả là giả dối – anh hét, anh ôm đầu đau đớn, cô hốt hoảng chạy lại đỡ anh

-Anh anh sao vậy – cô lo lắng

-Tôi đau đầu – anh yếu ớt nói

-Anh đang nhớ gì phải không – cô hoảng loạn

-Đúng, tôi đang nhớ ra mọi chuyện , aaaaaa– anh đau đớn ôm đầu

-Ừ...ng...xin anh đừng nhớ, đừng lại đi, xin anh – cô hét, nước mắt giàn dụa

-Không, tôi càng muốn nhớ, muốn nhớ lại quá khứ để xem tôi đã làm gì em, để em phải đối xử với tôi như vậy, AAAAA – anh hét lớn hơn, mặt mày mồ hôi nhễ nhại

-Không, xin anh đẩy, anh đừng nhớ nữa, hãy quên quá khứ đi, quên cả em đi, như vậy anh sẽ tốt hơn, đừng nhớ mà , đừng nhớ - cô bật khóc nức nở

-Tôi muốn nhớ - anh ôm đầu đau đớn, nhưng anh lại quyết tâm nhớ ra quá khứ, đau đớn anh cũng chịu...

-Đừng mà, anh đừng nhớ, nguy hiểm đấy, xin anh, nghe em đi – cô ôm anh khóc

-Aaaaaaaaaaaaa – anh hét đau đớn, mặt cắt không còn giọt máu

-Anh sao vậy, đừng làm em sợ mà – cô ôm anh hỏi

-Tôi nhớ rồi, nhớ cả mọi chuyện – anh đau đớn nói, tất cả như thước phim quay chậm.....

-Anh – cô hoảng hốt, anh nhớ ra mọi chuyện, có nghĩa anh đang gặp nguy hiểm, không.....

-Tôi nhớ rồi – anh nói rồi ngất xỉu hẫng đi, cô hốt hoảng điện cấp cứu..

-Bác sĩ, anh ấy sao rồi – cô lo lắng

-Bệnh nhân nhớ ra quá khứ, nên đang gặp nguy hiểm – bác sĩ

-Vậy phải làm sao đây – cô khóc

-Tuy nguy hiểm nhưng dây thần kinh vẫn còn bình thường, nhưng tỉnh lại hay không thì chúng tôi không chắc – bác sĩ lắc đầu rồi bỏ đi, cô như chết lặng.....

-Anh, em đã bảo không được nhớ rồi mà,, tại sao vậy hả - cô hét

-Em nói anh đừng nhớ, nguy hiểm, tại sao anh lại cố nhớ chứ, tại sao – cô khóc

-Em xin lỗi, do em không tốt, nếu như em không đến bờ biển đó, không gặp anh, chắc anh không ra nông nỗi này rồi, lỗi do em, xin lỗi – cô bật khóc nức nở

1 tháng sau,....

- Do có phép màu nên anh đã tỉnh lại, cũng phục hồi trí nhớ về cô, anh cũng biết được lý do tại sao cô lại đối xử với anh như vậy, anh cũng gặp Bình để hỏi chuyện, bình cũng kể hết sự thật, nhưng riêng về đứa con là bình không nói là của anh, anh biết được sự thật vô cùng đau lòng, là do anh không hiểu cô, không tốt nên mới hiểu lầm cô, cô chỉ muốn tốt cho anh thế mà hết lần này đến lần khác anh mĩa mai cô, hết lần này đến lần khác sỉ nhục cô, chắc hẳn cô đau lòng lắm! kể từ khi cô biết anh tỉnh lại, cô cũng tránh mặt anh kể từ đó, làm anh điên cuồng tìm kiếm khắp nơi.....

1 năm sau,.....

-Tin tức về cô chỉ là con số 0, anh đã lục tung cả đất Hàn này lên, nhưng cũng chẳng tìm được, ngày ngày anh lao vào rượu bia, như người điên say rượu, trúc luôn bên anh, nhưng anh luôn chán ghét, anh không cho trúc bước vào phòng anh dù một bước. Điều này làm trúc điên người lên, cô gái đó là ai chứ, sao lại làm anh ra như vậy?

-

48. Chương 46: Tôi Sẽ Đợi

-Còn cô, cô đã đặt vé về Việt Nam, cô về quê ở với bama, bama cô rất cảm thông nên không trách mắng gì cô hết, ngược lại còn an ủi động viên cô...

-Con – mama cô

-Mẹ - cô

-Con buồn sao – mama cô

-Dạ chỉ buồn một chút thôi – cô cúi mặt xuống

-Con nhớ cậu ta nữa hả - mama cô quan tâm

-Dạ không – cô

-Đừng giấu mẹ, mẹ biết con nhớ cậu ta – mama cô

-Dạ con nhớ anh ấy – cô thừa nhận

-Con định giấu chuyện cậu ta là cha của đứa bé sao – mama cô

-Con không biết nữa – cô buồn

-Mẹ nghĩ con nên nói thật với cậu ấy biết đi, giấy cũng không gói được lửa, vả lại con muốn đứa bé khi sinh ra đời không có cha sao? Như vậy tội đứa bé lắm – mama cô

-Con.... – cô phân vân

-Con đừng như vậy, con nên nói đi, con muốn đứa bé khi sinh ra đã là đứa bé bất hạnh sao – mama cô

-Con không muốn – cô

-Ừ, vậy nói đi – mama cô

-Con biết rồi, mai con sẽ bay lại Hàn – cô

-Ừ - mama cô mỉm cười

-Cô đang đứng trước nhà anh, lấy hết can đảm bấm chuông,,.....

-Chào con, con tìm ai – một người phụ nữ chừng 60 tuổi

-Dạ con tìm anh Phong – cô rụt rè

-Ồ, con vào đi – người đó cười

-Vâng – cô đi theo vào

-Con vào đi – người đó

-Vâng, à bác khỏi đem nước cho con nha – cô cười

-Ừ - người đó cười hiền hậu rồi bước vào trong, cô thu hết can đảm gõ cửa

-Cốc...cốc....

-Cút hết cho tôi – anh hét vọng ra, cô lắc đầu, rồi mở cửa bước vào

-Cạch....

-Đã bảo cút rồi, sao còn dám bước vào, muốn chết hả - anh lạnh lùng, nghiêng răng nói

-Anh muốn đuổi em? – cô dựa vào cửa, lên tiếng, anh nghe cái giọng này, liền ngẩng mặt lên. Là cô, cô đang đứng trước mặt anh, anh vui mừng chạy lại ôm cô vào lòng

-Là em sao? Em về rồi hả, anh nhớ em lắm – anh ôm cô, giọng vui mừng

-Anh đó, làm gì vậy hả? nhìn phòng anh đi, như ổ chuột vậy – cô cười

-Anh nhớ em – anh cười

-Em cũng nhớ anh – cô cũng cười

-Một năm qua em đã đi đâu hả? – anh tức giận

-Em về quê ở với bama – cô

-Sao không nói với anh – anh gằn giọng

-Em chạy trốn mà, nói với anh thì chạy trốn chi nữa – cô cười

-Em dám – anh tức giận

-Đương nhiên – cô nhún vai

-Em nói lại – anh

-Đương...ừm.... – cô chưa nói hết câu, anh đã đặt môi mình lên môi cô, một nụ hôn mãnh liệt, đầy nhung nhớ....

-Biến thái – cô mắng yêu

-Biến thái mà cũng có người thương – anh trêu

-Ai thèm thương anh, hứ - cô

-Anh đâu có nói là em – anh cười

-Xí, ghét – cô đánh nhẹ anh

-Con sao rồi – anh

-Con vẫn khỏe – cô ngưng rồi nói tiếp – em có chuyện muốn nói với anh

-Nói đi, anh nghe – anh

-Đứa con là..... của anh – cô nhẹ giọng nói

-.....- anh im lặng

-Nếu anh không tin, khi em sinh ra có thể đi xét nghiệm ADN – cô nói

-Ngốc, anh biết lâu rồi – anh cười

-Sao anh biết – cô ngạc nhiên

-Từ khi anh hồi bình, bình kể hết mọi chuyện, thì anh đã biết được đứa con này là của anh rồi, bởi vì em chỉ với anh – anh cười gian

-Xấu xa, anh quá xấu xa – cô hét đầy tức giận, mặt đỏ lên, nhưng trong lòng cô rất vui và hạnh phúc

-Từ nay em phải ở đây – anh ra lệnh

-Ồ, sao em ở đây – cô ngơ ngác

-Thì em và con đều là của anh, phải ở đây với anh rồi – anh nói

-Ai của anh hồi nào – cô phản bác

-Không của anh thì của ai chứ,, ở chung để anh tiện chăm sóc 2 mẹ con em – anh cười

-Ồ - cô cũng mỉm cười lại

-Anh đi làm rồi, cô ở nhà một mình vô cùng chán, nên ngồi ở sofa xem tivi, vì cô vào bếp để phụ thì mọi người đuổi cô ra, không cho cô làm.... Đang ngồi xem thì có tiếng bấm chuông, bác quản gia ra mở cửa....

-Cô là? – cô tắt tv hỏi

-Câu này tôi hỏi cô mới đúng, cô là ai? Tại sao lại ở nhà anh Phong – trúc kiều ngạo nói

-Tôi là Trân, vợ tương lai của anh phong – cô nói

-Vợ tương lai? – trúc nhượng mày

-Ừ - cô

-Hóa ra là cô – trúc khinh thường

-Là tôi thì sao – cô

-Tôi tưởng, người có thể làm anh Phong điên cuồng lên như vậy là một cô gái xinh đẹp, còn cô chỉ tầm thường – trúc mỉa mai

-Ồ tầm thường, còn đỡ hơn một số người là cáo già á, mà đội lớp thỏ con - trân mỉm cười nói

-Cô nói ai- trúc tức giận

-Tôi đâu nói cô, có tật giật mình à – cô cười

-Cô....được lắm, cô đừng đắc ý, anh Phong là của tôi, cô đừng mơ – trúc nghiêng răng nghiêng lợi

-Cô ảo tưởng à – cô cười mỉa, cô gái này nhìn thật hiền lành thế mà độc ác đến thế

-Tôi không ảo tưởng, cô đợi đấy – trúc hét

-Tôi sẽ đợi – anh lạnh lùng bước vào,, cắt ngang lời nói của cô, làm trúc kinh hãi lắp bắp

-A...nh... về...hồi...nà...o...vậy – trúc

-Từ lúc bắt đầu cuộc trò chuyện – anh lạnh lùng nhìn trúc

-Em,..em.... – trúc sợ hãi

-Biến đi – anh gần giọng, trúc chạy ra, nhưng trước khi đi còn liếc cô bằng ánh mắt sắc lẹm, miệng lẩm bẩm “ cô sẽ phải chết”

-Vợ yêu – anh cười

-Vợ yêu của anh là kia kìa – cô giận dỗi

-Em đừng giận, anh đuổi cô ta nhiều rồi, nhưng do cô ta mặt dày quá nên không biết nhục – anh cười

-Xí – cô

-Thôi ăn cơm nào, anh đói rồi – anh kéo tay cô đứng dậy

-Đi – cô cười, rồi cả 2 vừa ăn cơm vừa nói chuyện rất vui vẻ, một bữa cơm ấm cúng và hạnh phúc

49. Chương 47: Tôi Sẽ Cho Cô Chết, Phạm Ngọc Trân

-Anh đi làm cẩn thận – cô tiễn anh ra khỏi cửa

-Em càng ngày càng giống người vợ đảm đang đó nha – anh trêu

-Xí, ai thèm – cô

-Haha, thôi bye vợ yêu, chồng đi làm đây – anh cười

-Biển lệ đi cho đẹp mắt – cô quát yêu

-Thôi ta đi đây – anh cười to rồi vào xe

-Điên – cô nói rồi bật cười hạnh phúc

-Hạnh phúc dữ he – trúc mĩa mai

-Cô có vẻ rảnh rồi nhỉ? Suốt ngày qua nhà người ta – cô châm chọc

-Cô.... – trúc tức giận

-Cô muốn làm gì thì làm, tôi lên phòng – cô nói

-Khách đến nhà, cô đối xử thế à, đúng là mất lịch sự, vô phép tắc, nhà quê có khác – trúc mĩa mai

-Tôi chỉ làm như vậy đối với những người khách thừa thôi – cô

-Cô nói tôi là khách thừa? – trúc giận tím mặt

-Yes – cô nói rồi bỏ lên phòng, trúc tức giận suy nghĩ cách hãm hại cô

-Cô khát nước, nên mở cửa đi ra định bụng xuống bếp lấy nước thì:

-Aaaaaa – cô hét thất thanh,, làm các người làm hoảng loạn chạy lên, còn trúc núp sau cánh cổng nghe tiếng hét thì cười mãn nguyện rồi thông dong đi về....

-Cô chủ, cô sao vậy – bác quản gia lo lắng chạy lại

-Tôi đau áaaaaa – cô hét đau đớn

-Gọi cấp cứu – bác qg hét

-Dạ

-Bác quản gia đi đi lại lại bên ngoài phòng cấp cứu, anh từ ngoài hốt hoảng chạy vào:

-Cô ấy sao lại bị vậy – anh thở hỗn hển

-Dạ cô chủ bị trượt chân ở chỗ có nước rửa chén, may là không té xuống cầu thang – bác quản gia

-Nước rửa chén đâu mà trượt – anh ngạc nhiên

-Tôi không biết,, hình như có người cố tình đổ đó để hãm hại cô chủ - bác qg

-Sáng nay, ai đến nhà – anh

-Dạ, cô trúc – bác qg

-Ừ, bác về đi – anh

-Vâng – rồi đi về, bác qg nghĩ thầm “ tội cô chủ, tốt người thế mà lại gặp phải tai nạn này. Người đó độc ác thật”

-Anh lo lắng nhìn vào phòng cấp cứu “ em và con sẽ bình an”

-Bác sĩ, cô ấy sao rồi – anh hốt hoảng

-Tuy khá nguy hiểm nhưng đưa vào kịp thời nên không sao rồi, mẹ tròn con vuông, là con trai, chúc mừng anh – bác sĩ cười

-Thật không bác sĩ – anh vui mừng

-Ừ - bác sĩ cười rồi đi, anh vui mừng móc điện thoại gọi khoe hết bama anh, kiệt, my, đặt, hân, bình. họ đều vui mừng cho anh

-Cạch

-Anh – cô cười tươi

-Em vất vả rồi – anh cười hạnh phúc

-Không sao, con dễ thương quá anh nhỉ, đẹp nữa – cô cũng cười hp

-Đẹp trai giống anh đấy – anh cười

-Xời, gớm – cô bật cười

-Á cháu dì đâu – hân chạy vào

-Em từ từ - bình lắc đầu với hân

-Woa, dễ thương phết – hân reo

-Cho anh bông với – bình dành

-Không, em bông – hân chu mỏ cãi lại

-Anh bông – bình không chịu thua

-Em.,...

-Anh....

-Em...

-Anh

-STOP – anh và cô đồng thanh hét

-Hả - 2 người nghếch mặt ra

-Đưa tôi bông, 2 người muốn bông, ok sinh con với nhau đi rồi tha hồ mà bông – anh trêu

-Điên – hân đỏ mặt, bình cười

-Sao? Cô còn trò nào hăm hại trăn nữa, làm luôn đi – anh lạnh lùng ngồi đối diện với trúc

-Em không có – trúc cố giữ bình tĩnh nói

-Cô đừng có giả vờ, đừng có là ác quỷ mà đội lớp thiên thần, đừng có là súc vật mà đội lớp con người, đừng có là cáo già mà tỏ vẻ nai tơ, tôi càng thấy khinh bỉ cô thêm thôi – anh tức giận, mắng chữi

-Anh chữi em thậm tệ đến như vậy, chỉ vì ả ta sao – trúc hét, đầy căm phẫn

-Rồi sao, cũng nhờ “phước” của cô mà con tôi đã ra đời, rất kháu khỉnh, đáng yêu – anh cười hp

-Anh,.. – trúc tức giận

-Cô còn hăm hại cô ấy hay con tôi thêm lần nào nữa, tôi đảm bảo với cô tập đoàn nhà cô sẽ phá sản, ba cô sẽ vào tù, mẹ cô vì thế mà sinh ra bệnh rồi qua đời, còn cô sẽ làm gái đó – anh hăm dọa

-Anh.... – trúc run sợ

-Vì thế, đừng chọc nóng tôi – anh nói rồi bỏ đi, trúc cảm phần “tôi sẽ cho cô chết, Phạm Ngọc Trân”

50. Chương 48: Vợ, Em Hư Lắm

-Trần Minh Đức – là tên con trai anh và cô

-Anh – cô

-Gì thế - anh

-Em muốn đi làm lại – cô

-Không, em mới sinh, nên nghỉ ngơi – anh lắc đầu

-Em khỏe re nè, đi nha – cô

-Không là không – anh kiên quyết

-Huhu, em muốn đi - cô giả vờ khóc

-Không – anh vẫn kiên quyết,, cô không nói gì, đi lại tú quần áo lôi vali ra, lấy hết đồ mặc bỏ vào vali, cả đồ của em bé luôn, rồi lại bế Minh Đức lên, kéo vali đi. Anh này giờ thấy cô im lặng, nên thấy lạ ngược lên nhìn mới biết cô định đi

-Em đi đâu – anh

-Đi ra khỏi nhà – cô

-Em giờ trò gì nữa – anh nhăn mặt

-Không giờ trò,, chỉ đi ra ngoài ở thôi – cô mặt lạnh rồi kéo vali định mở cửa....

-Thôi anh xin, em ở lại đi, anh cho đi làm mà – anh rối rít

-Thật – cô vẫn lạnh

-Ừ, thật mà, hứa đấy – anh cười giảng hòa

-Yeah, cảm ơn anh yêu – cô mừng rỡ

-Em thật là..... - anh lắc đầu

-Mai em đi làm lại, oh yeah mừng quá há há – cô cười

-Rồi để con nằm lên giường đi – anh

-Ồ, mà anh dẹp lại đồ trong vali đi nha, em ngủ đây để mai còn đi làm bye chồng, ngủ ngon – cô đắp chăn lại

-Gì, sao em không dẹp – anh

-Giờ sao? Một dẹp, hai em đi à – cô hù

-Ồ, anh dẹp – mặt anh méo xẹo, nhìn rất tức cười

-Vây bye anh - cô kéo chăn, ngủ luôn, anh nhăn nhó rồi vút qua một bên sau đó leo lên giường ôm cô ngủ luôn

-Em thức sớm thế - anh ngồi dậy, thấy cô đang trang điểm

-Em ngủ không được, hì hì – cô cười

-Sợ em luôn, để anh thay đồ - anh

-Ừ, mà tối qua anh không dẹp đồ em vào à – cô trừng mắt

-Hi, để người làm làm đi – anh cười trừ

-Khỏi, em làm rồi – cô

-Ồ - rồi anh đi vào thay đồ....

-Cô miệt mài vào công việc, chẳng thèm đĩa xĩa gì tới anh, cũng chẳng thèm xem giờ giấc....

-Em đó, làm gì mà miệt mài dữ vậy – anh nhăn mặt

-Hi – cô cười trừ

-Đi ăn thôi, hết giờ làm rồi – anh

-Ồ, đi – cô dọn dẹp rồi đứng dậy khoác tay anh cùng đi.....

-Anh – cô kêu

-Gì vậy – anh

-Mình về Việt Nam đi, em nhớ mọi người – cô

-Ồ, để anh giải quyết hết công việc, bàn giao xong, mình về đó làm đám cưới – anh cười

-Ai thèm cưới anh, xí – cô đỏ mặt

-Em không lấy anh thì lấy ai – anh trêu

-Em sẽ một mình nuôi con, đếch thèm có chồng – cô

-Em ngon – anh

-Đương nhiên – cô cười

-Em giỏi lắm, để xem anh xử em ra sao – anh gian

-Á, em qua ngủ với con – cô

-Em định chạy – anh chặn cửa

-À..không...- cô

-Vợ, em hư lắm, anh sẽ dạy dỗ lại em – nói rồi bế phốc cô lên giường (t/g: các bạn cứ tưởng tượng tiếp)

51. Chương 49: Kết Cục

-Cô mở mắt dậy, chớp chớp vài cái mới thích nghi được với ánh sáng của buổi sáng, nhìn qua bên cạnh, không thấy anh, cô mò tay lấy điện thoại để xem giờ thì thấy tờ giấy note anh dán

-Vợ, anh lại công ty trước, em đi sau nhé, nhớ ăn sáng rồi hă đi làm, đi cẩn thận. Yêu em! – cô cười hạnh phúc,, rồi vào toilet thay đồ....

-Chào cô chủ - bác qg

-Chào buổi sáng bác – cô cười tươi

-Cô chủ ăn đi – bác qg

-Dạ - cô ngồi xuống ăn.....

-Con đi đây, chào bác - cô cúi đầu chào rồi đi, bác quản gia nhìn theo cười hiền...

-Cô vừa tới công ty thì có điện thoại, lấy ra xem thì hóa ra là anh....

-Alo anh – cô

-Em tới chưa – anh

-Dạ rồi, em đang ở trước cửa công ty – cô

-Ồ, vậy em lên đi – anh

-Ừ - cô nói rồi cúp máy, định đi lên thì có tin nhắn...

-“Con mầy đang trong tay tao, muốn cứu nó thì tự đi đến đây, địa chỉ MYT, đi một mình, liệu hồn đấy”

-Cô run run, con cô đang gặp nguy hiểm rồi, không do dự cô bắt taxi đến đây, anh đứng ở trên nhìn xuống thấy mặt cô lo lắng,, thất thần, còn đang khóc, anh liền chạy xuống, tới trước cửa thì thấy cô lên taxi, liền lấy xe lái rượt theo. Tay nghề chạy xe của anh cũng rất cứng, nên đã đuổi kịp....

-Tới nơi, cô liền chạy vào, mở cửa ra, đây là một căn nhà hoang khá cũ kĩ

-Các người là ai? Mau ra đây – cô hét

-Tới rồi sao – giọng một người con gái

-Thả con tôi ra – cô hét, giọng lo lắng

-Haha, từ từ chứ - trúc từ trong bước ra

-Là cô – cô

-Phải là tao– trúc ngồi chễm chệ trên ghế

-Tại sao cô lại bắt con tôi – cô hét đầy giận dữ

-Haha, chỉ có vậy mới bắt được mầy đến đây – trúc cười độc ác rồi ra lệnh bọn đàn em – trói lại

-Vâng

-Cô giờ đang bị trói chặt trên ghế, khiến cô khó chịu, lại rất đau tay.....

-Thả con tôi ra – cô

-Haha, mầy nghĩ dễ sao, yên tâm tao sẽ thả, nhưng tới lúc kết thúc kìa, tới đó tao sẽ thả để mầy nhìn mặt con mầy lần cuối, haha – trúc cười thâm độc

-Cô không được làm hại con tôi – cô lo lắng

-Yên tâm, thứ tao cần là giết chết mầy – trúc

-Tại sao cô muốn giết tôi – cô

-Vì mầy đã cướp anh Phong ra khỏi tao – trúc hét đầy căm phẫn

-Cô làm tôi thấy mắc cười ghê, tôi cướp Phong ra khỏi tay cô sao? Cô có nhớ lộn không vậy – cô cười lạnh

-Mầy... Chát – trúc tức giận, tát cô một bạt tay

-Mầy căm mồm cho tao, Chát – trúc tát cô thêm một cái, lần này đau hơn làm miệng cô bật cả máu

-Cô bị tình yêu làm mù quáng rồi – cô thương hại

-Tao rất tỉnh táo, chỉ tại mầy, do mầy, nếu không có mầy thì Phong đã là của tao, mầy là con chó cản đường, tao căm thù mầy – trúc mắng chửi

-Thật tội cha mẹ cô, bỏ tiền cho cô ăn học đàng hoàng, cuối cùng chỉ biết thốt ra những câu dơ bẩn này, những câu mà chỉ có mấy đứa đầu đường xó chợ, thất học mới nói – cô cười khinh

-Mày im đi, đừng dạy đời tao, mày phải chết – trúc

-Nhìn cô thật đáng thương, cô giết tôi? Ok cứ giết, cho dù cô giết chết tôi cô cũng không có được Phong đâu, lúc đó Phong càng hận cô hơn, càng khinh bỉ kinh tởm cô hơn thôi – cô

-Mày câm miệng lại ngay, Chát – trúc tát cô, làm mặt cô sưng lên

-Mày phải chết – trúc rút con dao ra, đưa gần cổ cô....

-Cô định giết tôi thật – cô hoảng sợ, mũi dao thật sắc nhọn

-Mày nghĩ tao đang đùa sao, mũi dao này nó không có mắt đâu, - trúc cười thỏa mãn

-Cô.. độc ác thật – cô cười mỉa

-Mày chết đi, đừng làm nhảm – trúc giơ dao lên định đâm cô thì...

-RẦM – cánh cửa mở ra, làm trúc giật mình, nãy giờ anh đang định vào nhưng do bama cô gọi, nên anh mới nghe, để không thôi sợ bama cô lo lắng, cũng may vào kịp thời....

-A...nh...phong... - trúc hoảng sợ

-Cô định làm gì Trần – anh tức giận, nắm chặt tay

-Em..em... - trúc

-Tôi đã từng nói gì với cô, hả - anh quát tức giận

-Cô ta đáng phải chết, tại cô ta anh mới mắng chửi em thậm tệ, tại cô ta em mới không có anh, tại cô ta, cô ta phải chết – trúc kề dao gần cổ cao, làm cổ cao ứa máu, anh thấy rất đau lòng....,

-Cô dám – anh quát làm trúc giật bắn người....Nhân lúc trúc giật mình, anh đi nhẹ nhàng lại giật cây dao xô mạnh trúc ngã qua, mở trời cho cô

-Em có sao không – anh đau lòng hỏi

-Không sao – cô cười trấn an anh

-Cô chết chắc – rồi anh lấy điện thoại ra

-Rút hết cổ phần bên công ty Tạ thị, làm phá sản – anh lạnh lùng

-.....

-Đến địa chỉ MYT đi, đem người về, 5p – anh nói rồi cúp máy, trúc đang sợ xanh mặt

-Tôi nói là làm, ba cô sắp đi tù rồi đấy – anh

-Em xin anh, đừng làm vậy – trúc khóc lóc

-Tôi cảnh cáo rồi, do cô thôi, con tôi đâu – anh quát

-Em không có bắt con anh, em chỉ hù cho cô ta đến thôi – trúc thành thật

-Cũng may cho cô, nếu cô bắt con tôi nữa thì hậu quả còn hơn – anh bớt lo lắng

-Em xin anh, đừng rút cổ phần – trúc

-Biến đi – anh lạnh lùng

-Dạ chúng tôi đến rồi – người con trai bước vào

-Cho cô ta làm gái – anh nói rồi bế cô đi về

-Vâng

-Không thả tôi ra, không – trúc la hét thảm thiết,,,...

52. Chương 50: Hạnh Phúc Trọn Vẹn

-Em đó, sao không gọi cho anh, nếu lúc đó anh không đi theo thì mọi chuyện sẽ ra sao – anh mắng yêu, tay nhẹ nhàng sát trùng băng bó cho cô

-Em xin lỗi, tại lo cho con quá – cô cúi đầu

-Ngốc, mai mốt đừng như vậy nữa, anh sẽ lo đó – anh ôm cô, phải anh rất sợ, rất sợ mất cô

-Em biết rồi – cô cười tươi

-Anh yêu em – anh

-Em cũng vậy, rất yêu anh – cô cười, rồi chủ động hôn anh, anh trở mắt ngạc nhiên, rồi cũng đáp trả, cô ngốc này, bây giờ còn biết chủ động...

-Thông tin được cánh nhà báo đưa rất nhanh, đúng như anh nói, tập đoàn phá sản, ba trúc đi tù, trúc làm gái, còn kèm theo hình ảnh, mẹ trúc đau lòng nhìn nhà tan cửa nát sinh bệnh mà qua đời. Anh thở dài, họ thật bất hạnh, nếu họ không có đứa con hiếu thảo như trúc, thì giờ đây kết cục không đau lòng như vậy....

-Anh, tội họ quá, anh nặng tay đấy – cô thương cảm

-Tại cô ta, họ có trách thì trách đứa con hiếu thảo, độc ác của mình – anh cười

-Nhưng, em thấy như vậy hơi ác – cô

-Cô ta dám đụng đến em thì hậu quả là thế, vả lại anh có cảnh cáo, chỉ tại cô ta không nghe, lãnh hậu quả thế là đáng – anh

-Ừ, mà mai về Việt đi anh – cô cười

-Ồ - anh cười, rồi ôm cô vào lòng

-Bước xuống máy bay, cảnh vật Việt Nam vẫn vậy, lòng cô rất háo hức, lần này về có cả hân và bình.....

-Vẫn vậy – cô cười

-Đúng vậy, vẫn đẹp – hân thích thú

-Tối rồi, xuống đi - bình

-A bama – cô ôm bama mình

-Con gái – bama cô cười

- Bama lên hồi nào thế - cô cười

-Mới hôm qua – baba cô

-Chào bác, lâu quá không gặp 2 bác rồi – cô cười

-Chào con dâu – baba anh cười hiền

-Cháu tụi ta đâu – mama anh

-Đây ạ - hân bỗng đưa ama anh

-Á thấy thương quá, đáng yêu ghê – mama anh nựng nói

-Tôi bỗng miến đi – baba anh

-Đây đây – mama anh đưa

-Woa, thấy thương quá đi – baba anh cười

-Còn tụi tôi nữa – baba cô

-Đây nè – baba anh đưa lại

-Thấy cưng quá – mama cô

-Ôi nhìn mặt kháu khỉnh chưa , lớn lên chắc chắn rất đẹp trai – baba cô

-À tụi ta coi ngày rồi, cuối tuần này là ngày tốt, để tụi con kết hôn – mama anh

-Á gấp vậy – cô nhăn mặt

-Đủ thời gian chuẩn bị mà, tụi con cứ yên tâm, tới đó, sẽ tổ chức chung, con – phong, hân – bình, đặt – mai, my – kiệt – mama anh nói

-Á, đông vui vậy – cô reo lên

-Em đấy, trẻ con quá – anh cười

-Xí kè em, mà chị mai với anh đặt họ yêu nhau à – cô ngạc nhiên

-Ừ - mama anh gật đầu

-Woa, ngạc nhiên ghê – cô nói

-Mọi người chuẩn bị là vừa rồi đấy – baba cô

-Thế là, cô my hân mai hẹn nhau đi thử váy cưới, họ như 4 cô dâu đẹp nhất thế giới, mặc chiếc áo cưới lên càng lộng lẫy hơn, 4 chàng trai cũng vậy, nhìn 4 cặp như tiên đồng ngọc nữ

-Oe – hân chạy vội vào toilet, sau 5p bước ra mặt mày xanh lét, bình lo lắng

-Em sao vậy – bình

-Em không biết, cấp này cứ khó chịu trong người, ăn vào đều nôn ra hết, nhất là cá – hân nhăn mặt

-Em...em..... – bình xúc động không nói nên lời

-Sao vậy – hân ngây ngô

-Em có thai rồi đấy – cô cười

-Có thai – hân

-Ừ - my cười

-Em được làm mẹ rồi – hân cười hạnh phúc

-Chúc mừng em – mai khoác tay đặt cười

-Dạ cảm ơn chị - hân

-Anh cũng được làm cha rồi yeah – bình ôm hân quay vòng vòng

-Á thả em xuống, chóng mặt – hân

-Anh xin lỗi – bình thả xuống, ôm hân cười hạnh phúc

-Ngày kết hôn cũng đến, 4 cô dâu được trang điểm, nhìn họ càng xinh đẹp hơn, như tiên nữ giáng trần...

-Họ được dắt ra bởi người cha của mình, giao lại cho 4 chàng trai...

-4 chàng trai tự đọc lời thề:

-Anh – Trần Minh Phong, nguyên yêu em suốt đời, không bao giờ rời xa em. Mà em muốn rời xa cũng đừng hòng, anh sẽ lấy dây buộc chặt em lại, không cho em chạy nhảy lung tung. Em đồng ý bên anh trọn đời chứ, vịt nhỏ xấu xí – anh bá đạo nói làm mọi người phì cười

-Em đồng ý – cô đỏ mặt nói, anh vẫn bá đạo

-Rồi 3 chàng trai còn lại cũng đọc lời thề, cuộc kết hôn diễn ra suôn sẻ, tới màn văng bông, 4 cô gái cực thích thú....

-Thấy nè – 4 cô gái đồng thanh, my mai và hân văng bông vào tay 3 cô gái dễ thương, xinh đẹp. Còn cô văng trúng một người, văng không ai khác là Đặng Minh Thư – eg Khang...

-Thư – cô xúc động ôm chặt thư

-Em nhớ chị quá – thư ôm cô

-Chị tưởng em không về dự đám cưới của chị chứ - cô cười

-Đám cưới chị sao em không dự được – thư cười toe toét

-Bạn trai em hả - cô

-Dạ chào chị, em là Phạm Quốc Nam, bạn trai thư – nam cười

-Ừ chào em – cô cười, rồi khoát tay anh

-4 cặp cùng khoát tay nhau lên xe hoa, đi hưởng tuần trăng mật, trên môi mỗi người vẫn hiện lên một nụ cười hạnh phúc. Hạnh phúc thật đơn giản nhỉ? Chỉ cần được bên nhau, được nhìn thấy nhau mỗi ngày là hạnh phúc rồi!....Trong tình yêu, không bao giờ tồn tại sự ích kỉ, chiếm đoạt và hiếu thắng, khi yêu hãy yêu hết con tim thì hạnh phúc sẽ luôn kề bên....

———— THE END ————

Cảm ơn các bạn trong thời gian qua đã ủng hộ truyện :) Yêu các bạn nhiều lắm ^^ Nếu mình còn viết truyện nữa, mong các bạn vẫn ủng hộ mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vit-nho-xau-xi-em-la-cua-toi>